

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Mga Aral sa Ikalawang Sulat sa mga Taga-Corinto

Addresses on the Second Epistle to the Corinthians

H. A. Ironside

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Addresses on the Second Epistle to the Corinthians*, ni H. A. Ironside.

Orihinal na edisyon: Loizeaux Brothers, Inc., New York, N. Y. (prefatory note Chicago, 1939).

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Paunang Tala

Gaya ng naunang aklat ng mga aral sa Unang Sulat sa mga Taga-Corinto, ang mga mensaheng ito ay ibinigay tuwing Linggo ng umaga sa kapulungan ng Moody Memorial Church at sa libu-libong nakikinig sa Radyo. Hangad kong gawin itong malinaw, maikli at payak hangga't maaari, upang kahit ang pinakakaunti ang natutuhan sa aking mga tagapakinig ay makinabang dito. Itinala ang mga ito ni Mrs. A. E. Kirchhofer, na lubos kong pinasasalamatan dahil sa kanyang mahusay na pagsasa-stenograpiya.

H. A. Ironside
Chicago, 1939

Aral 1: Kaaliwan sa Kapighatian

“Si Pablo, apostol ni Jesu-Cristo sa kalooban ng Diyos, at si Timoteo na ating kapatid, sa iglesya ng Diyos na nasa Corinto, kasama ang lahat ng mga banal na nasa buong Acaya: Biyaya at kapayapaan nawa sa inyo mula sa Diyos na ating Ama at sa Panginoong Jesu-Cristo. Purihin ang Diyos, ang Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo, ang Ama ng mga kaawaan at Diyos ng lahat ng kaaliwan; na umaaliw sa amin sa lahat naming kapighatian, upang maaliw din namin ang mga nasa anumang kapighatian, sa pamamagitan ng kaaliwang ibinigay sa amin ng Diyos. Sapagkat kung paanong sumasagana sa amin ang mga paghihirap ni Cristo, gayundin naman sumasagana ang aming kaaliwan sa pamamagitan ni Cristo. Kung kami man ay pinipighati, ito ay para sa inyong kaaliwan at kaligtasan, na nagiging mabisa sa pagtitiis ninyo ng mga paghihirap ding tinitiiis namin; o kung kami man ay inaaliw, ito ay para sa inyong kaaliwan at kaligtasan. At matibay ang aming pag-asa tungkol sa inyo, yamang nalalaman namin na kung paanong kayo ay kabahagi sa mga paghihirap, gayundin kayo ay magiging kabahagi sa kaaliwan” (2 Corinto 1:1-7).

Ang unang sulat sa mga taga-Corinto, gaya ng nakita na natin,¹ ay tungkol sa kaayusan sa Iglesya ng Diyos dito sa lupa. Angkop ang tawag dito ng isang tao: “Ang Saligang-Batas ng Iglesya.” May ilang tao na, sa kanilang kamangmangan, ay gustong isantabi ang karamihan sa mga naunang sulat ni Pablo na para bang wala itong ganap na lugar para sa ating panahon. Pero mahalagang pansinin na kung isasantabi natin ang Unang Corinto, wala na tayong ibang bahagi ng Bagong Tipan na nagbibigay ng anumang tagubilin tungkol sa kaayusan at

disiplina ng mga iglesya ng Diyos dito sa sanlibutan. Dito lamang tayo nakatatanggap ng banal na turo tungkol sa mga bagay na ito.

Pagdating natin sa ikalawang sulat sa mga taga-Corinto, inilalahad sa atin ng apostol ang paglilingkod sa mga iglesya ng Diyos. Sinasabi kong “mga iglesya” dahil ang iniisip natin ay ang bawat isang kapulungan. Parehong ginagamit ng Kasulatan ang dalawang tawag na ito. Sabi ni Pablo, “Pinag-usig ko ang Iglesya ng Diyos, at sinira ito” (Galacia 1:13). Ang tinutukoy niya ay ang buong Iglesya saanman niya ito matagpuan, pero binabanggit din niya ang mga iglesya ng Diyos sa Judea at sa Galacia, at iba pa, na ang tinutukoy ay ang mga lokal na kapulungan. Ang Diyos Mismo ang nagtakda ng paglilingkod para sa Kanyang mga iglesya, at sa ikalawang sulat na ito sa mga taga-Corinto ay makikita natin ang kaayusan at ang pagpili sa paglilingkod na iyon, pati ang likas nitong katangian.

Una sa lahat, makikita natin na ito ay paglilingkod na sinanay ng Diyos. Hindi ito usapin ng pag-aaral sa kolehiyo; hindi ito usapin ng pagtatapos sa unibersidad o ng pagdaan sa isang partikular na seminaryo. Maaaring mahalaga o hindi ang mga bagay na ito sa paghahanda ng isang lingkod ng Diyos, pero ang unang malaking kailangan ay na ang ministro ni Cristo ay isang taong natutong lumakad kasama ng mapagpalang Panginoong Jesus at dumaan sa paaralan ng kapighatian. Sa simula pa lang ng sulat ay mababasa natin kung gaano kahanga-hanga ang pag-alalay ng Diyos sa Kanyang mga lingkod sa oras ng pagsubok.

Sa unang kabanatang ito ay mayroon tayong pagbati ng apostol (tt. 1, 2): “Si Pablo, apostol (isang isinugo) ni Jesu-Cristo sa kalooban ng Diyos, at si Timoteo na ating kapatid, sa iglesya

ng Diyos na nasa Corinto, kasama ang lahat ng mga banal na nasa buong Acaya.” Ang Acaya ang pangalan ng distrito, o lalawigan kung tawagin natin ngayon, at ang Corinto ang pangunahing lungsod nito. Isang taon at kalahating nagpagal si Pablo sa Corinto, at dahil sa kanyang pagpapagal ay napakarami sa buong distrito ng Acaya ang nagbalik-loob. Nabuo ang isang iglesya ng Diyos sa lungsod, isang iglesyang kakaiba sa ilang paraan, sapagkat mababasa natin, “Hindi sila nagkulang sa anumang kaloob.” Nasa kanila ang mga palatandaan ng natatanging pabor ng Diyos, pero gaya ng iba, ito ay isang iglesyang kinailangang magtiis ng pagsubok at kapighatian alang-alang sa patotoo ni Jesu-Cristo.

Hinahangad ni Pablo para sa kanila ang “Biyaya at kapayapaan mula sa Diyos na ating Ama at sa Panginoong Jesu-Cristo,” dahil sa darating na pagsubok. Hindi ang biyayang nagliligtas ang tinutukoy dito; ligtas na sila. Ito ang biyayang umaalalay. Tayong mga naligtas sa biyaya ay nangangailangan pa rin ng sariwang biyaya sa bawat hakbang ng daan, kaya tayo ay pinasisiglang “Lumapit nang may katapangan sa trono ng biyaya, upang tumanggap tayo ng awa at makasumpong ng biyaya na tutulong sa atin sa panahon ng pangangailangan” (Hebreo 4:16, N.T.). Ito ang biyayang idinadalangin ng apostol na maging laging bahagi ng bayan ng Diyos. Pagkatapos ay hinihiling niya na bigyan sila ng kapayapaan. Hindi ito kapayapaan sa Diyos. Iyon ay tinatamasa na nila. Bawat mananampalatayang tama ang pagkaturo ay dapat pumasok doon. “Yamang inaring-ganap tayo sa pananampalataya, may kapayapaan tayo sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo” (Roma 5:1)—ito ang kapayapaan kaugnay ng usapin ng kasalanan. Naayos na iyon at panatag na ngayon ang ating budhi, sapagkat alam nating nasiyahan na

ang Diyos at nagpapahinga tayo sa bagay na nagbigay-kasiyahan sa Kanya. Pero may isa pang uri ng kapayapaan na kailangan natin. Dumaraan tayo sa isang mahirap na tagpo, naglalakbay sa isang sanlibutang punô ng kapighatian, kalungkutan, pagdadalamhati at paghihirap, at kung hindi dahil sa natatanging awang ibinibigay sa atin araw-araw ay baka madaig na tayo ng mga hirap ng ating paglalakbay bilang mga manlalakbay. “Iingatan Mo siya sa lubos na kapayapaan, siya na ang isip ay nakatuon sa Iyo: sapagkat siya ay nagtitiwala sa Iyo” (Isaias 26:3). Ito ang kapayapaang idinadalangin ng apostol, na ang bayan ng Diyos ay lumakad nang gayon sa harap Niya upang matamasa nila ang Kanyang kapayapaan anuman ang kanilang kalagayan. Gaya ng mababasa natin sa Filipos 4: 6, “Huwag kayong mabalisa sa anumang bagay; kundi sa lahat ng bagay, sa pamamagitan ng panalangin at pagsamo na may pasasalamat, ipaalam ninyo sa Diyos ang inyong mga kahilingan.”

Noong mga unang araw ng Iglesya, nang libu-libo ang nagtatatak ng kanilang patotoo sa pamamagitan ng sarili nilang dugo, pinalakas ng Diyos ang Kanyang minamahal na bayan na dumaan sa pinakamatinding paghihirap, hindi lamang nang walang hinanakit sa kanilang mga kaaway, kundi may kapayapaan ng Diyos na nagbabantay sa kanilang mga puso. At hanggang ngayon ay tinatawag pa rin Niya ang mga tao na ialay ang kanilang buhay alang-alang sa Ebanghelyo. Ang marangal na hukbo ng mga martir ay nagpupuri sa Kanya. Kahangahangang bagay ang pagiging Cristiano; pinapangyayari nitong mapagtagumpayan ng tao ang lahat ng kalagayan. Kapag iniisip natin ang tinitiiis ng ilang misyonero ng krus, dapat tayong mahiya, tayong marami rito sa sariling bayan, na hinahayaan nating guluhin ng napakaliliit na bagay ang ating kalooban.

“Hindi pa kayo nakikipaglaban hanggang sa pagdanak ng dugo, sa inyong pakikibaka laban sa kasalanan” (Hebreo 12: 4). Isipin ninyo ang maliliit na bagay na ikinababahala natin dahil paminsan-minsan ay kinukulang tayo ng kaunting pera, dahil may kirot at sakit tayo kung minsan, dahil kailangan nating harapin ang kaunting gulo at pagsubok. Napakaliit ng mga bagay na ito kung ihahambing sa dinaranas ng maraming mahal na lingkod ng Diyos sa malalayong lugar alang-alang sa Kanya! Pero ang biyaya ring umaalalay sa kanila sa kanilang pagsubok ang kailangan upang alalayan tayo sa atin, at salamat sa Diyos, ito ay laging handa para sa atin. Ipinagdiriwang ng apostol ang biyayang iyon sa mga talatang kasunod.

Una, may pag-uumapaw ng puso sa papuri. “Purihin ang Diyos.” Madalas bang sabihin iyan ng inyong puso? Purihin ang Panginoon! Sambahin at dakilain Siya! Napakarami nating dahilan para purihin Siya. “Purihin ang Diyos!” Si Billy Bray, ang minerong taga-Cornwall, ay madalas magsabi, “Kahit ilagay pa nila ako sa loob ng bariles, isisigaw ko pa rin ang ‘Luwalhati sa Diyos!’ sa butas ng takip nito.” Nang humarap sa kanya ang karalitaan, sinabi niya, “Kung walang laman ang bariles ng harina, isusubsob ko ang ulo ko sa bariles at pupurihin ang Panginoon.” Isang araw ay lumapit sa kanya ang kanyang asawa at sinabi, “Alam mo ba, wala na tayong kahit isang sentimo?”

“Ganoon ba?” sabi niya.

“At higit pa riyan, wala na tayong pagkain. Pumunta ako sa bariles para tingnan kung may makukuha pa akong pang-luto kahit kaunti, pero wala nang natira. Ngayon, isagawa mo ang ipinangangaral mo, isubsob mo ang ulo mo sa bariles ng harina at sabihin mo, ‘Purihin ang Panginoon.’”

Sabi niya, “Sige, kung isusubsob mo rin ang sa iyo kasama ko, gagawin ko.”

“Sige,” sabi niya; “gagawin ko.”

Kaya pumunta sila sa walang lamang bariles ng harina at pareho nilang isinubsob ang kanilang ulo at sinabi, “Purihin ang Panginoon!” at pagkatapos ay nanalangin sila. Paglabas nila, napakaraming harina sa kanilang ulo, para silang nilagyan ng pulbos. Pumasok sila sa silid-aralan na may awit ng kagalakan sa kanilang puso, at halos kasunod niyon ay may kumatok sa pinto, at may nagsabing isinugo siya ng Panginoon para tumulong sa kanila. Napakagandang bagay na kaya nating purihin ang Panginoon anuman ang ating kalagayan.

Sabi ni David, “Pupurihin ko ang Panginoon sa lahat ng panahon: ang papuri sa Kanya ay laging nasa aking bibig” (Awit 34:1). Natatakot ako na ang ilan sa atin ay kakaunti ang alam tungkol diyan. Pinupuri natin ang Panginoon kapag sagana tayo, at nagrereklamo kapag kapos. Pero sabi ni David, “Pupurihin ko ang Panginoon sa *lahat* ng panahon.” Nasabi ni Job, “Ang Panginoon ang nagbigay, at ang Panginoon ang bumawi; purihin ang pangalan ng Panginoon” (Job 1:21). Alam ninyo, sinabi ng diyablo sa Diyos, “Iniibig Ka lang ng taong iyan dahil sa nakukuha niya sa Iyo; iniibig ka niya dahil sa mga kaloob na ibinibigay Mo sa kanya.” Kaya sinabi ng Diyos, “Kunin mo ang lahat, at tingnan natin.” At kinuha ni Satanas ang lahat, at sabi ni Job, “Purihin pa rin ang Panginoon!” Ipagkaloob nawa ng Diyos na punuin Niya ng papuri ang ating mga puso! “Ang naghahandog ng papuri ay lumuluwalhati sa Akin.” Isipin ninyo iyan sa susunod na pagkakataong gusto ninyong magreklamo at dumaing.

“Purihin ang Diyos!” At sino ba ang Diyos na ito na pinupuri natin? “Ang Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo.” Pansinin ninyo, hindi Niya rito binabanggit ang pagiging Ama Niya sa atin bilang mga mananampalataya. Darating iyon mamaya, pero una sa lahat, Siya ang Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Kita ninyo, ang ating mapagpalang Panginoon ay Kanyang Anak sa isang natatanging kaugnayan na hindi kailanman mapapasok ng iba. Tayo ay mga anak ng Diyos sa pamamagitan ng ikalawang kapanganakan, pero ang ating Panginoong Jesu-Cristo ay Anak ng Diyos mula pa sa walang hanggan, kaya sa natatanging paraan, ang Diyos ay Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Narito nga ang patunay ng Kanyang pag-ibig. Iisa lang ang Kanyang Anak at ibinigay Niya Siya para sa atin. Pagdududahan pa ba natin ang Kanyang pag-ibig dahil lang tila medyo mahirap ang panahon, dahil pinahihiga tayo ng sakit, dahil tila naglalaho ang ating pananalapi, dahil pumasok ang pagdadalamhati sa ating tahanan? “Siya na hindi ipinagkait ang Kanyang sariling Anak, kundi ibinigay Siya para sa ating lahat, paanong hindi rin Niya ibibigay sa atin nang walang bayad ang lahat ng bagay kasama Niya?” (Roma 8:32). “Purihin ang Diyos, ang Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo.”

At pansinin pa ninyo ang kasunod na pangalang ibinibigay sa Kanya ni Pablo, “Ang Ama ng mga kaawaan.” Ibig sabihin, ang ating Diyos ang pinagmumulan ng bawat awang dumarating sa atin. Sabi ni David, “Tunay na kabutihan at kaawaan ang susunod sa akin sa lahat ng araw ng aking buhay: at ako’y tatahan sa bahay ng Panginoon magpakailanman” (Awit 23: 6). Ang ilan sa mga kaawaang ito ay hindi natin laging pinahalalagahan. Kung minsan ay iniisip natin na marahil ay malupit ang pakikitungo sa atin ng Diyos, gayong ang totoo ay

awa ang Kanyang ipinakikita sa atin. Isang kaibigan ko na umakyat na sa Langit ilang taon na ang nakararaan ang nagkuwento tungkol sa isang pagkakataon na nakasakay siya sa itaas ng isang omnibus sa Vienna, Austria, at napahinto sila dahil may isang kawan ng tupa na dumaraan sa kalye. Nang dumungaw ang mga tao sa bus para makita kung ano ang nangyayari, napansin nila na may dalawang aso na takbo nang takbo paroo't parito para panatilihin ang mga tupa sa daan. Bumaling ang kaibigan kong ito sa isang estrangherong nakaupo sa tabi niya at nagtanong, "Alam mo ba ang pangalan ng dalawang asong iyon?"

Sabi ng lalaki, "Naku, hindi; ngayon lang ako nakakita ng ganito."

"Aba," sabi ng kaibigan ko, "sa palagay ko'y alam ko ang pangalan nila."

"Talaga?"

"Oo; ang isa ay si 'Kabutihan' at ang isa naman ay si 'Kaawaan,' sapagkat isinulat ni David na ang kabutihan at kaawaan ay susunod sa kanya sa lahat ng araw ng kanyang buhay."

Baka hindi ninyo isiping kabutihan at kaawaan ang magkaroon ng dalawang asong tumatahol sa inyo para pigilan kayong lumihis sa kaliwa o sa kanan, pero awa ng Diyos ang nag-iingat sa atin sa tuwid at makitid na daan, at ginagamit Niya ang pagsubok at kahirapan para mismo sa layuning iyon. Siya ang "Ama ng mga kaawaan."

At tinatawag din Siyang "Ang Diyos ng lahat ng kaaliwan." May dalawang bagay na sinasabing hawak lamang ng Diyos: Siya ang "Diyos ng lahat ng biyaya" at Siya ang "Diyos ng lahat ng kaaliwan." Lahat ng biyaya ay nagmumula sa Kanya, lahat ng

nananatiling kaaliwan ay nagmumula sa Kanya. Ang “consolation” at “comfort” ay iisang salita sa orihinal na teksto, at sa Diyos ninyo ito natatanggap. Marahil ay napansin na ninyo na sa Salita ng Diyos, ang tatlong Persona ng mapagpala at kasamba-sambang Trinidad ay pawang inilalarawang kasangkot sa paglilingkod ng pag-aliw. Dito ay mayroon tayong Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo bilang Diyos ng lahat ng kaaliwan. Pagkatapos ay naaalala natin ang pangalang ginamit ng mapagpalang Panginoon para sa Espiritu Santo. Sa Juan 14, 15 at 16 ay tinatawag Siyang “Ibang Mang-aaliw,” ang “*Parakletos*,” ang Isang dumarating upang tumulong sa atin, upang umalalay at magpalakas. At sa 1 Juan 2:1 ay mababasa natin, “Kung ang sinuman ay magkasala, may *Tagapamagitan* tayo sa Ama, si Jesu-Cristo na matuwid.” Ang salitang “Tagapamagitan” ay siya ring salitang Griego na isinaling “Mang-aaliw” sa ibang mga talata. “Kung ang sinuman ay magkasala, may Mang-aaliw tayo.” Ang Panginoong Jesus ang tinutukoy niyan. Kaya ang Diyos Ama ay Mang-aaliw, ang Diyos Espiritu Santo ay Mang-aaliw, at ang Diyos Anak ay Mang-aaliw. Napakahusay ng pag-aalaga sa atin! Ang buong Pagka-Diyos ay abala sa pag-aliw at pag-alalay sa bayan ng Panginoon.

Ang unang uri ng kaaliwan na kailangan nating lahat ay ang kapatawaran. Ang Panginoong Jesus ang nagsabi sa kaawa-awang babaing nababagabag, “Anak, lakasan mo ang iyong loob; pinagaling ka ng iyong pananampalataya” (Mateo 9: 22). Sinabi na ba Niya iyan sa inyo? Alam na ba ninyo ang kaaliwan ng kapatawaran ng Diyos? “Aliwin ninyo, aliwin ninyo ang Aking bayan... isigaw ninyo sa kanya... na ang kanyang kasamaan ay pinatawad na: sapagkat tumanggap siya mula sa kamay ng Panginoon ng ibayo dahil sa lahat ng kanyang

kasalanan” (Isaias 40:1, 2). Ang “ibayo” ay ang totoong pagtupi sa kasulatan ng utang kapag nabayaran na ito, at ang utang na nakatala laban sa atin ay binayaran na ng ating Panginoong Jesus, kaya maaaring mapasaatin ang kaaliwan ng kapatawaran.

Pero kailangan din natin ng kaaliwan para tumulong sa atin sa bawat panahon ng pagsubok habang dumaraan tayo sa sanlibutang ito, at nasa atin ang mapagpalang Espiritu Santo na nananahan sa ating kalooban upang maging ating Mang-aaliw. May isang napakagandang salita sa ikaanimnapu't anim na kabanata ng aklat ni Propeta Isaias, “Kung paanong inaaliw ng ina ang kanyang anak, gayon ko kayo aaliwin.” May iba't ibang salitang Hebreo na isinasaling “comfort” o aliw. Ang partikular na salitang ito ay talagang nagmula sa ugat na ang ibig sabihin ay “bumuntong-hininga.” “Kung paanong ang ina ay nakikibuntong-hininga sa kanyang anak, gayon Ako, ang Panginoon, ay makikibuntong-hininga sa inyo.” Bakit kaya nila isinalin iyon na “comfort”? Nakatatanggap ba kayo ng ganoong aliw? Naaalala pa ba ninyo noong maliit pa kayo at may problema at pighati, at niyakap kayo ng nanay ninyo, hinaplos ang inyong ulo at sinabi, “Oo, oo, naiintindihan ni Nanay; damang-dama ni Nanay ang lahat ng ito kasama mo”? “Nakibuntong-hininga” sa inyo ang nanay ninyo, at napakalaki ng naitulong niyon. Kahanga-hanga ang mga nanay. Minsan ay sinasabi kong para silang mababait na manggagaway, mga gumagawa ng himala. Isang batang lalaking nagtatakbo sa bakuran ang nasaktan, nasugatan ang tuhod, at binuhat siya ng kanyang ina, at bago pa man makuha ang mercurochrome ay hinagkan na niya ito at sinabi, “Oo, oo, alam ni Nanay na masakit,” at sabi ng bata, “Mama, magaling na po.” Ang ating Diyos ay nakikiisa sa atin sa lahat ng ating kaguluhan; hindi Siya isang manonood na walang pakialam.

Isang ministro ang nagkuwento kung paanong maraming taon na ang nakararaan, noong bata pa siyang mangangaral, naging napaka-abala niya sa buong isang linggo at hindi siya nagkaroon ng panahon para ihanda ang kanyang mga sermon sa Linggo hanggang Sabado ng umaga. Pakiramdam niya ay kailangan niyang gugulin ang buong araw para makapagtuon at makapaghanda para sa mga pagtitipon sa Araw ng Panginoon. Sinabi niya sa kanyang asawa, “Mahal, hindi ako dapat maistorbo ngayong umaga. Papasok ako sa aking silid-aralan at kailangan kong makabuo ng dalawang sermon para bukas. Sabihin mo na lang sa lahat na hindi ko sila maaaring harapin.” Kaya pumuwesto siya bilang bantay. Pero hindi siya sinabihang huwag papasukin ang mga bata, at pumasok ang mga bata at maingay na naglaro. Sa wakas ay sinabi niya, “Nanay, hindi ako makapag-aral habang ganito kaingay ang mga batang ito,” kaya dali-daling dumating ang ina dala ang isang kahoy na palanggana na punô ng mani at isang pampitpit ng mani, sa pag-aakalang mapagkakaabalahan iyon ng mga bata. Pero iisa lang ang pampitpit at tatlo ang bata, at di nagtagal ay nag-aaway na sila kung sino ang gagamit nito. Natuklasan ng batang babae na kaya pala niyang bumasag ng mani kahit walang pampitpit; maaari siyang pumunta sa pinto, ilagay ang mani sa may hamba, hilahin ang pinto, at basag na ang mani. Kaya hinahawakan niya ang mga mani habang hinihila ng kanyang kapatid na lalaki ang pinto, pero biglang napabilis ang pagsara ng pinto at hindi niya naalis ang kanyang daliri, at napasigaw siya nang napakalakas kaya ang kawawang lalaki, na pagod na pagod na ang nerbiyos, ay napatayo at nagsabi, “Nanay, nanay, halika at ilayo mo ang maiingay na batang ito. Hindi ako makapag-aral habang narito sila.” Dali-daling dumating ang ina at nagsabi, “Halikayo, lumabas na kayo,” at

inakay sila sa pasilyo. Iyak nang iyak ang maliit na bata, at naririnig ng ministro ang ina na nagsasabi, “Naku, mahal ko, masakit ba talaga? Sobrang sakit ba?” At sa pagitan ng kanyang mga hikbi ay sinabi ng bata, “Hindi naman po dahil sobrang sakit, kundi hindi man lang po nagsabi si Tatay ng ‘Aray!’” Ang madamang walang mapagmahal na pakikiramay ang siyang talagang masakit.

Mahal na anak ng Diyos, may kinakausap ba ako ngayon na nakahiga sa banig ng karamdaman, nagtitiis ng kirot at matinding hirap?² Iniibig mo ba ang Panginoong Jesus? Iniibig ka Niya, at ang iyong Diyos at Ama ay nakatanaw sa iyo mula sa itaas at nagsasabing, “Aray.” Sapagkat nasusulat, “Sa lahat ng kanilang kapighatian ay pinighati rin Siya, at ang anghel na nasa Kanyang harapan ang nagligtas sa kanila: sa Kanyang pag-ibig at sa Kanyang habag ay tinubos Niya sila” (Isaias 63: 9). Kung paanong ang ina ay nakikisabi ng “Aray” sa kanyang anak, gayon din ang Panginoon mong Diyos ay nakikisabi ng “Aray” sa iyo. Totoong-totoo ang Kanyang kaaliwan. Nadarama Niya ang nadarama mo, at sinasabi tungkol sa Panginoong Jesus, “Wala tayong dakilang saserdote na hindi makadama ng ating mga kahinaan; kundi tinukso sa lahat ng paraan gaya natin, maliban sa kasalanan” (Hebreo 2:15, N.T.). Dinaanang na Niya ang daang iyan. Hindi ka kailanman makapagtitiis ng gaya ng tiniis Niya; inarok Niya ang kailaliman ng pag-iisa at matinding hirap ng tao, at ngayon ay nadarama Niya ang lahat ng pinagdaraan mo.

Kaya sinasabi ng apostol, “Na umaaliw sa amin sa lahat naming kapighatian, upang maaliw din namin ang mga nasa anumang kapighatian, sa pamamagitan ng kaaliwang ibinigay sa amin ng Diyos.” Madalas ay napaka-makasarili natin. Gusto nating

pansinin ng mga tao ang ating paghihirap; gusto natin ng pakikiramay, ng mabait na salita at ng pagmamahal. Pero nakakalimutan natin na may iba sa paligid natin na nangangailangan din nito, at kung inaaliw ka ng Diyos sa iyong pagsubok, iyon ay upang maaliw mo rin ang iba. Masasabi mo, “Alam ko; pinagdaanan ko rin iyan, at hayaan mong ikuwento ko sa iyo kung gaano kahanga-hanga ang pagkilos ng Panginoon para sa akin. Magagawa rin Niya iyon para sa iyo.”

“Sapagkat kung paanong sumasagana sa amin ang mga paghihirap ni Cristo, gayundin naman sumasagana ang aming kaaliwan sa pamamagitan ni Cristo.” Habang lumalaki ang paghihirap, habang dumarami ang tinatawag tayong tiisin, lalong nagiging kahanga-hanga ang pagkakataon nating matutuhan kung anong uri ng Diyos ang ating Diyos, at kung gaano kahanga-hanga Niyang natutugunan ang bawat pangangailangan ng puso ng tao.

“Kung kami man ay pinipighati,” sabi ng apostol, “ito ay para sa inyong kaaliwan at kaligtasan.” Handa siyang magdusa upang mapagpala ang iba. “Na nagiging mabisa sa pagtitiis ninyo ng mga paghihirap ding tinitiiis namin.” Mula nang kayong mga taga-Corinto ay maging Cristiano, nagdurusa kayo alang-alang kay Cristo. Nagdusa kami upang madala si Cristo sa inyo, at ngayon ay pumapasok na rin kayo sa tinitiiis namin. Sama-sama nating hanapin ang ating kaaliwan sa Diyos.

“O kung kami man ay inaaliw, ito ay para sa inyong kaaliwan at kaligtasan. At matibay ang aming pag-asa tungkol sa inyo, yamang nalalaman namin na kung paanong kayo ay kabahagi sa mga paghihirap, gayundin kayo ay magiging kabahagi sa kaaliwan.” Napakalaking pampalakas-loob niyan sa sinumang banal ng Diyos na sinusubok at nababagabag. Kabahagi ka sa

paghihirap, dumaraan ka sa panahon ng matinding bigat, pero ayon sa Salita ng Diyos ay magiging kabahagi ka rin sa kaaliwan. Handa ang Panginoon na kumilos para sa iyo; Siya, sa Kanyang walang hanggang biyaya, ay naghihintay na tugunan ang iyong malalim na pangangailangan. Magtiwala ka lang sa Kanya, at pagkatapos mong magdusa nang kaunting panahon, ilalabas ka Niya sa ikapupuri at ikaluluwalhati Niya. Samantala, mapasaatin nawa, sa iyo at sa akin, na “luwalhatiin Siya sa gitna ng apoy.”

Kung hindi ka pa ligtas, napakarami ng nawawala sa iyo! Hindi mo kilala ang kaaliwan ng Diyos na Tatlong Persona. Tinatalikuran mo ang iyong pinakamabuting Kaibigan, at hindi mo ito namamalayan. Naaalala mo ang paanyaya ng Panginoong Jesus nang tumanaw Siya sa sanlibutang may sakit dahil sa kasalanan at sinabi, “Lumapit kayo sa Akin, kayong lahat na nahihirapan at nabibigatan, at kayo'y bibigyan Ko ng kapahingahan” (Mateo 11: 28). At ang paanyayang ito ay dumarating sa iyo ngayon. Lalapit ka ba? Matatagpuan mo ba sa Kanya ang kapahingahang hindi mo kailanman matatagpuan saanman? Anuman ang iyong kasalanan, anuman ang iyong alalahanin, naghihintay Siya na tugunan ang bawat pangangailangan kung magtitiwala ka lamang sa Kanya.

Aral 2: Tatlong Uri ng Pagliligtas

“Sapagkat hindi namin ibig, mga kapatid, na hindi ninyo malaman ang kapighatiang dumating sa amin sa Asia, na kami ay labis na pinahirapan, higit sa aming lakas, anupa’t nawalan na kami ng pag-asa kahit sa buhay: ngunit sa aming sarili ay tinanggap na namin ang hatol na kamatayan, upang huwag kaming magtiwala sa aming sarili, kundi sa Diyos na bumubuhay sa mga patay: na Siyang nagligtas sa amin sa napakalaking kamatayan, at nagliligtas pa: na sa Kanya kami umaasa na kami ay ililigtas pa rin Niya; na kayo rin naman ay tumutulong sa pamamagitan ng panalangin para sa amin, upang dahil sa kaloob na ipinagkaloob sa amin sa pamamagitan ng maraming tao ay magpasalamat ang marami alang-alang sa amin. Sapagkat ito ang aming ikinagagalak, ang patotoo ng aming budhi, na sa kapayakan at banal na katapatan, hindi sa karunungan ng laman, kundi sa biyaya ng Diyos, kami ay namuhay sa sanlibutan, at lalo na sa inyo. Sapagkat wala kaming isinusulat sa inyo na iba sa inyong nababasa o kinikilala; at umaasa ako na kikilalanin ninyo hanggang sa wakas; gaya rin naman ng pagkilala ninyo sa amin nang bahagya, na kami ay inyong ikinagagalak, gaya rin naman ninyo na aming ikinagagalak sa araw ng Panginoong Jesus. At sa pagtitiwalang ito ay binalak kong pumunta muna sa inyo, upang magkaroon kayo ng ikalawang pakinabang; at dumaan sa inyo patungong Macedonia, at bumalik muli sa inyo mula sa Macedonia, at ihatid ninyo ako sa aking paglalakbay patungong Judea. Kaya nang binalak ko ito, ako ba ay naging pabagubago? O ang mga bagay na aking binabalak, binabalak ko ba ayon sa laman, upang sa akin ay magkaroon ng oo, oo, at hindi, hindi? Ngunit kung paanong tapat ang Diyos, ang aming salita

sa inyo ay hindi oo at hindi. Sapagkat ang Anak ng Diyos, si Jesu-Cristo, na ipinangaral namin sa inyo, ako at si Silvano at si Timoteo, ay hindi oo at hindi, kundi sa Kanya ay oo. Sapagkat ang lahat ng pangako ng Diyos sa Kanya ay oo, at sa Kanya ay Amen, sa ikaluluwalhati ng Diyos sa pamamagitan namin” (2 Corinto 1: 8-20).

Bago natin ipagpatuloy ang pagpapaliwanag sa aklat na ito, makabubuting magbigay muna ng maikling balangkas ng nilalaman nito. Sa mga kabanata 1 hanggang 7, malaking bahagi ang inilalaan ng apostol sa mga pagsubok, sa pagkatao, at sa paghahanda ng lingkod ni Cristo, at sa bunga ng kanyang paglilingkod. Malimit niyang ginagamit ang kanyang sarili bilang halimbawa upang maipadama sa atin ang mga bagay na ito.

Sa mga kabanata 8 at 9 ay mayroon tayong ikalawang bahagi ng sulat na ito, kung saan tinatalakay ng apostol ang isang usaping tumatama sa bawat isa sa atin, ang ating pera. Sa madaling salita, ang paksa ay, “Ang Biyaya ng Pagbibigay.” Ang pagbibigay ay isang biyaya. Ang likas na tao ay gustong tumanggap kaysa magbigay. Paminsan-minsan ay may nakikilala tayong mga taong mapagbigay na, kahit noong hindi pa sila nagbabalik-loob, ay nakadarama ng isang uri ng kasiyahan sa pagbibigay sa iba, pero karamihan sa atin ay gustong kumuha, gustong tumanggap kaysa mamahagi. Pero kapag kumikilos si Cristo sa kaluluwa, ang pagbibigay sa mga nangangailangan at para sa pagpapalaganap ng gawain ng Panginoon ay nagiging kagalakan ng buhay. Kaya binabanggit natin ang Biyaya ng Pagbibigay, at napakalawak na tinatalakay ang paksang ito sa mga kabanatang iyon.

Sa mga kabanata 10 hanggang 12, ang ikatlong bahagi ng sulat, ay mayroon tayong pagtatanggol ni Pablo sa sarili niyang pagka-apostol. May mga taong bumubuntot sa kanyang mga hakbang, labas-pasok sa gitna ng mga nagbalik-loob sa pamamagitan niya, minamaliit ang kanyang paglilingkod at kinukuwestiyon ang kanyang awtoridad bilang apostol. Kaya nakita niyang kailangan, sa patnubay ng Espiritu ng Diyos, na igiit ang katotohanang siya ay tunay na apostol ng Panginoong Jesu-Cristo. Ang kabanata 13 ang pangwakas.

Ito ang balangkas ng sulat, at hawak ito, bumaling tayo ngayon sa mga talata ng ikalawang bahagi ng unang kabanatang ito. Dito ay mababasa natin ang mga kaguluhan, ang mga kahirapan, ang mga kalituhang dinaranas ni Pablo at ng kanyang mga kamanggagawa, pero ipinakikita niya na may kahanga-hangang layunin ang Diyos sa pagpapahintulot sa lahat ng bagay na ito. Mahirap para sa ating maunawaan, pero totoo na mas marami ang magagawa ng Diyos sa isang taong wasak ang loob kaysa sa isang taong tila malakas sa sarili niyang lakas at kapangyarihan. Kaya pinahihintulutan Niyang dumating ang kaguluhan sa Kanyang bayan, at maging sa Kanyang mga piniling sisidlan, upang sila ay maging mapagpakumbaba at wasak ang loob sa harap Niya.

Sinabi ng ating Panginoong Jesus, “Mapalad ang mga dukha sa espiritu: sapagkat kanila ang kaharian ng langit” (Mateo 5:3). Likas sa atin na hangaan ang isang taong malakas at may kusang-loob, isang taong napakalaki ng tiwala sa sarili at pagpapahalaga sa sarili. Ang ating dakilang Pangulong Theodore Roosevelt ang nagsabi, “Kinamumuhian ko ang taong maamo.” Tiyak akong hindi niya naisip ang maaaring ipakahulugan sa pananalitang iyon, sapagkat

mangangahulugan iyon ng pagkamuhi sa ating Panginoong Jesu-Cristo, na alam nating hindi niya kailanman sinadya. “Pasanin ninyo ang Aking pamatok, at mag-aral kayo sa Akin; sapagkat Ako ay maamo at mapagpakumbabang puso: at makasusumpong kayo ng kapahingahan para sa inyong mga kaluluwa” (Mateo 11:29). Hindi likas sa atin ang kaamuan. Sa hula ni Sofonias (2:3) ay pinapayuhan tayong “hanapin ang kaamuan,” na para bang ito ay isang napakabihirang hiyas ng pagkatao na matatagpuan lamang sa maingat na paghahanap. Hindi tayo ang tipo na naghahanap ng kaamuan; kadalasan ay likas tayong napakapalalo, napakamapagmataas, napakasamang mayabang, napaka-abala sa sarili. Dahil mismo sa mga bagay na ito, kung gagamitin tayo ng Diyos sa Kanyang paglilingkod, kailangan Niyang pahintulutan tayong dumaan sa mga karanasang magpapakumbaba at magwawasak sa atin.

Ikinukuwento sa atin kung paanong nakaupo si Goldsmidt at nakikinig kay Jenny Lind habang binibihag niya ang libu-libo sa kanyang kahanga-hangang tinig. May nagtanong sa dakilang kritiko ng musika, “Ano po ang palagay ninyo sa kanya? Hindi ba't kamangha-mangha siya?”

“Aba,” sabi niya, “kahanga-hanga siya; isang bagay na lang ang kailangan niya; kailangan niyang mawasak ang kanyang puso. Kung mawasak ang kanyang puso, siya ang magiging pinakadakilang mang-aawit sa buong mundo.”

Pagkatapos, naaalala ninyo, nakuha niya ang puso nito at saka winasak sa pamamagitan ng kanyang kalupitan, at mula noon ay nagkaroon ng lalim ng lambing, may kung anong bagay sa kanyang pag-awit na kumikintal sa mga tao nang higit sa anumang nagawa nito noon. Ganyan din sa mga mangangaral ng Salita ng Diyos. Kung lalayo sila sa mga kaguluhang

pinagdaraan ng iba, wala silang tunay na mensahe para sa puso ng mga tao. Ang taong, kahit bahagya man lang, ay katulad ng kanyang Panginoon, “Isang Taong punô ng kalungkutan at bihasa sa pighati,” ang siyang may kakayahang maglingkod sa isang bayang wasak ang puso, nagdurusa at nababagabag. Kaya natutuhan ni apostol Pablo na magmapuri sa kapighatian at magpasalamat sa Diyos dahil sa mga kagipitan, sapagkat lalo lamang siyang nahahanda nito upang maging lingkod Niya na tungkol sa Kanya ay nasusulat, “Sa lahat ng kanilang kapighatian ay pinighati rin Siya, at ang anghel na nasa Kanyang harapan ang nagligtas sa kanila” (Isaias 63: 9).

Pakinggan muli ang mga salitang ito, “Sapagkat hindi namin ibig, mga kapatid, na hindi ninyo malaman ang kapighatiang dumating sa amin sa Asia, na kami ay labis na pinahirapan, higit sa aming lakas, anupa't nawalan na kami ng pag-asa kahit sa buhay.” Nang magtipon sa paligid niya ang malaking nagngangalit na pulutong, sumisigaw na patayin siya, at handa siyang yurakan ng kanilang mga paa, at wala siyang nakikita sa harap niya kundi ang kamatayan ng isang martir, gayunpaman ay sinabi ni Pablo, “Sa aming sarili ay tinanggap na namin ang hatol na kamatayan, upang huwag kaming magtiwala sa aming sarili, kundi sa Diyos na bumubuhay sa mga patay.” Naharap ni Pablo ang sumisigaw na mga mang-uumog na iyon at nasabi, “Ayos lang kung pagpira-pirasuhin nila kami, kung pagluray-lurayin nila ang aming katawan. Kung lubusan nilang wasakin ang katawang ito na may kamatayan, wala itong anumang kahulugan sa amin. Tinanggap na namin ang lugar ng kamatayan kasama ni Cristo, nasabi na naming patay na kami sa sanlibutan, sa pabor nito, at sa mga kahangalan nito, at ngayon kung gagawin nilang totoo iyon sa pamamagitan ng

pagwasak sa mga katawang ito, ayos lang. Nasa amin ang hatol na kamatayan, kami ay mga taong nakalaan sa kamatayan, mga taong may tipanan sa kamatayan alang-alang kay Jesus. Ang aming tiwala ay nasa Kanya na bumubuhay sa mga patay, ang Diyos na buhay.” Kapag kilala lamang ng isang tao ang kapangyarihan ni Cristo na kumikilos sa kanyang kalooban ay makapagsasalita siya nang ganito, at maisasabuhay ito, pero ito ang nagpangyaring magtagumpay ang bayan ng Diyos sa buong kahabaan ng mga siglo. Paulit-ulit na pinukaw ng diyablo ang pagkamuhi laban sa mga lingkod ni Cristo, at libu-libo at sampu-sampung libo ang bilang ng mga martir, pero nabigo si Satanas sa bawat pagkakataong sinikap niyang hadlangan ang gawain ng Panginoon sa pamamagitan ng pag-uusig. Hanggang ngayon, ang dugo ng mga martir ay siyang binhi ng Iglesia. Yumayabong ang Ebanghelyo sa panahon ng kapighatian.

Ang pinakamasamang panahon ng Iglesia ay hindi ang mga panahon ng paghihirap, ng pagkamartir. Ang pinakamapanganib na yugto ng Iglesia ay kapag tinatamasa niya ang pagtangkilik ng sanlibutan. Hindi kailanman nasa ganoon kalaking panganib ang Iglesia gaya ng kapag nilalambing ito ng sanlibutan, kapag tinitingnan ito nang may pabor ng mga makasanlibutan. Binalaan ng ating Panginoong Jesus ang Kanyang mga alagad tungkol sa panganib kapag ang lahat ng tao ay nagsasalita nang mabuti tungkol sa kanila. Kapag inuusig ang mga tao alang-alang kay Cristo, kapag kailangan nilang dumaan sa kapighatian, kaguluhan at kalungkutan, iyon ang panahong lalo silang lumalapit sa Panginoon. Naaalala ninyo ang lumang pabula sa ating mga aklat sa paaralan, kung paanong ang araw at ang hangin ay nagpapaligsahan kung sino ang mas malakas. Naglalakad ang

isang manlalakbay at sinubukan ng bawat isa kung sino ang unang makapagpapahubad sa kanya ng kanyang abrigo. Umihip nang umihip ang hangin, pero lalo lamang ibinalot ng manlalakbay ang kanyang abrigo sa kanyang katawan. At pagkatapos ay sumikat ang araw sa lalaki at nagsimula siyang pagpawisan, at hinubad niya ang abrigo. Kapag ang kasaganaan ng sanlibutan ang sumisikat sa Iglesya, doon nahuhubad ang balabal ng matuwid na pamumuhay. Pero kapag humahampas dito ang malamig na hangin ng kaguluhan at pag-uusig, saka lalong ibinabalot ng Iglesya ang sarili sa kasuotan ng kaligtasan. Alam ni Pablo na ang kapighatian ay para sa pagpapala. Ginagamit ng Diyos ang mga taong wasak ang loob, at kung ayaw magpakumbaba ng mga tao sa harap Niya upang sila ay gawing mga sisidlang magdadala ng Kanyang patotoo sa iba, bibigyan Niya sila ng mga karanasang magwawasak sa kanila.

Kung gayon, pansinin ninyo, natuklasan ng apostol na sa kabila ng pag-uusig ay dumating ang Diyos sa tamang sandali na may tatlong uri ng pagliligtas. Sa talata 10 ay mababasa natin: “Na Siyang nagligtas sa amin sa napakalaking kamatayan, at nagliligtas pa: na sa Kanya kami umaasa na kami ay ililigtas pa rin Niya.” Maaari nating ilapat ito sa usapin ng ating kaligtasan. Ang totoo, ang sinasabi rito ng apostol ay ang pagliligtas mula sa pagsubok at kagipitan dito sa lupa. Nagligtas na ang Diyos, at habang nagpapatuloy tayo sa ating paglilingkod ay nagliligtas pa ang Diyos, at habang tumatanaw tayo sa hinaharap ay ililigtas pa Niya tayo. Ito ang pagtitiwala ng pananampalataya sa ating mapagbiyayang Diyos at Ama.

Pero maaari rin nating ilapat ito sa espirituwal na paraan. Ang ating kaligtasan, sa espirituwal na kahulugan, ay may tatlong

bahagi, at maaari nating basahin ito nang ganito: “Na Siyang nagligtas sa amin sa napakalaking kamatayan, at nagliligtas pa: na sa Kanya kami umaasa na kami ay ililigtas pa rin Niya.” Nang lumapit tayo sa Kanya bilang mga kaawa-awang makasalanang naliligaw, iniligtas Niya tayo mula sa hatol na nararapat sa ating mga kasalanan. Napakalaking kamatayan ang iyon na pinagligtas sa atin. At araw-araw habang dumaraan tayo sa tagpong ito, “Siya ay nagliligtas sa atin.” Iniligtas Niya tayo mula sa kapangyarihan ng kasalanan, mula sa lakas ng sarili nating likas na pagkatao. Iniligtas Niya tayo mula sa tukso; Siya, kasabay ng tukso, ay laging gumagawa ng “daang malalabasan upang makayanan ninyo ito” (1 Corinto 10:13). At isa sa mga araw na ito, sa pagbabalik ng ating Panginoong Jesu-Cristo at sa ating pagtitipon sa Kanya, magiging ganap ang ating kaligtasan. Kaya tumatanaw tayo sa panahong iyon kung kailan “ililigtas pa Niya tayo,” kung kailan lubos at ganap Niya tayong ililigtas. Madalas nating sabihin ito nang ganito: Iniligtas Niya tayo mula sa hatol na nararapat sa kasalanan at mula sa pagkakasala; iniligtas Niya tayo mula sa kapangyarihan ng kasalanan; balang araw ay ililigtas Niya tayo mula sa mismong presensiya ng kasalanan, kapag ibinigay na Niya sa atin ang ating mga niluwalhating katawan at wala na tayong kahit kaunting hilig sa anumang uri ng kasamaan.

*“Ilang saglit, disyertong tigang ay lalampasan,
Ilang saglit, paalam na sa kahirapan;
Di na muling malulungkot o mapapagal,
Di na, di na muling magkakasala kailanman.”*

Napakadakilang pagliligtas iyon! Kapag hindi na natin kailangang lumuhod muli para sabihing, “Patawarin Mo kami sa

aming mga sala, gaya ng pagpapatawad namin sa iba,” kapag hindi na natin kailangang punasan ang mga luha ng pagsisisi, sapagkat sa buong walang katapusang panahon ay malaya na tayo sa presensiya ng kasalanan, sa kagalakan ng walang hanggang pakikipag-isa sa ating mapagpalang Panginoon. Iyon ang ating ganap na pagliligtas, pero samantala, habang nagpapatuloy tayo, nilalakaran natin ang daan ng manlalakbay, at kailangan natin ng pagliligtas araw-araw.

May ilang bagay na itinakda ng Diyos upang maging tulong sa daan. Isa sa mga ito ang binabanggit sa ikalabing-isang talata: “Na kayo rin naman ay tumutulong sa pamamagitan ng panalangin para sa amin, upang dahil sa kaloob na ipinagkaloob sa amin sa pamamagitan ng maraming tao ay magpasalamat ang marami alang-alang sa amin.” Ipanalangin ninyo ang isa’t isa. Tayong mga nagsisikap mangaral ng Salita, na naghahangad gumawa ng hayagang paglilingkod para sa Panginoong Jesu-Cristo, ay hindi kailanman malalaman, hanggang sa makauwi tayo sa Langit, kung gaano kalaki ang utang natin sa mga panalangin ng mga nakatagong lingkod ng Diyos para sa biyayang umaalalay sa atin. Laging nagagalak ang aking puso kapag may sumusulat o nagsasabi sa akin, “Ipinapanalangin kita,” sapagkat kailangan kong ipanalangin. Napakamalilimutin ko mismo sa pananalangin; napakaraming pagkakataon na sa halip na manalangin ay abala ako sa ibang bagay, at madalas, kung may kapangyarihan man sa aking mga mensahe, alam kong iyon ay dahil may isang tao sa bahay o sa mga nakikinig na nananalangin para sa akin. Napakalaki ng utang ng isang tao sa mga panalangin ng minamahal na bayan ng Diyos. Nagkaroon na ba ng isang tao ng Diyos na gaya ni apostol Pablo sa lahat ng siglo mula noon? Gayunman, gaano siya umaasa sa mga panalangin ng mga mananampalataya.

Basahin ninyo ang kanyang mga sulat at paulit-ulit ninyong makikita ang panawagang, “Mga kapatid, ipanalangin ninyo kami.” Ang panahong ginugugol sa pananalangin para sa mga lingkod ng Diyos ay hindi pag-aaksaya ng panahon o ng hininga. Ang panalangin ay may naisasakatuparan para sa Diyos, at gagawin ng Diyos bilang sagot sa panalangin ang hindi Niya gagawin kung walang panalangin.

Kaya sinasabi ng apostol, “Na kayo rin naman ay tumutulong sa pamamagitan ng panalangin para sa amin, upang dahil sa kaloob na ipinagkaloob sa amin sa pamamagitan ng maraming tao ay magpasalamat ang marami alang-alang sa amin.” Ibig sabihin, lumalabas kami para ipangaral ang Salita at ginagamit ito ng Diyos sa pagpapala, pero alam naming hindi ito nagmumula sa aming sarili; maraming tao ang sumusuporta sa amin, nananalangin, at nagtataas ng aming paglilingkod sa harap ng Diyos.

Pero ngayon, ang taong makaaasa sa umaalalay na kapangyarihan ng Espiritu ng Diyos sa oras ng pagsubok, at ang taong may karapatang hilingin sa mga banal ng Diyos na ipanalangin siya, ay ang taong makapagsasabi ng sinabi ni Pablo sa talata 12: “Sapagkat ito ang aming ikinagagalak, ang patotoo ng aming budhi, na sa kapayakan at banal na katapatan, hindi sa karunungan ng laman, kundi sa biyaya ng Diyos, kami ay namuhay sa sanlibutan, at lalo na sa inyo.” Napakalaking pahayag nito! Isipin ninyong makaharap ang isang grupo na pinaglingkuran mo at masabing, “Sinikap naming maging matuwid; hindi namin isinuko ang aming sarili sa anumang pakitang-taong pagtatalumpati nang tumayo kami para ipangaral ang Salita, kundi ginawa namin ito sa kapayakan at banal na katapatan, nang tapat sa paningin ng Diyos.” Hindi

ba't kakatwa na napakaingat natin kung paano tayo tingnan ng mga tao, pero napakadaya naman natin sa harap ng Diyos? Isipin ninyong nangangaral pa man din ng Salita at, sa abot ng nakikita ng tao, ibinubuhos ang buong kaluluwa sa pagsisikap na luwalhatiin si Cristo, pero ang tanging nakatago sa puso ay ang pagnanasang palakpakan ng mga tao.

Masasabi ni Pablo, Ang sarili naming budhi ang saksi na sinikap naming maging totoo sa harap ng Diyos. At habang ipinapangaral namin ang Salita ay sinikap naming maging tapat sa Diyos at gayundin sa tao, hindi sa karunungan ng laman, hindi umaasa sa mga bagay na aabot lamang sa likas na tao at magpapasaya at magbibigay-kasiyahan sa kanyang pananabik sa husay ng pananalita o sa pagkasabik, kundi sa takot sa Diyos kami ay namuhay sa sanlibutan. Isinabuhay namin ang aming ipinangaral. Hindi namin tinuruan ang mga tao na maging tapat habang kami mismo ay hindi tapat. Hindi namin pinagpakumbaba ang mga tao habang kami mismo ay palalo. Hindi namin pinayuhan ang iba na tanggihan ang sarili habang kami ay sakim at mapag-imbót. Hindi namin sinabi sa mga tao na dapat silang hindi makasanlibutan habang kami mismo ay naghahabol sa mga kalayawan at kahangalan ng sanlibutan. May bagay rito na sumisiyasat sa ating mga puso, bagay na umaakay sa atin sa harap ng Diyos upang hatulan ang ating sarili. Loobin nawa ng Diyos na masabi rin natin ang sinasabi ni Pablo, “Kami ay namuhay sa sanlibutan nang may buong katapatan.”

“Sapagkat wala kaming isinusulat sa inyo na iba sa inyong nababasa o kinikilala; at umaasa ako na kikilalanin ninyo hanggang sa wakas.” Alam niyang masaya silang kilalanin ang katotohanang napagpala sila sa pamamagitan niya, pero sa

kabilang banda ay nalililang sila ng mga taong pumapasok at nagsisikap na ilayo sila sa una nilang pagtitiwala sa lingkod na ito ng Diyos.

“Kami ay inyong ikinagagalak, gaya rin naman ninyo na aming ikinagagalak sa araw ng Panginoong Jesus.” Balang araw, kapag tumayo na tayo sa Hukuman ni Cristo, mahahayag ang lahat. Inakay namin kayo kay Cristo, nagpatuloy kayo sa Diyos, at kaya nagdala kayo ng kagalakan sa amin. Pero sa kabilang banda, alam niyang nailalayo sila ng maliliit na tsismis na ipinagkakalat ng mga kaaway ng katotohanan, na nagsisikap ilayo ang puso ng mga taga-Corinto kay Pablo, kaya sa huling bahagi ng seksiyong ito ay kinailangan niyang ipagtanggol ang kanyang sarili.

Una ay sinabi niya sa kanila na talagang balak niyang pumunta sa kanila. Hindi siya nakarating doon, at ginamit iyon ng ilang masasamang tao at sinabi, “Hindi ba ninyo nakikita, hindi naman talaga niya balak pumunta; takot siyang pumunta. Ang tapang ng mga sulat niya kapag malayo siya sa inyo, malakas ang kanyang pagsulat, pero mahina ang kanyang pagharap at hamak ang kanyang pananalita. Hindi siya mangahas na harapin kayo tungkol sa mga bagay na ito. Sasabihin lang niyang pupunta siya at pagdating ng oras na gagawin na niya, sasabihin niya, ‘Hindi ako pupunta.’” Pero ipinahahayag ni Pablo na ang kanyang balak ay “dumaan sa inyo patungong Macedonia, at bumalik muli sa inyo mula sa Macedonia, at ihatid ninyo ako sa aking paglalakbay patungong Judea.” Daungan ang Corinto, at kailangan niyang umakyat mula Corinto patungong Macedonia, at bagaman binalak niyang gawin ang paglalakbay na iyon, may ilang pangyayaring nagtulak sa kanya na dumaan sa ibang ruta. Pagkatapos ay

sinabi niya, “Kaya nang binalak ko ito, ako ba ay naging pabagu-bago? O ang mga bagay na aking binabalak, binabalak ko ba ayon sa laman, upang sa akin ay magkaroon ng oo, oo, at hindi, hindi?” Sa madaling salita, Wala ba akong tunay na layunin?

Sa ganitong paraan ay gusto nilang paratangan ang apostol ng pagiging pabagu-bago at makalaman kahit sa pagtatakda ng mga pakikipagtagpo. Sabi niya, “Kung paanong tapat ang Diyos, ang aming salita sa inyo ay hindi oo at hindi.” Hindi dahil pabaya siya, o pabagu-bago, o walang-seryoso tungkol dito, kundi hindi niya naisakatuparan ang kanyang mga plano dahil sa ilang pangyayaring ayon sa kalooban ng Diyos. Si Pablo ay tagasunod ng Panginoong Jesu-Cristo, at Siya ay hindi nagsasabi ng isang bagay habang iba ang ibig sabihin.

“Sapagkat ang Anak ng Diyos, si Jesu-Cristo, na ipinangaral namin sa inyo, ako at si Silvano at si Timoteo, ay hindi oo at hindi, kundi sa Kanya ay oo.” Tingnan ninyo kung paanong isinasama niya ang iba sa kanyang sarili. Talagang may napakagandang katangian ang isang taong laging nakakikilala sa kadakilaan ng ibang tao. Dito ay isinasama ni Pablo sina Silvano at Timoteo. Sabi niya, “Talagang binalak naming gawin ito, pero hindi namin nagawa.”

“Sapagkat ang lahat ng pangako ng Diyos sa Kanya ay oo, at sa Kanya ay Amen, sa ikaluluwalhati ng Diyos sa pamamagitan namin.” Hindi kailanman nangangako ang Diyos na gagawin ang isang bagay na hindi Niya kayang tuparin. Kapag nangako Siya, lagi Niya itong tutuparin hanggang sa wakas. Hindi pa Siya kailanman nangako sa atin ng anumang kailangan pa Niyang ipagdahilan pagkatapos. Hindi Niya kailanman sasabihing, “Balak Ko sanang gawin iyon, pero hindi pinahintulutan ng mga

pangyayari.” Tayo ay kailangang umamin nang ganyan
paminsan-minsan, pero hindi kailanman nabibigo ang Diyos na
tuparin ang Kanyang mga pangako. Kaya Niyang tuparin ang
bawat isa, at si Cristo ang Amen sa bawat pangako ng Diyos.

Aral 3: Ang mga Gawain ng Espiritu Santo

“Ngayon, ang nagpapatibay sa amin kasama ninyo kay Cristo, at nagpahid sa amin, ay ang Diyos; na siya ring nagtatak sa amin, at nagbigay ng paunang bayad ng Espiritu sa aming mga puso” (2 Corinto 1:21, 22).

Sa mga talatang ito, makikita natin, kahit pahiwatig man lamang, ang bawat gawain ng Espiritu Santo ng Diyos na ipinakikita sa atin sa ibang bahagi ng Bagong Tipan. Wala talagang paglilingkod ng Espiritu Santo para sa mananampalataya na hindi nababanggit dito. Sa Revised Version ay may kaunting pagbabago na lalong nagpapalinaw dito: “Ngayon, ang *nagpapatibay* sa amin kasama ninyo *papasok* kay Cristo, at nagpahid sa amin, ay ang Diyos.”

Kapag iniisip natin ang pagpapatibay sa atin papasok kay Cristo sa pamamagitan ng Espiritu Santo, kung may malinaw tayong pagkaunawa sa katotohanan ng Kasulatan, tiyak na maiisip natin ang tatlong napakalinaw na gawain ng Espiritu Santo. Una sa lahat, ang paghikayat sa puso tungkol sa kasalanan, o ang pagpapabanal ng Espiritu. Ikalawa, ang pagkapanganak na muli sa pamamagitan ng Espiritu at ng Salita. At ikatlo, ang bautismo ng Espiritu Santo. Lahat ng gawaing ito ay kasama sa pagpapatibay sa isang mananampalataya papasok kay Cristo. Walang taong nasa kay Cristo dahil lang sa likas na kapanganakan.

“Sapagkat kung paanong kay Adan ang lahat ay nangamamatay, gayundin naman kay Cristo ang lahat ay bubuhayin” (1 Corinto 15:22). Ang lahat ng tao, sa likas nilang kalagayan, ay nasa kay

Adan. Ang mapasa kay Adan ay nangangahulugang tumanggap tayo ng buhay mula kay Adan. Siya ang ating ulong kinatawan; likas tayong kabilang sa lahi ni Adan, at ang buong lahing iyon ay nasa ilalim ng hatol dahil sa kasalanan. Ang mapasa kay Cristo naman ay nangangahulugang tumanggap tayo ng buhay mula kay Cristo, at Siya, ang muling nabuhay at itinaas na nasa Langit, ang Ulo ng isang bagong lahi, ng isang bagong nilalang na kinabibilangan na natin ngayon. Ang mga hakbang kung paano tayo pumapasok sa bagong nilalang na iyon ay napakalinaw na itinuturo sa Salita.

Una sa lahat, walang sinumang lalapit kay Cristo kung hindi dahil sa gawain ng Espiritu Santo ng Diyos na humihikayat at nagpapabanal sa puso. Kung hindi gigisingin ng Espiritu ng Diyos ang isang tao, kung hindi Niya ipakikita sa kanya ang kanyang kalagayang naliligaw, at kung hindi Niya siya mahihikayat tungkol sa mabibigat na katotohanan ng Banal na Kasulatan, walang taong kusang babaling kay Cristo. Napakaseryosong katotohanan iyan, pero katotohanan pa rin. “Kaya nga hindi sa may ibig, ni sa tumatakbo, kundi sa Diyos na nagpapakita ng awa” (Roma 9:16). Sa kabilang banda, posibleng kumilos ang Espiritu ng Diyos nang may kapangyarihang humihikayat sa puso ng isang tao, at gayunma’y gawin pa rin ng taong iyon ang ginawa ng mga Judio noong panahon ni Esteban. Ganito ang nasusulat tungkol sa kanila: “Kayo’y laging sumasalangsang sa Espiritu Santo” (Mga Gawa 7:51). Kaya posibleng mahikayat ng Espiritu ang isang tao at gayunma’y labanan pa rin niya ang Espiritu. Pero kailangang may paghikayat na gawa ng Espiritu ng Diyos, kung hindi ay walang sinumang lalapit kay Cristo. Sinabi ni Jesu-Cristo, “Gayunman, sinasabi Ko sa inyo ang katotohanan: makabubuti sa inyo na Ako’y umalis; sapagkat kung hindi Ako aalis, hindi paparito sa

inyo ang Mang-aaliw; ngunit kung Ako'y aalis, Siya'y susuguin Ko sa inyo. At pagdating Niya, ay Kanyang susumbatan (o hihikayatin) ang sanlibutan tungkol sa kasalanan, at tungkol sa katuwiran, at tungkol sa paghuhukom” (Juan 16:7, 8). Ang paghikayat ng Espiritu ay higit pa sa basta pag-iyak o pagbagsak ng damdamin. Madalas, iyan ang akala ng mga tao. Maaaring kasama iyon, at kung minsan ay natutuwa tayo kapag nangyayari iyon. Karamihan sa atin ay napakalamig at napakatigas ng puso kaya nakagagaan ng loob na makita ang mga taong napapaiyak dahil sa kanilang mga kasalanan. Noong panahon niya, idinaing ng banal na si Rutherford na kakaunti lamang ang nagkaroon kahit isang gabing hindi makatulog dahil sa kasalanan. Kailangan munang makilala ng tao na lubusan siyang naliligaw. Dumating ang Espiritu ng Diyos upang hikayatin ang tao tungkol sa kasalanan, sa katuwiran, at sa paghuhukom. Sinasabi ng ating Panginoong Jesus, “Tungkol sa kasalanan, sapagkat hindi sila nagsisisampalataya sa Akin.” Ang malaking kasalananag nagdadala ng hatol at nagpapabulid sa mga tao sa kapahamakan ay ang pagtangga sa Panginoong Jesu-Cristo. Hindi sinasabi sa atin na ang Espiritu ng Diyos ay isinugo lalo na upang hikayatin ang mga tao tungkol sa mga kasalanan ng laman at sa mga pangkaraniwang kasalanan. Ang budhi ng bawat tao ay sumusumbat na sa kanya na kasalanan ang kahalayan, ang imoral na pamumuhay, ang pagsisinungaling, ang paglalasing, ang kapalaluan at kayabangan, at ang lahat ng iba pang ganyan. At kung ang budhi ng isang tao ay naging manhid na dahil sa paulit-ulit na pagkakasala, na para bang hindi na ito nakararamdam, nariyan pa rin ang banal na kautusan ng Diyos, kasama ang mahigpit nitong “gawin mo” at “huwag mong gagawin,” na sasumbat sa

sinumang tapat na tao na kasalanan ang masamang pamumuhay.

Dumating ang Espiritu Santo upang hikayatin ang tao tungkol sa kasalanan ng pagtanggì sa Panginoong Jesu-Cristo. Inayos ng Diyos ang buong usapin ng kasalanan nang ang Panginoong Jesu-Cristo ay nakabitin sa krus ng Kalbaryo, at dahil sa ginawa ni Cristo roon mismo at noon mismo, ang Diyos ay maaaring “maging banal at tagapag-arang-ganap sa kanya na may pananampalataya kay Jesus” (Roma 3:26). Pero kung tatanggihan ng tao ang Panginoong Jesu-Cristo, kung ayaw nilang magtiwala sa Kanya, tutuloy sila sa paghuhukom, at haharapin nila ang sarili nilang mga kasalanan kapag sila’y hahatulan, bawat tao ayon sa kanyang mga gawa. May mga taong ipinagmamalaki pa ang kanilang kabutihang-asal, ang kanilang pagiging kagalang-galang, at sinasabi, “Hindi ko alam kung kailangan ko pa ang kaligtasan ng Diyos. Hindi pa ako nagkasala ng paglabag sa mga tuntunin ng moralidad.” Hayaan mong tanungin kita: Tinanggap mo na ba ang Panginoong Jesu-Cristo, ang mapalad na Anak ng Diyos, bilang sarili mong Tagapagligtas? Kung hindi pa, kung tinatanggihan mo pa rin Siya, nagkakasala ka ng pinakamabigat na kasalananang magagawa ng sinuman, sapagkat ibinigay na ng Diyos ang pinakamabuti ng Langit nang isugo Niya ang Kanyang mapalad na Anak dito sa lupa upang magdugo at mamatay para sa iyong katubusan. Mayroon pa bang mas malaking kasalanan, mas mabigat na pagkakasala sa paningin ng banal na Diyos, kaysa tanggihan ang Tagapagligtas na iyon, yurakan ang Kanyang biyaya, at hamakin ang Kanyang mapagmahal na kagandahang-loob? Gawain ng Espiritu ng Diyos na hikayatin ang mga tao tungkol sa kasalanan ng pagtanggì kay Cristo, at pagkatapos ay hikayatin sila tungkol sa katuwiran. Ibig sabihin, ipakita sa tao

na bagaman wala silang sariling katuwiran, ang Diyos ay naglaan ng katuwiran para sa kanila sa Kanyang Anak na muling nabuhay. Kaya't sumisigaw ang apostol, "Ako'y masumpungan sa Kanya, na walang sariling katuwiran, na mula sa kautusan, kundi ang katuwirang sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo, ang katuwirang mula sa Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya" (Filipos 3:9). Pero hindi ganito ang pakiramdam ni Saulo na taga-Tarso noong hindi pa siya nagbabalik-loob. Nang hikayatin lamang siya ng Espiritu ng Diyos tungkol sa katuwiran ay saka niya sinabi, "Ngayon ay nakikita ko na. Buong saya kong binibitawan ang bawat pag-aangkin ng sarili kong katuwiran; ibig kong masumpungan kay Cristo."

Dumarating ang Espiritu Santo upang hikayatin ang tao tungkol sa paghuhukom. Hindi lamang tungkol sa paghuhukom na darating, kundi sa katotohanang ang sanlibutang ito ay nasa ilalim na ng hatol, at na ang bawat mananampalataya ay inilabas na mula sa hatol na iyon at ibinangong kasama ng Cristong muling nabuhay, kaya't tinawag siyang mamuhay nang hiwalay sa sanlibutan. Sinabi ni Jesus, "Sapagkat ang prinsipeng sanlibutang ito ay hinatulan na" (Juan 16:11). Si Satanas ang prinsipeng sanlibutang ito, at sa krus ay natupad ang sinaunang hula, "Ito ang dudurog sa iyong ulo, at ikaw ang dudurog sa kanyang sakong" (Genesis 3:15). Sa krus ay dinurog ni Satanas ang sakong ng Anak ng Diyos, pero doon din ay nadurog ang sarili niyang ulo, at ngayon ay isa na siyang hinatulang prinsipeng, at ang buong kalagayang kumikilala sa kanyang kapangyarihan ay nasa ilalim ng hatol. Ikaw at ako ay tinawag sa biyaya na lumabas mula sa lahat ng iyan at pumanig sa Cristong tinanggihan ng sanlibutan.

Kung minsan ay gumagamit ang Kasulatan ng ibang salita para sa gawain ng Espiritu ng Diyos na humihikayat sa puso; tinatawag itong pagpapabanal ng Espiritu. Sa 1 Corinto 6:11, binanggit ng apostol ang ilang taong napakasama, at saka niya sinabi, “At ganyan ang ilan sa inyo noon: ngunit kayo’y hinugasan na, kayo’y pinabanal na, kayo’y inaring-ganap na sa pangalan ng Panginoong Jesus, at sa Espiritu ng ating Diyos.”

Ang pagpapabanal ay nangangahulugang ibinukod o inihiwalay. Ikaw na nasa kay Cristo, hindi mo ba naaalala noong bahagi ka pa ng masamang sanlibutang ito? Namumuhay ka para sa sanlibutan at para sa sarili, at saka dumating ang oras na nagsawa ka na sa mga bagay ng lupa, nawalan ka ng gana sa mga kalayawan ng sanlibutan, at labis kang nabahala tungkol sa iyong makasalanan at naliligaw na kalagayan. Sinabi mo, “Hindi ako mabubuhay nang ganito; gusto ko ng mas mabuti kaysa anumang naibigay sa akin ng sanlibutan,” at nagpatuloy ang iyong pagkabagabag hanggang lumapit ka kay Cristo, at sa pagsampalataya mo sa Kanya ay inaring-ganap ka. Iyon ang nagpapabanal na gawain ng Espiritu Santo ng Diyos na umakay sa iyo kay Cristo. Kapag lumapit ang mga tao kay Cristo, kapag inakay sila ng Espiritu ng Diyos sa Kanyang mapalad na paanan at sumampalataya sila sa Ebanghelyo, ano ang nangyayari? Agad silang ipinanganak na muli. “Palibhasa’y ipinanganak kayong muli,” sabi ni Pedro, “hindi sa binhing nasisira, kundi sa hindi nasisira, sa pamamagitan ng Salita ng Diyos, na nabubuhay at namamalagi magpakailanman” (1 Pedro 1:23).

Sinabi ng ating Panginoong Jesus, “Malibang ang tao ay ipanganak ng tubig at ng Espiritu, hindi siya makapapasok sa kaharian ng Diyos” (Juan 3:5). Nalilito ang mga tao tungkol sa tubig sa talatang iyan. Kung minsan ay inaakala nilang

bautismo ang ibig sabihin nito, pero hindi pa naitatatag ang bautismong Cristiano nang sabihin ng Panginoong Jesus ang mga salitang iyon. Ang pinakamabuting paraan upang malaman ang kahulugan nito ay basahin ang mga isinulat ni Juan at tingnan kung paano niya binabanggit ang tubig. Naaalala mo ang sinabi ni Jesus sa babae sa tabi ng balon, “Ang sinumang uminom ng tubig na ito ay muling mauuhaw: ngunit ang sinumang uminom ng tubig na Aking ibibigay sa kanya ay hindi na mauuhaw kailanman: kundi ang tubig na Aking ibibigay sa kanya ay magiging isang balon ng tubig sa loob niya na bumubukal hanggang sa buhay na walang hanggan.” Anuman ang kahulugan ng tubig sa Juan 3, ganoon din mismo ang kahulugan nito sa Juan 4, at hindi nagsasalita si Jesus tungkol sa pag-inom ng tubig ng bautismo. Kahit kapag inilulubog tayo sa tubig, isinasara natin ang ating bibig; hindi natin iniinom ang tubig. Ibang uri ng tubig talaga ang tinutukoy Niya. Mababasa natin sa Apocalipsis 22:17: “Ang sinumang may ibig, ay kumuha ng tubig ng buhay nang walang bayad.” Ano ang tubig ng buhay? Ito ang alok ng buhay na ibinibigay ni Jesus, ang mensaheng nasa atin dito sa Salita ng Diyos. Ang Salitang iyon ay may kapangyarihang maglinis at magpanariwa, at kapag tinanggap natin ang Salita sa payak na pananampalataya, tayo’y binabago “sa pamamagitan ng paghuhugas ng muling kapanganakan at ng pagbabago ng Espiritu Santo” (Tito 3:5). Kaya nga, ang Espiritu ay humihikayat, nagpapabanal, at nagbibigay ng bagong kapanganakan sa pamamagitan ng Salita, at higit pa riyan, inilalagay tayo ng Espiritu sa Katawan ni Cristo.

“Sa isang Espiritu ay binautismuhan tayong lahat sa isang Katawan” (1 Corinto 12:12). Noong una, para lang tayong magkakahiwalay na mga piraso na walang pakialam sa isa’t isa,

pero sa biyaya ay inakay tayo hindi lamang upang malaman na tayo mismo ay ligtas, kundi dinala rin tayo sa isang mapalad at banal na pagkakaisa kasama ng lahat ng kapwa mananampalataya. Mga bahagi tayo ng iisang Katawan na ang Ulo ay ang ating Panginoong Jesu-Cristo. Iyan ang kahulugan ng mapatibay papasok kay Cristo.

At pansinin ninyo ang susunod na gawain ng Espiritu na binanggit dito: “At nagpahid sa amin.” Ang pagpapahid ay para sa paglilingkod at sa pagbibigay-liwanag sa isip. Naaalala ninyo na noong panahon ng Lumang Tipan, tatlong uri ng tao ang pinapahiran ng langis: ang mga propeta, ang mga saserdote, at ang mga hari; at ang langis ay kilalang larawan ng Espiritu Santo. Pagkatapos ng Kanyang bautismo sa Jordan, si Jesus ay pinahiran ng Diyos ng Espiritu Santo at ng kapangyarihan. Nang bumaba sa Kanya ang Espiritu ng Diyos sa natatanging paraan, iyon ang Kanyang pagpapahid para sa Kanyang tatlong tungkulin. Siya ay Propeta noong narito sa lupa, Siya ay Saserdote ngayon sa Langit, at Siya ay magiging Hari pagbalik Niya, at ang mapalad na paglilingkod na ito ay pawang nasa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Bagaman ang ating Panginoong Jesu-Cristo ay Diyos, pinili Niya, bilang Tao, na gawin ang lahat ng Kanyang gawa sa kapangyarihan ng Espiritu. Kaya bilang mga mananampalataya, tayo ay pinahiran ng Espiritu, at kahit ang pinakabagong mananampalataya ay may pagpapahid na ito. Maaaring isa o dalawang araw ka pa lamang nagbalik-loob, pero ang Espiritu ng Diyos ay nananahan na sa iyo bilang pagpapahid. Kaya kapag kailangan mo ng turo at ng kapangyarihan para sa paglilingkod, tumingala ka sa Diyos upang sa pamamagitan ng Espiritu ay ibigay Niya sa iyo ang turong kailangan mo mula sa Salita, at upang bigyan ka Niya ng kapangyarihang paglingkuran Siya.

Sunod nating mababasa, “Na siya ring nagtatak sa amin.” Ang tatak ay nagsasabi kung kanino ang isang bagay. Ang Espiritu Santo ring iyon na nagbigay sa atin ng bagong kapanganakan, na nagbautismo sa atin sa Katawan ni Cristo, na ating pagpapahid para sa paglilingkod at ating liwanag, ay nananahan sa atin bilang tatak na tayo ay pag-aari ng Diyos. Kapag tumitingin ako sa isang grupo ng mga tao, hindi ko masasabi kung sino ang Cristiano at kung sino ang hindi pa nagbabalik-loob. Pero kapag tumitingin ang Diyos mula sa itaas, nakikita Niya ang bawat mananampalatayang tinatahanan ng Espiritu Santo at sinasabi Niya, “Akin iyan.” At saanman hindi nananahan ang Espiritu Santo sa isang tao, “Kung ang sinuman ay walang Espiritu ni Cristo, siya ay hindi Kanya” (Roma 8:9). Ang tatak ay ang palatandaan na tayo ay Kanya: “Nang kayo’y manampalataya, ay tinatakan kayo ng Espiritu Santo ng pangako” (Efeso 1:13). At muli ay sinasabi sa atin sa sulat ding iyon sa mga taga-Efeso (4:30), “Huwag ninyong pighatiin ang Espiritu Santo ng Diyos, na sa Kanya kayo’y tinatakan hanggang sa araw ng pagtubos.” Pansinin ang dalawang bagay: una, kung gaano kalinaw nitong ipinakikita na ang Espiritu Santo ay isang Persona. Hindi mo mapipighati ang anumang bagay na hindi persona. Mapipighati mo ang mga taong pinakamamahal mo dahil sa masamang pag-uugali, o sa panlalamig, o sa pagwawalang-bahala; at gayundin, maaari mong mapighati ang Espiritu Santo ng Diyos. Nananahan sa iyo ang Espiritu Santo upang angkinin ka para kay Cristo, at kung pabaya ka sa iyong buhay bilang mananampalataya, kung binibigyan mo ng lugar sa iyong buhay ang pagkamakamundo, ang pagkamakalaman, o anumang hindi kawangis ni Cristo, pinipighati mo ang Espiritu Santo ng Diyos. Baka asahan mong ganito ang karugtong: “Huwag ninyong pighatiin ang Espiritu

Santo ng Diyos, baka kayo'y iwan Niya, baka mapalayas ninyo Siya dahil sa pighati." Pero ang sinasabi nito ay, "Huwag ninyong pighatiin ang Espiritu Santo ng Diyos, na sa Kanya kayo'y *tinatakan hanggang sa araw ng pagtubos*." Ipinahihiwatig nito na ang Espiritu Santo ng Diyos ay nananatili. "Ang nagpasimula ng mabuting gawa sa inyo ay siyang tatapos nito hanggang sa araw ni Jesu-Cristo" (Filipos 1:6). Sinasabi sa atin ng ating Tagapagligtas na pagdating Niya, Siya ay "mananatili sa inyo magpakailanman" (Juan 14:16). Ang mismong dahilan kung bakit hindi mo Siya dapat pighatiin ay sapagkat nananatili Siya sa loob mo, napipighati man o hindi. Pero kung ang iyong pag-uugali ay nagpapapighati sa Espiritu Santo, magiging isa kang Cristianong napakalungkot. Ang masayang Cristiano ay ang namumuhay sa kapangyarihan ng Espiritung hindi napipighati. Talagang imposibleng mamuhay nang pabaya at maging masaya. Ang masayang Cristiano ay ang banal na Cristiano.

Idinagdag ng apostol, sa pagtatapos ng bahaging ito, "At nagbigay ng paunang bayad ng Espiritu sa aming mga puso." Ang Espiritu Santong nananahan sa atin ay ang paunang bayad ng buong pagpapalang tatanggapin natin sa pagdating ng ating Panginoong Jesu-Cristo at sa ating pagtitipon sa Kanya. At habang lalong binibigyan natin ng karapatan ang Espiritu Santo na mamahala sa ating buhay ngayon, lalo ring ipinahihintulot sa atin na matikman ang magiging atin nang lubusan balang araw. Kaya nakikita natin na ang pagkapuspos ng Espiritu Santo ay kaugnay ng paunang bayad. "At huwag kayong magpakalasing sa alak, na naroon ang kalayawan; kundi kayo'y mangapuspos ng Espiritu" (Efeso 5:18). Nabubuhay Siya sa loob natin, at ang lahat ng espirituwal na bagay na ating tinatamasa ay tinatamasa natin sa pamamagitan ng Espiritu

Santong nananahan sa atin. “Pero,” sabi ng isa, “kung minsan ay pakiramdam ko ay limitadong-limitado ako; napakarami pang dapat kong pasukin, napakarami pang inilaan ng Diyos para sa akin na tila hindi ko maabot.” Dito mismo pumapasok ang paalala, “Mangapuspos kayo ng Espiritu.”

Ang bawat mananampalataya ay may Espiritu Santo sa kanya bilang paunang bayad. May magsasabi, “Ibig mo bang sabihin na kailangan pa natin ng mas marami pang Espiritu Santo?” Hindi, hindi iyan ang ibig kong sabihin. Ang Espiritu Santo ay isang Persona, at nabubuhay Siya sa iyo, kaya hindi ko sinasabing kailangan mo ng mas marami pang Espiritu Santo, kundi sinasabi kong nais ng Espiritu Santo na angkinin pa ang mas malaking bahagi mo. Iyan ang problema ng marami sa atin: isinisiksik natin ang Espiritu ng Diyos sa isang sulok lamang ng ating puso. Marami sa atin ang namumuhay na parang nakahati sa mga silid na mahigpit na nakasara. Puwedeng magkaroon ng lugar ang Espiritu Santo sa ating buhay-relihiyon, pero paano naman ang buhay sa tahanan, ang buhay sa negosyo, ang buhay sa pakikisalamuha, at maging ang buhay sa iglesya? Madalas ay namumuhay tayo sa mga hiwa-hiwalay na silid na ito: sa bahay ay isang paraan ng pamumuhay, sa negosyo ay iba, sa pakikisalamuha ay iba, at kapag nagsisimba ay iba pa, at saka tayo may kaunting oras ng espirituwal na debosyon. Hindi magkakaroon ng masaya at matagumpay na buhay-Cristiano hangga’t hindi nagigiba ang lahat ng pader na ito at ang iyong buong buhay ay napasasailalim sa Espiritu ng Diyos. Hayaan mong masunod Siya sa lahat ng bagay, at magkakaroon ng buhay na may tagumpay at pagpapala. Iyan ang kahulugan ng “mapuspos ng Espiritu Santo.”

May kuwento tungkol sa isang binatang ikinahihiya ang tahanang kinalakhan niya at ang kanyang ina. Nagpatayo siya ng magandang bahay, at nagpagawa ng maliit na silid sa may bubungan para sa kanyang ina, at doon niya ito dinala upang manirahan. Pero inilihim niya kahit sa kanyang asawa kung sino ito, hanggang isang araw ay nalaman ng asawa at sinabi sa kanya, “Ano ito? Itinatago mo ang iyong ina roon sa itaas, sa may bubungan? Hindi ko akalain kung sino pala ang nasa itaas.”

“Kasi, alam mo,” sabi niya, “hindi siya nakapag-aral kailanman; hindi siya sanay sa paraan ng ating pamumuhay, kaya inisip kong mas mabuting itago na lang siya roon sa itaas.”

“Hindi,” sabi ng asawa, “hindi natin siya kailanman pakikitunguhan nang ganyan. Bababa ang iyong ina mula sa bubungan, malaya siyang makagagalaw sa buong bahay, at masisiyahan siya nang lubos.”

Ang Espiritu Santo ng Diyos ay nananahan sa iyo, mananampalataya. Nakatago ba Siya sa may bubungan ng iyong buhay, o malaya ba Siyang nakagagalaw sa buong bahay? Isinuko mo na ba sa Kanya ang iyong buhay? Nagpapasakop ka ba sa Kanyang pamamahala?

Nakita na ninyo kung paanong ipinahihiwatig dito ang bawat gawain ng Espiritu ng Diyos. Pero may magtatanong, “Paano naman ang mga kaloob ng Espiritu?” Hindi tungkol sa mga kaloob ang sinasabi niya rito, pero ang lahat ng kaloob ay kaugnay ng pagpapahid ng Espiritu. Kaya nagbigay ang Diyos ng iba’t ibang kaloob sa iba’t ibang mananampalataya, pero lahat ng ito ay sa pamamagitan ng pagpapahid ng Espiritu Santo ng Diyos, na Siyang naghahanda sa atin para sa anumang natatanging paglilingkod na maaaring ipagawa sa atin ng Panginoon.

Aral 4: Inaakay sa Tagumpay ni Cristo

“Bukod dito, tinatawagan ko ang Diyos na maging saksi sa aking kaluluwa, na upang kayo’y aking pagpaumanhinan ay hindi pa ako pumariyan sa Corinto. Hindi sa kami’y may kapangyarihan sa inyong pananampalataya, kundi kami’y mga katulong sa inyong kagalakan: sapagkat sa pananampalataya kayo’y nakatayo. Ngunit ipinasiya ko ito sa aking sarili, na hindi na ako muling pupunta sa inyo nang may kalungkutan. Sapagkat kung kayo’y aking palungkutin, sino pa nga ang magpapasaya sa akin, kundi ang siya ring pinalungkot ko? At isinulat ko rin ito sa inyo, upang sa aking pagdating ay hindi ako magkaroon ng kalungkutan mula sa mga dapat sana’y nagpapagalak sa akin; na may pagtitiwala sa inyong lahat, na ang aking kagalakan ay kagalakan ninyong lahat. Sapagkat sa gitna ng malaking kapighatian at sakit ng puso ay sumulat ako sa inyo na may maraming luha; hindi upang kayo’y palungkutin, kundi upang makilala ninyo ang pag-ibig na lalong sagana kong taglay sa inyo. Ngunit kung may sinumang nagdulot ng kalungkutan, hindi ako ang kanyang pinalungkot, kundi sa isang bahagi ay kayong lahat, upang hindi ko kayo mabigatan nang labis. Sapat na sa gayong tao ang parusang ito, na iginawad ng marami. Kaya, sa halip nito, dapat pa nga ninyo siyang patawarin at aliwin, baka sakaling ang gayong tao ay malamon ng labis na kalungkutan. Kaya nga nakikiusap ako sa inyo na pagtibayin ninyo ang inyong pag-ibig sa kanya. Sapagkat sa layuning ito rin ako sumulat, upang malaman ko ang katunayan tungkol sa inyo, kung kayo’y masunurin sa lahat ng bagay. Ang inyong pinatawad sa anumang bagay ay pinatawad ko rin: sapagkat ang aking pinatawad, kung may pinatawad man ako, ay pinatawad ko alang-alang sa inyo sa

harapan ni Cristo; upang hindi tayo malamangan ni Satanas: sapagkat hindi tayo walang-malay sa kanyang mga lalang. Bukod dito, nang dumating ako sa Troas upang ipangaral ang Ebanghelyo ni Cristo, at binuksan sa akin ng Panginoon ang isang pinto, hindi nagkaroon ng kapahingahan ang aking espiritu, sapagkat hindi ko nasumpungan si Tito na aking kapatid: kaya't nagpaalam ako sa kanila at umalis doon patungong Macedonia. Ngunit salamat sa Diyos, na laging nagpapatagumpay sa amin kay Cristo, at sa pamamagitan namin ay ipinahahayag sa bawat dako ang samyo ng pagkakilala sa Kanya. Sapagkat kami sa Diyos ay mabangong samyo ni Cristo, sa mga naliligtas, at sa mga napapahamak: sa isa ay samyo ng kamatayan sa ikamamatay; at sa iba ay samyo ng buhay sa ikabubuhay. At sino ang sapat sa mga bagay na ito? Sapagkat hindi kami tulad ng marami, na sumisira sa Salita ng Diyos: kundi sa katapatan, kundi gaya ng mula sa Diyos, sa paningin ng Diyos ay nagsasalita kami kay Cristo" (2 Corinto 1:23-2:17).

Maraming talata sa bahaging ito ng Salita na bawat isa ay maaaring maging paksa ng isang mahabang pangangaral. Pero sa pagbibigay ng mga paliwanag na ito, hindi ako makahihinto sa bawat mahalagang talata gaya ng gusto ko sana, kundi kailangang ituon ko kayo sa pangkalahatang takbo ng mga salita ng apostol, sa mga pangunahing kaisipang binibigyang-diin. Gusto kong magtuon higit sa lahat sa mga talata 14, 15, at 16, kung saan makikita ang mga banal na inaakay sa tagumpay ni Cristo. Pero upang makarating doon at maiugnay ito sa napag-aralan na natin, dadaanan ko muna ang mga talatang nasa pagitan.

May ilan sa mga taga-Corinto na nagparatang kay Pablo ng pagkapabagu-bago, ng hindi pagiging tapat, at ng kapabayaan, dahil nagpahiwatig siya na dadalaw siya sa kanila pero hindi naman niya itinuloy. Sabi nila, “Oo, iba ang ipinapangako niya at iba ang ginagawa niya.” Ngayon ay ipinaliliwanag niya nang mas buo kung bakit hindi siya dumalaw sa kanila nang mas maaga gaya ng una niyang balak. “Tinatawagan ko ang Diyos na maging saksi sa aking kaluluwa, na upang kayo’y aking pagpaumanhinan ay hindi pa ako pumariyan sa Corinto. Hindi sa kami’y may kapangyarihan sa inyong pananampalataya, kundi kami’y mga katulong sa inyong kagalakan: sapagkat sa pananampalataya kayo’y nakatayo.” Matapos niyang ipasiyang dalawin sila, nabalitaan niya ang kanilang magulong pag-uugali: nagdedemandahan sila sa isa’t isa, may mga maliliit na inggitan sa kanila, may lumitaw na diwa ng pagkakampi-kampi. May mga nagsasabing, “Ako’y kay Pablo,” ang iba naman, “Ako’y kay Apolos,” at ang iba pa, “Ako’y kay Cristo,” na para bang si Cristo ay pinuno lamang ng isang pangkat sa halip na Ulo ng buong Iglesya. At may mga napakabigat pang bagay na may kinalaman sa moralidad sa gitna nila. Ang isa ay nahulog sa napakalantad na kasalanan, kaya’t ang pangalan ng Diyos ay nilalapastangan ng sanlibutan sa labas dahil sa kasamaan ng nagpapanggap na Cristianong ito. At para bang sinasabi ni Pablo, “Kung pumunta ako sa inyo pagkatapos kong malaman ang mga bagay na ito, kailangan kong dumating sa inyo na may pamalo, para lang pagsabihan kayo at magsalita nang mabigat sa inyo, at hindi ko kayang gawin iyon. Napakamahal ko kayo kaya mas pinili kong huwag munang pumunta, at sumulat na lang sa inyo, ipanalangin kayo, at tumawag sa Diyos upang kayo’y bigyan Niya ng kakayahang hatulan ang masasamang bagay na ito. Ngayon ay natutuwa akong malaman na hinatulan

na ninyo ang mga ito.” Sinabi niya sa kanila sa naunang sulat na dapat nilang alisin sa kanila ang masamang lalaking iyon na nahulog sa kahalayan at nagkasala ng pakikiapid, sapagkat kung hindi ay mahahawa nito ang buong kapulungan. “Ang kaunting lebadura ay nagpapakumbo sa buong masa” (Galacia 5:9). “Kung ang sinumang tinatawag na kapatid ay mapakiapid, o masakim, o mapagsamba sa diyus-diyosan, o mapag-alipusta, o lasenggo, o mangingikil; sa gayong tao ay huwag man lamang kayong makisalo sa pagkain” (1 Corinto 5:11). Dapat nilang tanggihan ang pakikisama bilang Cristiano sa gayong tao, at alisin sa gitna nila ang masamang taong iyon. Sinunod nila iyon, at dahil sinunod nila, iba na ngayon ang damdamin niya sa kanila. Ayaw niyang dumating hangga’t hindi nila sinusunod ang kanyang mga tagubilin: “Ngunit ipinasiya ko ito sa aking sarili, na hindi na ako muling pupunta sa inyo nang may kalungkutan. Sapagkat kung kayo’y aking palungkutin, sino pa nga ang magpapasaya sa akin, kundi ang siya ring pinalungkot ko?” Ibig sabihin, kung sa pagdating ko sa inyo ay kailangan kong gamitin ang aking panahon sa paglalantad ng mga bulok na bagay na pinahintulutan sa inyong kapulungan, madudurog ang aking puso. Malulungkot kayo at lalo pa akong malulungkot, kaya hindi muna ako pumunta, at nanalangin ako at sumulat sa inyo. “Isinulat ko rin ito sa inyo, upang sa aking pagdating ay hindi ako magkaroon ng kalungkutan mula sa mga dapat sana’y nagpapagalak sa akin; na may pagtitiwala sa inyong lahat, na ang aking kagalakan ay kagalakan ninyong lahat.” Sa ibang salita, sinabi niya, “Nagtiwala ako na kapag talagang naipakita na sa inyo ang masasamang bagay na ito, ipakikita sa inyo ng inyong budhing Cristiano kung gaano kahalagang harapin ang mga ito, at hindi na ninyo patuloy na pagpapaumanhinan ang kasamaan.” At iyon nga ang nangyari.

“Sapagkat sa gitna ng malaking kapighatian at sakit ng puso ay sumulat ako sa inyo na may maraming luha; hindi upang kayo’y palungkutin, kundi upang makilala ninyo ang pag-ibig na lalong sagana kong taglay sa inyo.” Hindi madali para kay Pablo na ilantad sa kanila ang mga bagay na ito, at hindi rin niya iyon magagawa sa malupit at makakautusang paraan. Sila ang kanyang mga anak sa pananampalataya, mahal na mahal niya sila, at labis na nasaktan ang kanyang espiritu nang malaman niyang lumihis sila sa masasamang landas at nagdudulot ng kahihiyan sa pangalan ng Panginoong Jesu-Cristo. Iyan ang dapat laging maging saloobin ng isang tunay na pastor sa Iglesya ng Diyos.

Ngayon ay nagsasalita siya lalo na tungkol sa masamang lalaking iyon na nahulog sa malaking kasalanan ng imoralidad at inalis sa pakikisamang Cristiano. Kung ang bawat taong nagkasala ng imoralidad sa nagpapahayag na Iglesya ay maaaring harapin at alisin ngayon, gaano pa kalaking kapangyarihan ang mapapasa mga kapulungan ng mga banal! Siyempre, laging may lihim na kasalanang hindi natin kayang harapin, pero kapag lumabas ito sa liwanag, hinihingi ng Salita ng Diyos na harapin ito at alisin ang masamang tao. Baka sabihin natin, “Pero kung ititiwalag natin ang lalaking iyan, ilalayo natin siya sa impluwensyang Cristiano at lalo pa siyang sasama.” Sinabi ng Diyos, “Ibigay ang gayong tao kay Satanas sa ikasisira ng laman, upang ang espiritu ay maligtas sa araw ng Panginoong Jesus” (1 Corinto 5:5). Ilabas siya sa kapulungan ng Diyos, ibalik siya sa sanlibutang kinabibilangan niya, sapagkat namumuhay siya ayon sa pamantayan ng sanlibutan, at iwan siya roon hanggang dalhin siya ng Diyos sa pagsisisi. Saka siya ibalik sa pakikisama,

“Kung may sinumang nagdulot ng kalungkutan, hindi ako ang kanyang pinalungkot, kundi sa isang bahagi ay kayong lahat, upang hindi ko kayo mabigatan nang labis. Sapat na sa gayong tao ang parusang ito (ang disiplinang ito), na iginawad ng marami.” Hindi si Pablo ang nagdisiplina. Sinabi ni Pablo sa kanila kung ano ang dapat gawin, at ginawa nila iyon. Ang pananagutan ay wala sa apostol, kundi nasa Iglesia ng Diyos sa isang partikular na lugar. Kaya ang Iglesia ang nagdisiplina sa lalaking ito. Ngayon ay nagsisisi na ang lalaki; pinatutunayan niya sa kanyang pagsisisi na bagaman siya’y nagkamali, tunay pa rin pala siyang anak ng Diyos. Ano ngayon ang gagawin nila sa kanya? “Kaya, sa halip nito, dapat pa nga ninyo siyang patawarin at aliwin, baka sakaling ang gayong tao ay malamong labis na kalungkutan. Kaya nga nakikiusap ako sa inyo na pagtibayin ninyo ang inyong pag-ibig sa kanya.” Kung hindi mapapayag ng diyablo ang Iglesia ng Diyos na palampasin ang lantarang kasamaan at magpatuloy na parang walang nangyari, sisikapin naman niyang dalhin sila sa kabilang dulo. Kung may taong dinisiplina at may tapat na pagsisisi, susubukan naman ng diyablo na patigas ang puso ng bayan ng Diyos laban sa kanya. Sasabihin nila, “Hindi natin mapagkakatiwalaan ang taong iyan; minsan na siyang kasama natin sa pakikisama, at napatunayang napakasama niya kaya kinailangan natin siyang alisin, at hindi na natin siya mapagkakatiwalaan sa hinaharap.” Hindi, hindi, sabi ng apostol; hindi kayo dapat kumilos nang ganyan. Kasing-mali iyan ng pagpapaumanhin sa kasalanan. Mali na panatilihin siya sa labas kapag siya’y nagsisisi na, sapagkat ano ba ang Iglesia ng Diyos kundi isang grupo ng mga makasalanang nagsisi? At ano ang Langit? Ito ay tahanan para sa mga makasalanang nagsisi. Walang makapapasok kailanman sa Langit kundi ang mga makasalanang nagsisi. Mga

may sapat na gulang ang tinutukoy ko, sapagkat siyempre, ang lahat ng maliliit na bata ay iniuwi sa Langit. Doon, “ang kanilang mga anghel ay laging nakatitig sa mukha ng Aking Ama na nasa Langit” (Mateo 18:10). Ang Iglesya ng Diyos ay isang pagtitipon, hindi ng mga taong hindi kailanman nagkamali, kundi ng mga makasalanang nagsisi, at kung magsisi ang isang tao, ibalik siya sa pakikisama. Baka pakiramdam niya ay napakarumi niya, napakasama, kaya hindi na siya hihiling kailanman na maibalik. Sasabihin niya, “Ipinahiya ko ang Panginoon; hindi na ako karapat-dapat sa pakikisama.” Huwag na ninyong hintaying humiling pa siya; puntahan ninyo siya at pagtibayin ang inyong pag-ibig sa kanya. “Sapagkat sa layuning ito rin ako sumulat, upang malaman ko ang katunayan tungkol sa inyo, kung kayo’y masunurin sa lahat ng bagay. Naging masunurin kayo nang sabihin kong, “Alisin ninyo siya;” ngayon ay hayaan ninyong makita ko kung kayo’y kasing-masunurin din kapag sinabi kong, “Ibalik ninyo siya bilang taong nagsisi na.”

Saka niya sinabi, “Ang inyong pinatawad sa anumang bagay ay pinatawad ko rin: sapagkat ang aking pinatawad, kung may pinatawad man ako, ay pinatawad ko alang-alang sa inyo sa harapan ni Cristo.” Napatawad na niya sa sarili niyang puso ang nagkasalang ito. Sabi niya, “Ganyan na ang saloobin ko sa nagkasalang ito na nagsisi na. Noon ay hiningi kong alisin siya; ngayon ay pinatawad ko siya, kaisa lamang ninyo sa gawaing ito.” “Upang hindi tayo malamangan ni Satanas: sapagkat hindi tayo walang-malay sa kanyang mga lalang.” Ito ang kanyang mga lalang: una, palampasin ang kasalanan; at kung ayaw mong gawin iyon at hinaharap mo ang kasalanan sa pamamagitan ng disiplina, huwag nang magpatawad kailanman. Gaano kadalas lumilitaw ang ganyang diwa sa mga Cristiano! Hindi gaanong

marami ang disiplina sa Iglesia ng Diyos sa ngayon. Isang araw ay sinabi sa akin ng isang ministro, “Kilalang-kilala na ang isa sa aming mga nangungunang miyembro ay may tinutustusang kalaguyo sa isang hotel sa sentro ng lungsod, at dinudurog niya ang puso ng kanyang asawa at mga anak, pero isa pa rin siyang lider sa aming iglesia, isang napakayamang tao. Kung isasailalim namin siya sa disiplina, mahahati ang iglesia, at hindi ko alam kung ano ang gagawin namin kung wala ang kanyang pera.” Sinabi ko, “Mas mabuti nang mahati ang iglesia at magpatuloy kasama ang bahaging maka-Diyos. Malinaw ang Salita ng Diyos: ‘Alisin ninyo sa inyong sarili ang masamang taong iyan’ (1 Corinto 5:13). Hayaan ninyong umalis siya dala ang kanyang maruming pera.” Hindi nais ng Diyos ang pera ng isang mapakiapid, ng isang mangangalunya, ng isang lasenggo, ng isang mangingikil, ng isang taong masakim. Hindi Niya kailangan ang ganyang pera. Ang Diyos ay may napakaraming salapi upang tustusan ang Kanyang gawain. Sabi ni Satanas, “Huwag kayong mahigpit sa kanya; hindi tayo dapat humatol sa isa’t isa.” Pero sinasabi ng Salita ng Diyos na dapat nating hatulan ang mga nasa loob. Kapag may lantarang kasalanan, dapat natin itong harapin. Ang isang panig ay: alisin siya. Pero kapag nagsisi siya at nagsabing, “Mga kapatid, nagkasala ako, pero sa biyaya ng Diyos ay tumalikod na ako sa aking kasalanan; maibabalik ba ninyo ako sa inyong pag-ibig at pagtitiwala?” ano ang dapat nating gawin? Dapat na ninyo siyang patawarin ngayon. Baka lubusan siyang mabalot ng pagsisisi at panghihinayang hanggang sa tuluyan siyang manlumo at sabihing, “Hindi ko na kailanman maibabangon ang aking sarili. Hindi na kailanman magtitiwala sa akin ang bayan ng Diyos. Ano pa ang halaga ng anumang gawin ko?” Ipakita ninyo sa kanya ngayon na marunong kayong

magpatawad gayundin na magdisiplina. “Upang hindi tayo malamangan ni Satanas.”

“Bukod dito, nang dumating ako sa Troas upang ipangaral ang Ebanghelyo ni Cristo, at binuksan sa akin ng Panginoon ang isang pinto.” Napakalapit na niya sa kanila; nasa Troas siya, na nasa kabilang ibayo lamang ng dagat, at gusto sana niyang ituloy ang napakagandang pagkakataon sa paglilingkod na dumating sa kanya, pero hindi siya mapalagay sa kaiisip sa kanilang mga problema kaya hindi siya makapanatili roon. “Hindi nagkaroon ng kapahingahan ang aking espiritu, sapagkat hindi ko nasumpungan si Tito na aking kapatid: kaya’t nagpaalam ako sa kanila at umalis doon patungong Macedonia.” Pero anuman ang kalagayang kailangan niyang pagdaanan, sinasabi niya, “Salamat sa Diyos, na laging nagpapatagumpay sa amin kay Cristo, at sa pamamagitan namin ay ipinahahayag sa bawat dako ang samyo ng pagkakilala sa Kanya.” O maaari itong isalin nang ganito: “Salamat sa Diyos, na laging umaakay sa amin sa tagumpay ni Cristo.” Napakagandang larawan nito. Bilang mga lingkod ni Cristo, patuloy tayong inaakay sa Kanyang tagumpay. Ano ang ibig niyang sabihin doon? Hindi lamang na laging ginagawa tayong mga nagwagi ni Cristo, kundi anumang kalagayan ang kailangang pagdaanan ng bayan ng Diyos, lagi tayong inaakay sa tagumpay ni Cristo. Isang kapansin-pansing pananalita ito, isang kahanga-hangang larawang inilalagay niya sa harap natin.

Kapag ang isang heneral na Romano ay pumunta sa isang malayong lupain upang sugpuin ang isang paghihimagsik, o upang makuha ang mga *bagong* lupain para sa imperyo ng Roma, at talunin ang malalaking hukbo, madalas ay

ipinagkakaloob sa kanya ng senado ang isang “pagdiriwang ng tagumpay.” Pagbalik niya at ng kanyang hukbo sa Roma, idinedeklara ang isang pampublikong pista, at dumadagsa ang lahat ng tao sa pangunahing lansangan upang makita ang heneral na pumapasok nang matagumpay. Narito ang mahabang hanay ng mga bihag, mga kinatawan ng mga bayang kanyang nasakop. Nakatanikala sila, at may hawak silang mga suuban, at pumapailanlang ang matamis at mabangong insenso. Kasunod ang heneral, at sa likuran niya ay isa pang mahabang hanay ng mga bihag na may dalang mga suuban. Ang mga nasa unahan ay palalayain, at ang mabangong insenso ay samyo ng buhay para sa kanila. Ang mga nasa likuran ay hinatulang mamatay at patungo sila sa arena; ihahagis sila sa mababangis na hayop o papatayin sa ibang paraan, at ang mabangong insensong pumapailanlang mula sa kanilang mga suuban ay samyo ng kamatayan. Nagmamartsa ang heneral sa tagumpay. May ilang may samyo ng buhay, may iba namang may samyo ng kamatayan. Para bang sinasabi ng apostol: si Cristo, ang ating dakilang Manunubos, ay nagkamit ng isang makapangyarihang tagumpay laban sa lahat ng kapangyarihan ng Impiyerno. Binihag Niya ang pagkabihag at nagbigay ng mga kaloob sa mga tao. Pinawalang-kapangyarihan Niya ang may kapangyarihan ng kamatayan, at ipinagkaloob sa Kanya ng Diyos ang pagdiriwang ng tagumpay. At ngayon si Cristo ay matagumpay na nagmamartsa sa buong sansinukob, at inaakay Niya tayo sa Kanyang tagumpay. Tayong Kanyang mga bihag dahil sa biyaya ay mabangong samyo sa ikabubuhay; pero kahit ang mga taong tumatanggi sa Kanyang biyaya ay kailangang lumuwalhati sa Diyos sa kanilang paghuhukom, at sila rin ay mabangong samyo, pero sa ikamamatay. Kaya sinasabi niya, “Salamat sa Diyos, na laging nagpapatagumpay sa amin kay

Cristo, at sa pamamagitan namin ay ipinahahayag sa bawat dako ang samyo ng pagkakilala sa Kanya. Sapagkat kami sa Diyos ay mabangong samyo ni Cristo, sa mga naliligtas, at sa mga napapahamak: sa isa ay samyo ng kamatayan sa ikamamatay; at sa iba ay samyo ng buhay sa ikabubuhay. At sino ang sapat sa mga bagay na ito?” Habang nagmamartsa tayo kasama ni Cristo at ipinahahayag ang Kanyang Ebanghelyo, ang Ebanghelyong iyon ay mabangong samyo sa Diyos, sumampalataya man ang mga tao o tumanggi. Sa lahat ng sumasampalataya rito, ito ay mabangong samyo ng buhay; sa lahat ng tumatangging sumampalataya, ito ay samyo ng kamatayan; pero ang bango nito ay kasing-halaga pa rin sa Diyos, sampalatayanan man o tanggihan.

“Sino ang sapat sa mga bagay na ito?” Ganito ko ito sasabihin: Tumatayo ako at sinisikap kong mangaral; sinisikap kong ibigay ang Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos, na alam kong dalawa ang magiging epekto ng aking mensahe. May mga taong sasampalataya rito, at daragdagan nito ang kanilang kagalakan sa buong walang hanggan. May mga taong tatanggi rito, at lalo nitong pasasamain ang kalagayan nila kaysa kung hindi nila ito narinig kailanman. Baka sabihin ko, “Diyos ko, mas gugustuhin ko pang huwag mangaral kaysa pasamain ang kalagayan ng mga tao sa walang hanggan.” Pero sinasabi ng Diyos, “Magpatuloy ka at ipangaral ang Aking Salita; tungkulin mong ipahayag ito, tanggapin man nila o tanggihan. Sila ang may pananagutan.” “Sino ang sapat sa mga bagay na ito?” “Ang aming kasapatan ay mula sa Diyos” (kab. 3:5).

“Sapagkat hindi kami tulad ng marami, na sumisira sa Salita ng Diyos: kundi sa katapatan, kundi gaya ng mula sa Diyos, sa paningin ng Diyos ay nagsasalita kami kay Cristo.” Ang salitang

iyang “sumisira” ay salitang Griego na ginagamit para sa maliit na pangangalakal, at nagpapahiwatig ng tinatawag nating “pangungurakot.” Hindi kami kabilang sa mga naglalako ng Salita ng Diyos; sa ibang salita, hindi kami kabilang sa mga nagpapahayag ng Salita ng Diyos dahil sa perang makukuha nila rito. Hindi namin ipinagbibili ang Salita ng Diyos; sinisikap naming ipahayag ang katotohanan ng Diyos para sa pagpapala ng Kanyang bayan at sa kaligtasan ng mga kaluluwa. Napakagandang bagay na mainakay sa tagumpay ni Cristo! Bumaba Siya sa kamatayan, umahon Siya nang matagumpay, matapos samsaman ang mga pamunuan at mga kapangyarihan. Hayagan Niya silang inilantad, at nagtagumpay Siya laban sa kanila, at tayo ay nakaugnay sa Kanya na nagsasabing, “Ako ang nabubuhay, at namatay; at narito, Ako’y buhay magpakailanman” (Apocalipsis 1:18).

Aral 5: Ang Sulat ni Cristo

“Nagsisimula na naman ba kaming purihin ang aming sarili? O kailangan ba namin, gaya ng iba, ng mga sulat ng rekomendasyon para sa inyo, o ng mga sulat ng rekomendasyon mula sa inyo? Kayo ang aming sulat, na nakasulat sa aming mga puso, na nakikilala at nababasa ng lahat ng tao: yamang hayag na kayo ang sulat ni Cristo na ipinaglingkod namin, na isinulat hindi sa tinta, kundi sa Espiritu ng Diyos na buhay; hindi sa mga tapyas na bato, kundi sa mga tapyas na laman ng puso. At ganito ang aming pagtitiwala sa Diyos sa pamamagitan ni Cristo: hindi sa kami ay sapat sa aming sarili upang mag-isip ng anuman na parang galing sa aming sarili; kundi ang aming kasapatan ay mula sa Diyos, na Siya ring gumawa sa amin na mga karapat-dapat na ministro ng bagong tipan; hindi ng titik, kundi ng espiritu: sapagkat ang titik ay pumapatay, ngunit ang espiritu ay nagbibigay-buhay” (2 Corinto 3:1-6).

Ang unang dalawang kabanata, na napag-aralan na natin, ay halos tungkol sa mga karanasan, mga pagsubok, at mga tagumpay ni apostol Pablo at ng kanyang mga kasama, habang ginagampanan nila ang kahanga-hangang paglilingkod na ipinagkatiwala sa kanila: ang humayo sa isang sanlibutang puno ng kasalanan upang ipangaral ang Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos. At ngayon, sa ikatlong kabanatang ito, ipinaliliwanag sa atin ng apostol sa napakalinaw na paraan kung ano ang uri ng paglilingkod na ipinagkatiwala sa kanila, ang ministeryo ng bagong tipan. Una niyang tinatalakay ang sulat ni Cristo. Pansinin ninyo kung paano niya ito sinimulan.

“Nagsisimula na naman ba kaming purihin ang aming sarili? O kailangan ba namin, gaya ng iba, ng mga sulat ng rekomendasyon para sa inyo, o ng mga sulat ng rekomendasyon mula sa inyo?” Ano ang ibig niyang sabihin? Bakit ganito ang kanyang pananalita? Gaya ng napansin na natin sa ibang pagkakataon, isa sa pinakamabibigat na pagsubok na hinarap ni apostol Pablo habang naglilibot siya sa kanyang paglilingkod ay ang pagsalungat ng mga huwad na kapatid. Mga taong nagsasabing sila’y mga Cristiano, ngunit ang totoo ay mga Judiong legalista na hindi kailanman naunawaan ang pagiging libre at ang kalayaan ng Ebanghelyo, at lagi silang nakabuntot sa kanya. Halos kaaalis pa lamang niya sa isang lugar ay darating na sila at pipilitin nilang siraan ang mensahe sa pamamagitan ng paninira sa mensahero. Isa sa kanilang mga pakana ay ang pagdudahan ang kanyang pagka-apostol. Halimbawa, maaaring ganito ang sabihin nila sa mga Cristianong Gentil: Si Pablo! Aba, hindi siya tunay na apostol! Ang mga apostol ay ang mga tinuruan mismo ng Panginoong Jesu-Cristo noong narito pa Siya sa laman; Siya mismo ang personal na nagturo sa kanila. Kasama Niya sila sa loob ng tatlo’t kalahating taon, at nang Siya’y mamatay at umakyat sa Langit, sila ang humayo na may kapamahalaan upang ipahayag ang mensahe ng bagong tipan. Hindi kabilang si Pablo sa kanila; ni hindi nga niya nakilala si Cristo noong narito pa Siya sa lupa. Higit pa riyan, wala siyang anumang komisyon mula sa kapisanan ng mga apostol sa Jerusalem. Subukan ninyo siyang tanungin. Sasabihin niya sa inyo na wala siyang tinanggap na kapamahalaan mula kay Pedro o kay Santiago o kay Juan o sa sinuman sa kanila, na nagpapahintulot sa kanyang humayo sa misyong ito. Basta na lang siyang kumikilos nang mag-isa, at kailangan kayong mag-ingat sa ganyang mga tao; hindi ninyo

alam kung ano ang nakatago sa kanilang manggas. Halimbawa, nang dumalaw si Pablo sa inyo, may dala ba siyang sulat ng rekomendasyon? May sulat ba siya mula sa iglesya sa Jerusalem o mula sa alinmang iglesya, na nagpapakitang maayos ang kanyang katayuan sa lugar na kanyang pinanggalingan?

Si Pablo ay nanatili sa Corinto nang isa't kalahating taon, at ang kanyang buhay ay naging parang bukas na aklat. Nakita nila mismo kung anong uri ng buhay ang kanyang ipinamuhay, at alam nila kung gaano katapat ang kanyang ipinahahayag. Ngayon ay malayo siya sa kanila at umaasang dadalawin silang muli, at sinabi ng ilan sa mga Judaizer na ito, “Kung ako sa inyo, bago ninyo siya bigyan ng pulpito, mag-iingat man lang muna ako na hingin ang kanyang sulat, at tingnan kung may sulat siya ng rekomendasyon.” Tama at nararapat naman, alam ninyo, ang magdala ng mga sulat. Nang si Apolos, na lubos na estranghero, ay pupunta mula Efeso patungong Corinto, binigyan siya nina Priscila at Aquila ng sulat na nagrerekomenda sa kanya sa pagtitiwala ng mga kapatid sa Corinto. At habang lumilipat ang mga Cristiano sa iba't ibang lugar, tama lamang na magdala sila ng sulat. Ngunit isipin ninyo, hihingan ng ganoon si apostol Pablo! Aba, sabi niya, “Kailangan pa ba naming patunayan ang aming sarili sa inyo, kayo na pinagpaguran namin sa loob ng isa't kalahating taon, kayo na inakay namin kay Cristo? Kailangan pa ba ngayon na magkaroon kami ng isang sulat ng rekomendasyon? Kailangan ba namin ng sulat ng rekomendasyon para sa inyo, o kailangan ba namin ng isa mula sa inyo? Kailangan ba na irekomenda pa ninyo kami sa ibang tao? Ang totoo, kung sulat ang hinahanap, kayo mismo ang aming sulat. ‘Kayo ang aming sulat, na nakasulat sa aming mga puso, na nakikilala at nababasa ng

lahat ng tao.' Kung nais malaman ng mga tao kung tunay kami o hindi, tingnan lang nila kayo. Ano kayo noong dumating kami sa inyo? Kayo'y mga kawawang pagano na walang Diyos, ligaw sa kasalanan, alipin ng pinakamasasamang uri ng kalikuan. At ano kayo ngayon? Mga lalaki at babaeng tinubos, na dinala sa galak at tuwa ng isang bagong buhay sa pamamagitan ng mensaheng ibinahagi namin sa inyo. Hindi pa ba sapat ang sulat na iyan? Hindi ba iyan patunay na isinugo kami ng Diyos? Hindi ba iyan ang mismong *imprimatur* ng Espiritu Santo, wika nga, na itinatak sa aming mensahe? 'Yamang hayag na kayo ang sulat ni Cristo na ipinaglingkod namin.' Sa pamamagitan ninyo ay ipinakikita ng Diyos kung ano ang kayang gawin ni Cristo para sa mga makasalanang nagtitiwala sa Kanya. Kami, siyempre, ang naging mga kasangkapan." "Na ipinaglingkod namin, na isinulat hindi sa tinta, kundi sa Espiritu ng Diyos na buhay; hindi sa mga tapyas na bato, kundi sa mga tapyas na laman ng puso." Kung gayon, ipinakilala ng Diyos ang Kanyang sarili sa sanlibutan sa pamamagitan ng Kanyang Iglesya.

Noong panahon ng Lumang Tipan, wala tayong mensaheng ipinadadala sa buong sanlibutan. Ipinakilala ng Diyos ang Kanyang sarili sa Israel sa Bundok ng Sinai, at ibinigay Niya sa kanila ang Kanyang mensahe sa mga tapyas na bato. Ang bato, alam ninyo, ay napakatigas, napakalamig, at hindi bumibigay, gaya ng mensahe ng Kautusan mismo. Ngunit ang mensaheng iyon ay hindi kailanman ipinadala sa mundo ng mga Gentil. Ang Judaismo ay hindi relihiyong nagmimisyon. Wala kayong mababalitaan na mga kinatawan ng Judaismo na humayo sa buong sanlibutan upang ipahayag ang mga kaluwalhatian ng Lumang Tipan. Hindi kailanman. Hindi pa lumalabas ang Diyos patungo sa tao; nananahan pa Siya sa makapal na kadiliman.

Hindi pa napupunit ang tabing, at sinusubok ng Diyos ang tao sa pamamagitan ng isang tanging bansa, ang bansang Israel, ang pinakamabuting grupong matatagpuan Niya. “Ang anumang sinasabi ng kautusan ay sinasabi nito sa mga nasa ilalim ng kautusan: upang ang bawat bibig ay matikom, at ang buong sanlibutan ay mapasailalim sa hatol ng Diyos” (Roma 3:19). Kung ang pinakamabubuting tao ay hindi makatupad sa kautusan, walang silbing dalhin pa ito sa mga Gentil na walang Diyos, kaya ang Judaismo ay walang mensaheng pangmisyon. Iba na ngayon. Lumabas na ang Diyos patungo sa mga tao, napunit na ang tabing, nagliliwanag na ang ilaw, at ang mensahe mula sa nabuhay na muling Cristo ay, “Humayo kayo sa buong sanlibutan, at ipangaral ninyo ang Ebanghelyo sa bawat nilalang” (Marcos 16: 15). At saanman dalhin ang mensaheng iyan, nababasa ng mga tao ang kapangyarihan nito sa nabagong buhay ng mga sumasampalataya rito. Iyan ang ibig sabihin ng apostol nang sabihin niyang tayo ang sulat ni Cristo.

Minsan ay naririnig ko ang mga taong nananalangin, “O Panginoon, tulungan Mo kaming lahat na maging mga sulat ni Cristo.” Hindi ninyo makikita iyan nang ganyan sa Kasulatan. Hindi sinasabi na ikaw ay isang sulat ni Cristo at ako ay isang sulat ni Cristo. Ang buong Iglesya ang bumubuo sa Kanyang sulat, ngunit bawat isa sa atin ay isang maliit na talata sa sulat na iyon. Ayokong husgahan ng sinuman si Cristo batay lamang sa akin. Umaasa akong may kaunting biyaya ng Diyos na nakikita sa aking abang buhay, ngunit tingnan ninyo ang Iglesya ng Diyos sa kabuuan, at makikita ninyo kung anong kahanga-hangang sulat ang hawak ninyo. Napakagandang sulat ang Iglesya ng Diyos na nagsasabi sa sanlibutan kung ano ang kayang gawin ng biyaya ng Diyos para sa mga makasalanang

nagtitiwala sa Kanya. At ito ay napakabuhay, napakalambot na bagay, “na isinulat hindi sa tinta,” kundi sa “Espiritu ng Diyos na buhay; hindi sa mga tapyas na bato, kundi sa mga tapyas na laman ng puso.” Binibigyan ng Diyos ang mga sumasampalataya sa Ebanghelyo ng bagong puso, bagong likas, isang pusong pinalambot ng biyaya ng Diyos, upang ang mga tao ay humayo at ipakita ang pag-ibig ni Cristo sa isang ligaw na sanlibutan. Sinasabi ng apostol na ito ang nagbibigay sa amin ng tiwala: “Ganito ang aming pagtitiwala sa Diyos sa pamamagitan ni Cristo.” Kung hindi namin nakikita ang pagbabago sa buhay ng isang tao dahil sa pagsampalataya sa aming mensahe, mawawalan kami ng tiwala. Ngunit kapag nakikita namin ang Kanyang biyaya na kumikilos sa ganitong kahima-himalang paraan, may tiwala kami sa Diyos na kami nga ay Kanyang mga piniling lingkod na isinugo upang ipakilala ang di-masukat na kayamanan ng Kanyang biyaya.

Ang sulat sa mga taga-Filipos (kab. 2:12-16) ay nagbibigay sa atin ng magandang pahiwatig kung paano nababasa ng mga tao ang mga katotohanan ng Diyos sa Iglesia ng Diyos. “Kaya nga, mga minamahal ko, kung paanong lagi kayong sumusunod, hindi lamang kapag ako’y kaharap ninyo, kundi lalo na ngayong ako’y wala, isagawa ninyo ang inyong sariling kaligtasan nang may takot at panginginig.” Hindi ko isasagawa ang aking sariling kaligtasan sa sarili kong lakas; kundi, nakikita ninyo, “Ang Diyos ang gumagawa sa inyo upang kayo’y magnais at gumawa ayon sa Kanyang mabuting kalooban. Gawin ninyo ang lahat ng bagay nang walang bulung-bulungan at pagtatalo: upang kayo’y maging walang kapintasan at walang malay, mga anak ng Diyos na walang dungis, sa gitna ng isang lahing liko at masama, na sa gitna nila ay nagliliwanag kayo na parang mga ilaw sa sanlibutan; na inihaharap ang salita ng buhay; upang

ako'y may maipagmalaki sa araw ni Cristo, na hindi ako tumakbo nang walang kabuluhan, ni nagpagal man nang walang kabuluhan." Madalas nating sabihin na ayaw basahin ng mga tao ang kanilang Biblia, at tayo ay tinatawag na ipamuhay si Cristo, upang habang tayo ang binabasa nila ay makita nilang may katotohanan ang Ebanghelyo at ang mensaheng ipinangangaral natin, dahil sa pagbabagong dumating sa ating buhay.

Sana ay masubok natin ang ating sarili sa bagay na iyan. Talaga bang nagpapatotoo para kay Cristo ang aking buhay? Talaga bang may halaga ito para sa Diyos? Nakikita ba ng mga kasapi ng aking sariling pamilya na ang Diyos ang may hawak sa akin? Nakikita ba nila sa akin ang kaunting pagtitiis ni Cristo, ang kaamuan ni Cristo, ang kalinisan ni Cristo, ang kaunting pag-ibig ni Cristo, ang magiliw na habag ni Cristo? Ipinakikita ko ba ang mga bagay na ito? Sa paglabas ko sa sanlibutan, sa pakikihalubilo ko sa iba sa negosyo, sa araw-araw kong trabaho, o anuman ang aking pinagkakaabalahan, nakikita ba ng mga taong pinakamalapit kong nakakasalamuha ang anumang pagkakaiba sa akin at sa mga taong hindi nagpapahayag ng pananampalatayang ipinahahayag ko? Sinasabi ba nila, "Aba, baka nga Cristiano si Ganoon; pero kung Cristiano siya, hindi ako bilib sa Cristianismo"? O ganoon ba natin ipinamumuhay si Cristo na ang ibang nakatingin sa atin ay nagsasabing, "Kung iyan ang Cristianismo, sana ay maranasan ko rin ito sa sarili kong kaluluwa"? Narinig ko na kung minsan ang ganyang patotoo ng mga tao. May mga lumapit na sa akin at nagsabing, "Nakilala ko ang isa sa inyong mga kasama, o, katrabaho ko siya, at may kung ano sa kanya na umaantig sa akin; hindi ko mapigilang maniwala sa katotohanan ng mensaheng ipinangangaral ninyo dahil sa

epekto nito sa mga taong naniniwala rito.” Iyan ang ibig sabihin ni Pablo nang sabihin niyang tayo ang sulat ni Cristo.

Tayo ang sulat ni Cristo. Para saan ang isang sulat? Ito ay upang ipahayag ang iniisip ng isang tao. At ano ang ilan sa mahahalagang bagay sa isang sulat? Una, dapat itong nababasa. Gusto mong mabasa ito. Kung ikaw at ako ang bumubuo sa sulat ni Cristo, ang sulat ay dapat madaling basahin. Hindi dapat mapakamot sa ulo ang mga tao at sabihing, “Ewan ko, talagang hindi ko maintindihan iyan. Baka Cristianismo iyan, pero parang hindi para sa akin.” Pangalawa, ang isang sulat ay dapat may malilinaw at tiyak na pahayag. Ang malinaw na kahulugan ay tanda ng isang mahusay na sulat. Ayaw mong makatanggap ng sulat na babasahin mo nang buo at pagkatapos ay sasabihin mong, “Nababasa ko naman, pero hindi ko talaga maintindihan kung ano ang ibig niyang sabihin.” Ikaw at ako ay tinatawag na ipakita nang napakalinaw ang biyayang na kay Cristo, upang hindi na mapakamot sa ulo ang mga tao, kundi masabi nila, “Ah, naiintindihan ko na; nakikita ko na kung ano ang ginagawa ni Jesus para sa kaluluwang nagtitiwala sa Kanya. Kung iyan ang Cristianismo, gusto ko ring maranasan ang ganyang pinagpalang buhay.” At saka, alam ninyo, ang tunay na sulat ay nagpapakita ng pagkatao ng sumulat nito. May nagsabi na halos nawala na sa atin ngayon ang sining ng pagsulat ng liham. Ang lahat ay pare-pareho na lamang kaya ang ating mga sulat ay hindi na nagpapakita ng ating pagkatao. Kunin ninyo ang ilan sa mga aklat ng mga liham noong unang panahon. Napakasarap kunin mula sa estante ang ilan sa mga liham ni Carlyle o ni Browning, at ng iba pang dakilang tao noong nakaraan. Kahanga-hanga kung paano nila ipinakikita ang pagkatao, ang pag-iisip ng kaluluwa, ang diwa ng mga taong iyon. Ang Iglesya ang sulat ni Cristo, at

inaasahang ipakita ng Iglesya sa mga tao ang pagkatao, ang karikitan, ang kagandahan, ang pagiging mahalaga ni Jesus. Oh, sana ay masabi ng mga tao, “Hindi ko nakilala si Cristo hanggang sa makita ko si Ganoon, at sinabi ko sa sarili ko, ‘Napakabuting Tagapagligtas siguro ni Jesus, sapagkat nakita ko ang kaunti sa kung sino Siya, na inihayag sa lalaki o babaeng ito.” Iyan ang kahulugan ng pagiging sulat ni Cristo: ang ipakita Siya.

Kaya sinasabi ng apostol, hindi sa kaya naming gawin ito sa aming sarili, hindi sa kami ay sapat sa aming sarili—“Hindi sa kami ay sapat sa aming sarili upang mag-isip ng anuman na parang galing sa aming sarili; kundi ang aming kasapatan ay mula sa Diyos.” Huwag nating kalilimutan iyan kailanman. Ang Cristianismo ay isang bagay na higit sa karaniwan. Kumbinsido ako na isa sa pinakamalaking pagkakamali ng libu-libong tao ay ang akalaing ang Cristianismo ay isang likas na bagay lamang, isang likas na buhay na ipinamumuhay sa mas mataas na antas kaysa sa karaniwang buhay. Maaaring sabihin ng isang tao, “Sa palagay ko’y naging masyado akong makasarili, masyadong makamundo; magsisimula na akong mamuhay nang Cristiano; magiging Cristiano na ako, kaya sasapi ako sa iglesya, magpapabautismo, tatanggap ng sakramento, magbabasa ng Kasulatan, at magkakaroon ng panalangin ng pamilya.” Maaari mong gawin ang lahat ng iyan sa panlabas, ngunit hindi ka pa rin Cristiano. Ang Cristianismo ay hindi ang likas na buhay na ipinamumuhay sa mas mataas na antas. Ito ay isang buhay na mula sa Diyos na nahahayag sa lakas ng Espiritu Santo. Kaya kailangang ipanganak na muli ang mga tao. Lumang tema na iyan, ngunit hindi natin ito masyadong mabibigyang-diin. Sinabi ng Panginoong Jesu-Cristo kay Nicodemo, isang napakabuting tao, isang napakarelihiyosong tao, “Malibang ang

tao ay ipanganak na muli, hindi niya makikita ang kaharian ng Diyos” (Juan 3:5). Ang likas na tao ay maipakikita lamang ang nasa kanyang likas na puso; kailangang magkaroon ng ikalawang kapanganakan. Itinatanong ko sa inyo, sa pangalan ng aking Panginoon: Naranasan mo na ba ang dakilang pagbabagong iyon na tinatawag ng Biblia na bagong kapanganakan? Kung hindi pa, hindi mo pa nagagawa ang pinakaunang hakbang sa buhay Cristiano. Hindi ka makapamumuhay ng buhay Cristiano hangga’t wala kang buhay Cristiano na ipamumuhay. Kailangan mo munang tanggapin ang buhay bago mo ito maipakita. “Hindi kami sapat sa aming sarili upang mag-isip ng anuman na parang galing sa aming sarili; kundi ang aming kasapatan ay mula sa Diyos.” Kung sinasabi mo, “Marami na akong narinig tungkol diyan, pero ang ikinalilito ko ay hindi ko alam kung paano ako maipapanganak na muli,” hayaan mong ibigay ko sa iyo ang dalawa o tatlong talata mula sa Banal na Salita ng Diyos, at nawa’y ihatid ng Kanyang Espiritu ang mga ito sa iyong puso nang may kapangyarihan. Juan 1:11: “Naparito Siya sa Kanyang sariling bayan, at hindi Siya tinanggap ng Kanyang mga kababayan.” Paano mo Siya tatanggapin? Tinatanggap mo Siya sa iyong puso; buksan mo ang iyong puso sa Kanya, at hayaan mo Siyang pumasok. Juan 1:12, 13: “Ngunit ang lahat ng tumanggap sa Kanya, sila’y binigyan Niya ng karapatang maging mga anak ng Diyos, sa makatuwid baga’y ang mga sumasampalataya sa Kanyang pangalan: na ipinanganak, hindi sa dugo, ni sa kalooban ng laman, ni sa kalooban ng tao, kundi sa Diyos.”

Narito ang tatlong paraan na *hindi* nagiging Cristiano ang mga tao, at isa lamang ang paraan na sila’y nagiging Cristiano. “Hindi sa dugo.” Hindi ka ipinanganak na Cristiano dahil

Cristiano ang iyong mga magulang; ang biyaya ng Diyos ay hindi naipapasa sa likas na pagsilang. “Ang ipinanganak ng laman ay laman, at ang ipinanganak ng Espiritu ay espiritu” (Juan 3:6). Pangalawa, “Ni sa kalooban ng tao.” Walang taong napakadakila o napakabuti na kaya niyang gawing Cristiano ang ibang tao. Naniniwala kami sa bautismong Cristiano, ngunit napakalaking pagkakamali ang akalaing ang sinuman ay magiging Cristiano sa pagpapasakop sa ordenansa ng bautismo, o na ang sinumang ministro ay makagagawa ng ibang tao na Cristiano sa pamamagitan ng pagbabautismo, o sa pagbibigay ng sakramento ng Hapunan ng Panginoon. Pangatlo, “Hindi sa kanyang sariling kalooban.” Walang taong makapagpapasyang maging Cristiano sa sarili niyang kagustuhan. Walang taong magiging Cristiano sa pagsasabing, “Nakapagpasya na ako, at mula ngayon ay hindi na ako makasalanan, Cristiano na ako.” Hindi iyan magpapa-Cristiano sa kanya, gaya rin ng isang taong Amerikano sa kapanganakan ngunit nahumaling sa sistemang Ruso, na hindi mapapalitan ang kanyang nasyonalidad sa pagsasabing, “Mula ngayon ay hindi na ako Amerikano, nagpasya na akong maging Ruso.” Kung ano ka nang ipanganak, iyon ka; at tayo'y ipinanganak na makasalanan, at kailangan tayong ipanganak na muli upang maging Cristiano. Kaya sinasabi ng talata, “Hindi sa dugo, ni sa kalooban ng laman, ni sa kalooban ng tao, kundi sa Diyos.” Iisa lamang ang paraan upang tayo'y maging Cristiano: ang tanggapin si Cristo. Saka tayo ipinanganak na muli. Sinasabi ni apostol Pedro, “Yamang kayo'y ipinanganak na muli, hindi sa binhing nasisira, kundi sa hindi nasisira, sa pamamagitan ng Salita ng Diyos, na nabubuhay at nananatili magpakailanman... at ito ang Salitang ipinangaral sa inyo sa pamamagitan ng Ebanghelyo” (1 Pedro 1:23, 25). Kapag sumampalataya ka sa

Ebanghelyo, kapag tinanggap mo ang mensaheng ibinigay ng Diyos, kapag tinanggap mo ang Tagapagligtas na isinugo ng Diyos, ikaw ay ipinanganak ng Diyos, at nagiging bahagi ka ng dakilang kalipunang ito na tinatawag na “ang sulat ni Cristo.” At ang Diyos ding iyon, na sa pamamagitan ng Kanyang dakilang kapangyarihan ay ipinanganak tayong muli, ang Siya ring nagsusugo sa Kanyang mga lingkod upang ipaglingkod ang Kanyang Ebanghelyo sa lakas na mula sa Diyos.

Tinatapos ng apostol ang bahaging ito sa talatang 6 sa pagsasabing, “Na Siya ring gumawa sa amin na mga karapat-dapat na ministro (hindi niya ipinagmamalaki ang sarili niyang kakayahan, kundi ang Espiritu ng Diyos na kumikilos sa kanya at sa pamamagitan niya ang nagbigay sa kanya ng kakayahang maglingkod nang may kapangyarihan) ng bagong tipan (hindi kami kabilang sa lumang tipan, tapos na kami roon, tinatamasa namin ang mga espirituwal na pagpapala ng bagong tipan. Ang salita para sa ‘testamento’ at ‘tipan’ ay iisa lamang); hindi ng titik, kundi ng espiritu.” Huwag ninyo itong mamaling unawain. Kapag sinabi niyang “hindi ng titik,” hindi niya ibig sabihing hindi ng titik ng Salita ng Diyos. Sinasabi sa atin ng ilan na masyado nating sinusunod nang literal ang Biblia, at tinatanong nila tayo kung hindi ba natin alam na “ang titik ay pumapatay, ngunit ang espiritu ay nagbibigay-buhay.” Iyan nga ang sinasabi niya rito, ngunit sa “titik” ay hindi niya tinutukoy ang literal na Salita. Hindi ka magiging labis na literal sa pagbasa ng iyong Biblia. Kung nais ng Diyos na iba ang pagkakaunawa natin, maaari sana Niya itong ibinigay sa ibang paraan, ngunit nais Niyang tanggapin natin ito kung ano ito. Ano ang ibig sabihin dito? Ang “titik” ay tumutukoy sa nakaukit sa mga tapyas na bato, kaya ang “titik” ay ang kautusan. Ngunit ngayon ay nasa inyo ang bagong mensahe, ang mensahe ng

Bagong Tipan, sa lakas ng Espiritu Santo. Sa madaling salita, sinasabi ni Pablo, “Hindi kami mangangaral ng kautusan; hindi kami lumalapit sa mga tao para sabihing, kailangan ninyong talikuran ang inyong kasamaan, kailangan ninyong sundin ang kautusan,” kundi sinasabi namin, “Ang hindi ninyo kayang gawin sa inyong sarili ay kayang gawin ng Diyos para sa inyo sa nagpapalakas na kapangyarihan ng Kanyang Espiritu Santo.”

Kung bubuksan mo ang iyong puso kay Cristo, bibigyan ka Niya ng bagong buhay, at maglalagay Siya ng bagong kapangyarihan sa iyo. Bibigyan ka Niya ng kakayahang ipamuhay si Cristo, na maging bahagi ng sulat ni Cristo. Ang titik, ang kautusan, ay pumapatay lamang, humahatol lamang. Ito ay tinatawag sa mga sumusunod na talata na “ang ministeryo ng kamatayan,” ngunit ang Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos na ipinangangaral sa kapangyarihan ng Espiritu ay nagbibigay-buhay sa lahat ng sumasampalataya.

Aral 6: Ang Kaluwalhatian ng Bagong Tipan

“Ngunit kung ang ministryo ng kamatayan, na isinulat at iniukit sa mga bato, ay maluwalhati, anupa't hindi matitigan ng mga anak ng Israel ang mukha ni Moises dahil sa kaluwalhatian ng kanyang mukha, na ang kaluwalhatiang iyon ay lilipas: paanong hindi lalong magiging maluwalhati ang ministryo ng Espiritu? Sapagkat kung ang ministryo ng paghatol ay may kaluwalhatian, lalong higit na nananaig sa kaluwalhatian ang ministryo ng katuwiran. Sapagkat ang ginawang maluwalhati ay nawalan ng kaluwalhatian sa bagay na ito, dahil sa kaluwalhatiang higit na nakahihigit. Sapagkat kung ang lumilipas ay maluwalhati, lalong higit na maluwalhati ang nananatili. Yamang mayroon kaming ganitong pag-asa, kami ay nagsasalita nang buong linaw. At hindi gaya ni Moises, na naglagay ng talukbong sa kanyang mukha, upang hindi matitigan ng mga anak ng Israel ang wakas ng lumilipas: ngunit nabulag ang kanilang mga isip: sapagkat hanggang sa araw na ito ay nananatili ang talukbong ding iyon na hindi inaalis sa pagbasa ng Lumang Tipan; na ang talukbong na iyon ay naaalis kay Cristo. Ngunit hanggang sa araw na ito, kapag binabasa si Moises, ang talukbong ay nasa kanilang puso. Gayunman, kapag ito ay bumaling sa Panginoon, ang talukbong ay aalisin. Ngayon, ang Panginoon ay ang Espiritung iyon: at kung saan naroon ang Espiritu ng Panginoon, naroon ang kalayaan. Ngunit tayong lahat, na walang talukbong ang mukha, na nakatitig na parang sa salamin sa kaluwalhatian ng Panginoon, ay nababago sa larawan ding iyon mula sa kaluwalhatian tungo

sa kaluwalhatian, gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon” (2 Corinto 3:7-18).

Ang mga talatang 7 hanggang 16 ng bahaging ito ay isang mahabang pasingit. Ipakikita ko sa inyo kung gaano ito kaliwanag. Balikan natin at basahin ang mga talatang 5 at 6, at saka natin idugtong sa mga ito ang talatang 17, at makikita ninyo na ang dalawang bahaging ito ay malapit na magkaugnay, at kung paanong ang lahat ng talatang nasa pagitan ay pasingit lamang. “Hindi sa kami ay sapat sa aming sarili upang mag-isip ng anuman na parang galing sa aming sarili; kundi ang aming kasapatan ay mula sa Diyos; na Siya ring gumawa sa amin na mga karapat-dapat na ministro ng bagong tipan; hindi ng titik, kundi ng espiritu: sapagkat ang titik ay pumapatay, ngunit ang espiritu ay nagbibigay-buhay... Ngayon, ang Panginoon ay ang Espiritung iyon: at kung saan naroon ang Espiritu ng Panginoon, naroon ang kalayaan.” Inaakay tayo ng apostol sa mahabang pasingit na ito upang ipakita sa atin ang pagkakaiba ng kumukupas na kaluwalhatian ng lumang tipan at ng di-nagbabago at walang-hanggang kaluwalhatian ng bagong tipan ng biyaya.

Una, sinasabi niya, “Kung ang ministeryo ng kamatayan, na isinulat at iniukit sa mga bato, ay maluwalhati, anupa't hindi matitigan ng mga anak ng Israel ang mukha ni Moises dahil sa kaluwalhatian ng kanyang mukha, na ang kaluwalhatiang iyon ay lilipas: paanong hindi lalong magiging maluwalhati ang ministeryo ng Espiritu?” Pansinin ninyo ang dalawang ministeryong pinaghahambing niya: “ang ministeryo ng kamatayan” at “ang ministeryo ng Espiritu.” Ang ministeryo ng kamatayan ay ang kautusan; ang ministeryo ng Espiritu ay ang Ebanghelyo ng biyaya. Tinawag na niya ang kautusan na “ang

titik,” at ang napakatumpak na salin ng unang bahagi ng talatang 7 ay, “Kung ang ministryo ng kamatayan, ang titik, na iniukit sa mga bato, ay maluwalhati (at maluwalhati nga ito), gaano pa kaya magiging maluwalhati ang ministryo ng biyaya?” Ang tinutukoy, siyempre, ay hindi ang unang pagbibigay ng kautusan kundi ang ikalawa. Iniisip ko kung alam nating lahat ang pagkakaiba. Nang unang ibigay ng Diyos ang kautusan sa Sinai, Siya mismo ang sumulat ng kautusang iyon sa mga tapyas na bato na Kanyang inihanda, at ibinigay Niya ang mga ito kay Moises sa gitna ng kulog at nagliliyab na apoy at isang malakas na tinig na pumuno ng takot sa puso ng mga tao, anupa’t si Moises man ay nagsabi, “Lubha akong natatakot at nanginginig.” Tinawag niya iyon na “nag-aapoy na kautusan ng Diyos.” Ito ay lubos na mahigpit; ang prinsipyo nito ay, “Mata sa mata, ngipin sa ngipin, paso sa paso, sugat sa sugat.” Ito ay ganap at likas na katuwiran. Anuman ang talagang nararapat sa isang tao ayon sa kautusang iyon ay siya niyang tatanggapin. Ngunit bago pa makababa si Moises mula sa bundok, nilabag na ng mga tao ang kautusang iyon. Ang unang utos ay, “Huwag kang magkakaroon ng ibang mga diyos sa harap Ko. Huwag kang gagawa para sa iyo ng anumang larawang inanyuan, o ng anumang kawangis ng anumang bagay na nasa langit sa itaas, o nasa lupa sa ibaba, o nasa tubig sa ilalim ng lupa. Huwag mong yuyukuran ang mga iyon, ni paglilingkuran man” (Exodo 20:3-5), at bago pa nakarating si Moises sa paanan ng bundok, ang mga tao ay nagsasayaw na sa paligid! ng isang gintong guya. Alam ni Moises na kung dinala niya ang kautusang iyon sa kampo, walang ibang mangyayari kundi ang nararapat na paghatol. Ang banal na kautusang iyon ay tiyak na hihingi ng kamatayan ng buong bayan, kaya binasag ni Moises ang mga tapyas na iyon sa gilid ng bundok, at

bumaba siyang walang dala. At saka siya naging tagapamagitan para sa bayan at nakiusap sa Diyos na magpakita ng awa. Sinabi ng Panginoon na lilipulin Niya sila ngunit gagawin Niyang isang dakilang bansa si Moises. Ngunit sinabi ni Moises, “Oh, huwag po; kung may kailangang lipulin, ako na lang ang lipulin Mo, at iligtas Mo ang bayan,” at sa ganito ay ipinakita niya ang diwa ni Cristo. Kaya umakyat siyang muli sa bundok sa loob ng apatnapung araw, at sa pagkakataong ito ay ibinigay ng Diyos ang kautusan na may kasamang awa. Ibinigay Niya ito nang batid na hindi ito matutupad ng mga tao mismo, ngunit kasabay ng ikalawang pagbibigay na ito ng kautusan ay naglaan Siya ng isang sistema ng mga hain, upang ang nagsisising lumabag sa kautusan ay makalapit sa Diyos dala ang sumasagisag sa pagdating sa sanlibutan ng Kanyang pinagpalang Anak. Kautusan pa rin ito, ngunit kautusang pinahinahon ng biyaya. At napakalaking bagay para kay Moises na malaman na may iniisip na biyaya ang Panginoon sa Kanyang puso para sa kawawang bayan, kaya nang bumaba siya mula sa bundok, nagniningning ang kanyang mukha dahil sa pakikisama niya sa Diyos. Nakilala niya ang Diyos sa isang bagong paraan sa loob ng apatnapung araw na iyon, at nang makita ng mga tao ang liwanag na nagniningning mula sa kanyang mukha, sila ay namangha. At naglagay si Moises ng talukbong sa kanyang mukha hanggang sa matapos siyang makipag-usap sa kanila, at kapag humaharap siyang muli sa Panginoon ay inaalís niya ito. Sinasabi sa atin ng apostol kung bakit niya ginawa iyon.

Ang akala ng marami sa atin ay naglagay si Moises ng talukbong sa kanyang mukha dahil napakaliwanag ng kaluwalhatian kaya hindi siya matingnan ng mga tao. Ngunit dito ay sinasabi sa atin ng Espiritu Santo na naglagay siya ng

talukbong sa kanyang mukha dahil alam niyang ang kaluwalhatianang iyon ay kumukupas at lumilipas, at ayaw niyang makita ng mga tao na naglalaho ang kaluwalhatian. Ang kaluwalhatian ng tipang iyon ay hindi magtatagal, sapagkat napakaraming nakasalalay sa mga makasalanang tao. At kumupas ang kaluwalhatian at paghatol ang pumalit, kaya maging ang ikalawang pagbibigay ng kautusan ay naging ministryo ng kamatayan sa halip na kaligtasan, dahil sa pagiging makasalanang puso ng tao. Ngunit, sabi ng apostol, kung maging ang ministeryong iyon ay dumating sa bayan nang may kaluwalhatian, gaano pa kaya mangingibabaw sa kaluwalhatian ang ministryo ng Espiritu, ang masaya at kahanga-hangang Ebanghelyo ng dalisay na biyaya! Kaya humahayo tayo ngayon sa isang ligaw na sanlibutan upang sabihin sa mga tao na ang mukha ng Diyos ay nagniningning nang may pag-ibig at habag sa sangkatauhan.

*“Oh, ang luwalhati ng biyaya Niya
Na sa mukha ng Tagapagligtas ay nagniningning,
Sa makasalanang, mula sa itaas, nagsasabing
Diyos ay liwanag, at Diyos ay pag-ibig.”*

“Kung ang ministryo ng paghatol ay may kaluwalhatian, lalong higit na nananaig sa kaluwalhatian ang ministryo ng katuwiran.” Ang kautusan ay tinatawag na “ang ministryo ng paghatol,” sapagkat humingi ito sa mga tao ng pagsunod na hindi kayang ibigay ng mga makasalanang tao. Dumating ang kautusan na humihingi ng katuwiran, ngunit ang kasalukuyang mensahe ng biyaya ay tinatawag na “ang ministryo ng katuwiran,” sapagkat dumarating ito na nagbibigay ng katuwiran sa mga taong walang kakayahang gumawa ng sarili

nilang katuwiran. Ito ang nagpahalaga nang labis dito kay apostol Pablo. Gumugol siya ng maraming taon ng kanyang buhay sa pagsisikap na gumawa ng katuwirang karapat-dapat sa Diyos. Ngunit nang makita niya ang nabuhay na muling Cristo at marinig Siyang nagsasabi, “Ako si Jesus na iyong pinag-uusig,” at nalaman niyang tinupad ng pinagpalang Tagapagligtas na iyon ang kautusan para sa kanya, na Siya'y namatay at muling binuhay, ay napabulalas si Pablo, “At ako'y masumpungan sa Kanya, na walang sariling katuwiran, na mula sa kautusan, kundi ang katuwirang sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo, ang katuwirang mula sa Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya” (Filipos 3:9). Ito nga ay ministeryo ng kaluwalhatian! Sa ibang bahagi ay tinatawag itong “ang maluwalhating Ebanghelyo ng mapagpalang Diyos.” Ang salitang isinaling “mapagpala” ay ang talagang ibig sabihin ay masaya. Isipin ninyo iyan—ang masayang Diyos! Ano ang nagpapasaya sa Diyos? Ito ay dahil Siya mismo ay nakasumpong ng paraan upang ang Kanyang pag-ibig ay umabot sa mga makasalanang may sala, at mailigtas Niya ang pinakamasasamang tao at gawin silang karapat-dapat sa Kanyang harapan. Ang Diyos ay umiibig sa mga tao. Ang paghatol ay Kanyang kakaibang gawain, sapagkat “Siya'y nalulugod sa awa” (Mikas 7:18). Siya'y “walang kasiyahan sa kamatayan ng masama; kundi sa pagtalikod ng masama sa kanyang lakad at siya'y mabuhay” (Ezekiel 33:11). Ngunit nang subukin Niya ang mga tao sa ilalim ng kautusan, walang ibang naghihintay sa kanila kundi ang sumpa, sapagkat hindi nila matupad ang mga hinihingi nito. Ngayon ay natugunan ng Diyos ang bawat pangangailangan ng makasalanang tao sa krus ni Cristo, at iniaalok Niya ang katuwirang hindi kailanman madudungisan sa mga nagtitiwala sa Kanyang pinagpalang

Anak. At nagagalak ang puso ng Diyos habang nagniningning ang Kanyang mukha sa mga makasalanan.

“Sapagkat ang ginawang maluwalhati ay nawalan ng kaluwalhatian sa bagay na ito, dahil sa kaluwalhatiang higit na nakahihigit.” Ito ay gaya ng pagkakaiba ng buwan at ng araw. Sa gabi, habang tinitingnan mo ang buwang nagliliwanag, napakaganda ng kaluwalhatian nito, at hindi mapigilang maantig ang iyong puso. Ngunit nakita mo na ba kung minsan ang buwan na nakabitin nang mababa sa abot-tanaw pagkasikat ng araw? Napakaputla, malabo, at parang basang bagay ang hitsura nito. Iyon din ang buwang napakaningning noong nakaraang gabi, ngunit lumipas ang kaluwalhatian nito sa liwanag ng kaluwalhatiang higit na nakahihigit. Ganoon din, ang pinakamataas na antas na maaabot natin sa Lumang Tipan, ang pinakamataas na karanasan ng mga banal sa Lumang Tipan sa ilalim ng kautusan (at maluwalhati ang mga iyon sa kanilang paraan, mahahalagang karanasan habang tumatagal, sapagkat may kaluwalhatiang kaugnay ng pakikitungo ng Diyos sa mga tao sa ilalim ng lumang tipang iyon), ay walang anumang kaluwalhatian kung ihahambing sa kaluwalhatiang higit na nakahihigit. Napansin na ba ninyo na kahit ang ilan sa pinakatapat na mga banal noong panahon ng Lumang Tipan ay hindi kailanman lubos na nakatitiyak sa kanilang huling kaligtasan? Si Job ay lubos na naguluhan, si David ay nalito, at nang mabalitaan ni Ezequias na siya’y mamamatay, ibinaling niya ang kanyang mukha sa pader at umiyak at humagulgol, at labis na nabagabag. Ngunit ngayon, sa dispensasyong ito ng biyaya sa Bagong Tipan, ang pinakadukha at pinakamahinang kaluluwang nagtitiwala kay Jesus ay maaaring magkaroon ng ganap na katiyakan na siya’y lubos na tinatanggap ng Diyos.

May isang matandang taga-Scotland na nakaratay sa paghihirap, at sinabi ng kanyang doktor na ilang oras na lang o ilang araw na lang ang kanyang nalalabi. Isang kaibigang talagang nagmamalasakit sa kanya ang dumalaw upang makasama siya nang kaunting panahon, at sinabi, “Sabi nila hindi ka na magtatagal sa piling namin. Sana ay nakasilip ka man lang nang kaunti sa pinagpalang mukha ng Tagapagligtas habang dumaraan ka sa libis ng lilim ng kamatayan.”

At sinabi ng naghihinalong lalaki, “Huwag mo nang banggitin ang silip, kaibigan; buong-buo kong natatanaw ang Kanyang pinagpalang mukha sa loob ng apatnapung taon na ito, at hindi na ako masisiyahan ngayon sa alinman sa mga silip mo.”

Iyan ang “kaluwalhatianang higit na nakahihigit,” ang kaluwalhatianang nagniningning sa mukha ng Diyos na nakipagkasundo na, sapagkat ang usapin ng kasalanan ay naayos na magpakailanman. Dahil dito, sabi ng apostol, “Kami ay nagsasalita nang buong linaw—o buong tapang.” Alam ko na para sa ilang tao, ang mga pananalitang ginamit sa mga sulat na ito sa Bagong Tipan ay tila napakapangahas; hindi nila ito maunawaan. Ilang taon na ang nakararaan, habang nakikipag-usap ako sa isang paring Romano Katoliko tungkol sa ikalawang pagparito ng Panginoong Jesu-Cristo, ikinuwento ko sa kanya ang panahong “ang Panginoon mismo ay bababa mula sa Langit na may sigaw, may tinig ng arkanghel, at may trumpeta ng Diyos: at ang mga patay kay Cristo ay unang babangon” (1 Tesalonica 4:16), at sinabi ko, “Pagdating ng panahong iyon, sasama ako sa kalipunan ng mga tinubos na aakyat; dadagitin ako upang makasama ang Panginoon magpakailanman.”

Tumingin siya sa akin na medyo nagtataka, at magiliw na nagsabi, “Mahal kong ginoo, siguro’y iniisip mong napakadakila mong banal para makatiyak kang ganyan na ikaw ay dadagitin sa panahong iyon.”

Sinabi ko, “Hindi po; hindi sa iniisip kong dakila akong banal. Ang totoo, isa ako sa pinakamaliit sa lahat ng banal, at natuklasan ko ilang taon na ang nakararaan na ako’y isang dakilang makasalanan; ngunit natuklasan ko rin na si Jesus ay dakilang Tagapagligtas, at nagpapakita Siya ng dakilang biyaya sa mga dakilang makasalanan sa pagdadala Niya ng lahat ng ating mga kasalanan at pagbabayad para sa mga ito sa krus ng Kalbaryo. Kaya nagtitiwala ako sa Kanya, at dahil nagtitiwala ako sa Kanya ay alam kong wala na ang aking mga kasalanan, kaya nakapagpapahinga ako sa Kanyang Salita, “Kung Ako’y yumaon... Ako’y muling paririto, at kayo’y tatanggapin Ko sa Aking sarili, upang kung saan Ako naroroon, kayo rin ay naroroon” (Juan 14: 3). “Kami ay nagsasalita nang buong tapang.” Wala akong alam na anuman maliban sa Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos ang nagbibigay ng ganitong katapangan sa pananalita, ng ganitong ganap na katiyakan na naalis na ang mga kasalanan, at na ang isang tao ay ligtas magpakailanman. Ngunit ito ang bahagi ng mga tumanggap sa kanilang puso ng ministryo ng pakikipagkasundo.

“Yamang mayroon kaming ganitong pag-asa, kami ay nagsasalita nang buong linaw. At hindi gaya ni Moises, na naglagay ng talukbong sa kanyang mukha, upang hindi matitigan ng mga anak ng Israel ang wakas ng lumilipas.” Tinakpan ni Moises ang kanyang mukha, gaya ng nakita na natin, upang hindi nila makita ang pagkupas ng kaluwalhatian. Ang kumukupas na kaluwalhatianang iyon ay larawan ng lumang

dispensasyong ito na inalis na. Wala nang natitira nito para sa atin. May bagong dispensasyon na ating kinabubuhayan na siyang pumalit dito. “Ngunit nabulag ang kanilang mga isip”—ang mga hindi kailanman lumipat mula sa Lumang Tipan patungo sa Bago, sila na nag-uukol ng lahat ng kanilang pag-asa sa Lumang Tipan—“sapagkat hanggang sa araw na ito ay nananatili ang talukbong ding iyon na hindi inaalis sa pagbasa ng Lumang Tipan; na ang talukbong na iyon ay naaalis kay Cristo.”

Iniisip ko kung ang ilan sa inyo ay mga kapatid ng aking Panginoon ayon sa laman, kabilang sa bansang Israel, sila na tinatawag nating mga Judio, ang makalupang bayan ng Diyos. Ikaw ay isang taong dapat pakamahalin nang lubos ng Cristiano. Ibinigay ninyo sa amin ang aming Tagapagligtas at, sa ilalim ng Diyos, ibinigay ninyo sa amin ang aming Biblia. Ginamit ng Diyos ang mga kamay ng mga Judio upang isulat ang Bibliang ito, at isang inang Judio ang nagsilang sa ating pinagpalang Panginoong Jesu-Cristo. Gayunman, kaming mga Cristiano ay nagtatamasa ng kaluwalhatian ng bagong tipang ito, samantalang marami sa inyo, ang makalupang bayan ng Diyos ayon sa laman, ay wala ng pagpapalang ito at ng kagalakang ito. Gayunpaman, naniniwala pa rin kayo sa inyong Biblia, naniniwala pa rin kayo sa Lumang Tipan, naniniwala pa rin kayo na ang mga aklat na bumubuo sa lumang tipan ay tunay na Salita ng Diyos na buhay. Binabasa ninyo ang Bibliang iyan ngunit wala pa rin kayong kapayapaan, wala kayong katiyakan na pinatawad na ang inyong mga kasalanan, hindi pa ninyo tiyak na alam na kayo'y maayos na sa Diyos, at na kung tatawagin kayo mula sa sanlibutang ito ay pupunta kayo agad sa sinapupunan ni Abraham. Alam ba ninyo kung bakit? Hindi pa namumulat ang inyong mga mata upang makita Siya na

binanggit ni Moises at ng lahat ng propeta. Pakinggan ninyo ang salitang ito na sinabi ng isang Judio, isang Judio na ang pangalan ay Simon Pedro. Sinasabi niya, “Sa Kanya (iyon ay, kay Jesus) ay nagpapatotoo ang lahat ng propeta, na sa pamamagitan ng Kanyang pangalan ang sinumang sumasampalataya sa Kanya ay tatanggap ng kapatawaran ng mga kasalanan” (Mga Gawa 10:43). Libu-libong Judio na ang tumanaw sa teleskopyo ng Lumang Tipan patungo kay Cristo bilang katuparan ng lahat ng larawan at anino ng kautusan, ang tunay na Mesiyas ng Israel, ang ipinangakong Manunubos, ang Katuwirang ipinangako ng Diyos na ihahayag sa takdang panahon. At nang masumpungan nila Siya, nalaglag ang talukbong mula sa kanilang mga puso at nagagalak sila sa bagong tipan. Ang pribilehiyo ring iyan ay para sa iyo.

“Sapagkat hanggang sa araw na ito ay nananatili ang talukbong ding iyon na hindi inaalis sa pagbasa ng Lumang Tipan; na ang talukbong na iyon ay naalis kay Cristo.” Isipin ninyo ang pagbasa ng Lumang Tipan na may talukbong sa ibabaw nito, o may talukbong sa puso. Kung babaling ka sa Bagong Tipan at makikita mo kung gaano kahanga-hangang tinutupad ni Cristo ang lahat ng larawan at anino ng kautusan, at kung gaano katotoong natupad sa Kanya ang lahat ng propesiya, mapupunit ang talukbong, at dadalhin ka sa ganap na liwanag at kalayaan ng kaluwalhatian ng Diyos. “Hanggang sa araw na ito, kapag binabasa si Moises, ang talukbong ay nasa kanilang puso.” At mananatili ang talukbong na iyan sa kanilang puso hanggang sa bumaling sila sa Diyos sa pagsisisi.

“Gayunman, kapag ito ay bumaling sa Panginoon, ang talukbong ay aalisin.” Pansinin ninyo, hindi lamang nito sinasabi, “Gayunman, kapag sila ay bumaling sa Panginoon,” kundi sinasabi nito, “Kapag ito ay bumaling sa Panginoon.” Ano

ang tinutukoy ng “ito”? Balikan ninyo ang naunang pangngalan. “Hanggang sa araw na ito, kapag binabasa si Moises, ang talukbong ay nasa kanilang puso. Gayunman, kapag ito ay bumaling sa Panginoon, ang talukbong ay aalisin.” Iyan ang katapusan ng pasingit na bahagi ng seksiyong ito.

Bilang pagpapatuloy ng sinabi na niya sa talatang 6, ganito tinatapos ng apostol ang bahaging ito: “Ngayon, ang Panginoon ay ang Espiritung iyon.” Ang ating Panginoong Jesu-Cristo ang Espiritu ng Lumang Tipan. Saanman kayo bumuklat sa Lumang Tipan, iisa ang tema nito, at iyon ay si Cristo. Siya ang Espiritu ng kabuuan nito, at kung ang titik lamang ang nakikita mo at hindi mo Siya nakikita, hindi mo naunawaan ang layunin kung bakit ibinigay ng Diyos ang Kanyang Aklat. “Ang Panginoon ay ang Espiritung iyon: at kung saan naroon ang Espiritu ng Panginoon, naroon ang kalayaan.” Sinasabi ng Panginoong Jesu-Cristo, “Makikilala ninyo ang katotohanan, at ang katotohanan ang magpapalaya sa inyo” (Juan 8: 32).

Inaalipin ng kautusan ang tao; inilalabas siya ni Cristo tungo sa kalayaan. “Kung saan naroon ang Espiritu ng Panginoon, naroon ang kalayaan. Ngunit tayong lahat, na walang talukbong ang mukha, na nakatitig na parang sa salamin sa kaluwalhatian ng *walang talukbong na mukha* ng Panginoon, ay nababago (ang salita ring ito ay isinaling ‘nagbagong-anyo’ sa mga Ebanghelyo) sa larawan ding iyon mula sa kaluwalhatian tungo sa kaluwalhatian, gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon.” Narito ang tunay na paglago ng Cristiano sa biyaya. Una, kailangang maihayag si Cristo sa kaluluwa, at pagkatapos, habang nagpapatuloy ka araw-araw, habang si Cristo ang pinagkakaabalahan mo, nagiging kawangis ka Niya. Hindi mo kailangang ipagmalaki ang iyong kabanalan; hindi mo kailangang sabihing, “Tingnan ninyo kung gaano na ako

nagiging espirituwal, kung gaano na ako kahawig ni Cristo.” Hindi na ito kailangan kung ang iyong puso ay puspos ng Panginoong Jesus. Kung Siya ang pinagkakaabalahan mo, mapapansin agad ng ibang tao na lalo’t lalo kang nagiging kawangis Niya habang lumilipas ang mga araw.

Natatandaan ninyo ang kuwento ni Hawthorne na “The Great Stone Face.” Ikinukuwento niya ang isang batang lalaking nakatira sa nayon sa ibaba ng bundok, at doon sa bundok ay naroon ang larawan ng dakilang mukhang bato, na nakatanaw nang napakataimtim, napakaseryoso, sa mga tao. May alamat na balang araw ay may darating sa nayong iyon na kamukhang-kamukha ng dakilang mukhang bato, at gagawa siya ng mga kahanga-hangang bagay para sa nayon at magiging daan ng malaking pagpapala. Tumimo ang kuwento sa batang ito, at madalas siyang lumalayo nang palihim, at oras-oras siyang nakatayo na nakatingin sa dakilang mukhang bato at iniisip ang kuwento tungkol sa darating. Lumipas ang mga taon, at hindi dumating ang taong iyon, ngunit ginagawa pa rin ng binata ang dating ginagawa ng bata: pumupunta siya at umuupo upang pagmasdan ang karilagan, ang kagandahan ng dakilang mukhang bato. Hindi naglaon, lumipas ang kabataan at dumating ang katanghaliang-gulang, at hindi pa rin niya maalis sa isip ang alamat na iyon; at pagkatapos ay dumating ang katandaan, at isang araw, habang naglalakad siya sa nayon, may tumingin sa kanya at napabulalas, “Dumating na siya, ang kamukha ng dakilang mukhang bato!” Naging kawangis siya ng kanyang pinagmamasdan. Kung nais mong maging kawangis ni Cristo, tumingin ka kay Jesus. Kung nais mong lumago sa biyaya, pagmasdan mo si Jesus. Masusumpungan mo Siyang nahahayag sa Salita, kaya basahin mo ang iyong Biblia at bulay-bulayin ito.

Inaawit natin ang awit,

*“Maglaan ng panahon upang maging banal,
Madalas na makipag-usap sa iyong Panginoon.”*

Halos palaging sumasabad si Dr. Lewis Sperry Chafer kapag ipinaaawit ang himnong ito, at sinasabi niya, “Pakisuyo, hayaan ninyong baguhin ko ang unang linyang iyan; awitin natin ito nang ganito, ‘Maglaan ng panahon upang Siya’y pagmasdan.’” Habang pinagmamasdan natin Siya ay magiging banal tayo, sapagkat, “Tayong lahat, na sumasalamin na parang sa salamin sa kaluwalhatian ng walang talukbong na mukha ng Panginoon, ay nababago, nagbabagong-anyo, at nagiging katulad ng larawan ding iyon mula sa kaluwalhatian tungo sa kaluwalhatian, gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon.”

Aral 7: Ang Paglilingkod sa Ebanghelyo

“Kaya't yamang nasa amin ang ministeryong ito, ayon sa awang tinanggap namin, hindi kami nanghihina; kundi tinalikuran na namin ang mga lihim na bagay ng kahihiyan, hindi lumalakad sa katusuhan, ni hindi gumagamit ng daya sa Salita ng Diyos; kundi sa paghahayag ng katotohanan ay ipinakikilala namin ang aming sarili sa budhi ng bawat tao sa harapan ng Diyos. Ngunit kung natatakpan man ang aming Ebanghelyo, ito'y natatakpan sa mga napapahamak: na sa kanila ay binulag ng diyos ng sanlibutang ito ang mga pag-iisip ng mga hindi sumasampalataya, upang huwag silang silayan ng liwanag ng maluwalhating Ebanghelyo ni Cristo, na Siyang larawan ng Diyos. Sapagkat hindi ang aming sarili ang aming ipinangangaral, kundi si Cristo Jesus na Panginoon; at ang aming sarili ay inyong mga lingkod alang-alang kay Jesus. Sapagkat ang Diyos na nag-utos na lumiwanag ang ilaw mula sa kadiliman, ay Siyang nagliwanag sa aming mga puso, upang ibigay ang liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Jesu-Cristo” (2 Corinto 4:1-6).

Napansin na natin na ito, higit sa lahat, ang sulat tungkol sa paglilingkod Cristiano, at sa bahaging nagsisimula sa mga talatang ito, ipinapaliwanag ng apostol kung ano ang ministeryong iyon at ang mga pananagutang kaakibat nito.

Pansinin muna natin na ito ay bagay na tinanggap natin mula sa Diyos. “Yamang nasa amin ang ministeryong ito,” sabi niya, “ayon sa awang tinanggap namin, hindi kami nanghihina.” Alam kong galing sa Diyos ang Ebanghelyo, sapagkat walang taong makakaisip kailanman ng ganitong mensahe. Medyo pamilyar ako sa karamihan ng mga

sistemang panrelihiyon na umokupa sa isip ng mga tao. Mahigit apatnapung taon nang ito ang pinag-aaralan ko nang higit sa anupaman. Hindi ako nagmamalabis kapag sinabi kong literal na libu-libong aklat na ang nabasa ko na naglalahad ng iba't ibang paniniwalang panrelihiyon na umiral sa mundong ito sa nakaraang tatlo o apat na libong taon ng kasaysayan ng tao, at gusto kong sabihin na puwede ninyong pagsama-samahin silang lahat, ilagay sa iisang grupo, at pagkatapos ay ilagay ang patotoo ng Salita ng Diyos sa isang hiwalay na grupo. Lahat ng relihiyong gawa ng tao ay nagtuturo na may magagawa ang tao, at dapat niyang gawin, para mapalubag ang loob ng Diyos at makamit ang sarili niyang kaligtasan. Ang Ebanghelyo, at ang Ebanghelyo lamang, ang nagsasabi sa tao na wala siyang anumang kakayahan, na wala siyang magagawa para maging karapat-dapat sa pabor ng Diyos, pero hindi na rin niya kailangang gumawa ng anuman, sapagkat ang Diyos mismo ang lumabas sa Kanyang kagandahang-loob sa Persona ng Kanyang Anak para iligtas ang tao sa biyaya lamang. Hindi ito kaisipan ng tao; hindi ito nagmula sa isip ng tao; ito ay pahayag na galing sa Langit. Tinanggap natin ang ministryong ito, at dahil tinanggap natin ito, mananagot tayo sa Diyos na ipasa ito sa iba. Dahil sa Kanyang awa kaya Niya ito ipinakilala sa atin, at tayo mismo ay naligtas sa pamamagitan ng pagsampalataya rito.

Masasabi ni Pablo na may panahong siya ay Hebreo sa mga Hebreo, Fariseo sa mga Fariseo, noong umaasa siyang makabuo ng sarili niyang katuwiran, sapat para makapasok siya sa harapan ng Diyos nang hindi nahahatulan. Pero dumating ang araw na sa walang

hanggang biyaya ay ipinakita ng Diyos kay Saulo na taga-Tarso ang sarili niyang pagkamakasalanan at kasalanan, nang makita niya ang kanyang sarili, hindi bilang isang Fariseong mapagmatuwid sa sarili, kundi bilang pinakamasama sa mga makasalanan, at sa matindi, matinding pangangailangan niyang iyon ay bumaling siya kay Cristo lamang at natagpuan sa Kanya ang katuwiran para sa kanyang kaluluwa. May malalim na kahulugan sa kanya nang sabihin niyang, “Tinanggap namin ang ministryong ito.” Tinutukoy niya ang isang tiyak at personal na karanasang pinagdaanan niya. Iniisip ko kung may alam ka tungkol dito; iniisip ko kung naakay ka na ba ng Espiritu ng Diyos na makita ang likas mong pagkamakasalanan, ang iyong kasalanan, ang iyong kalagayang naliligaw, at hindi lamang ang kalagayang naliligaw kundi ang lubos mong kawalan ng magagawa. Iniisip ko kung naipakita na ba sa iyo ng Diyos ang Kanyang pinagpalang Anak na sa Kanya “naninirahan ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos sa anyong katawan” (Colosas 2:9), na dumating sa biyaya mula sa kaitaasan ng kaluwalhatian hanggang sa krus ng kahihyan at doon ay ibinigay ang Kanyang sarili bilang pantubos para sa lahat. “Ngunit Siya’y nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang, Siya’y nabugbog dahil sa ating mga kasamaan: ang parusang nagdulot ng ating kapayapaan ay nasa Kanya; at sa Kanyang mga latay ay gumaling tayo” (Isaias 53:5). Dahil tumanggap ka ng ganitong awa, napakalaking pananagutan ngayon ang nakaatang sa iyo na ipakilala ito sa iba. Hindi lamang tinutukoy ng apostol ang tinatawag nating opisyal na paglilingkod ng iglesya, ang taong nangangaral ng Ebanghelyo mula sa pulpito,

nang sabihin niyang, “Ayon sa awang tinanggap namin,” kundi ang bawat Cristiano ay tumanggap ng awa, kaya dapat siyang lumabas nang may tapang para ipahayag sa iba ang Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos. Hindi na tayo natatakot ngayon, hindi tayo pinanghihinaan ng loob, habang pinupuntahan natin ang mga tao para sabihin sa kanila ang dakilang biyaya para sa malalaking makasalanan.

Sa kabilang banda, idinidiin ni Apostol Pablo ang kahalagahan ng pagsasabuhay ng Ebanghelyo. Sabi niya, “Tinalikuran na namin ang mga lihim na bagay ng kawalang-katapatan.” Hindi lang ito usapin ng isip para sa amin. Hindi lang ito na pagkatapos ng masusing pag-iisip ay nakarating kami sa konklusyon na si Jesu-Cristo ang banal at walang hanggang Anak ng Diyos, at ipinapahayag namin iyon bilang bahagi ng aming paniniwala, kundi bumaling kami sa Kanya nang buong puso, at sa pagbaling namin sa Kanya ay naligtas kami sa aming mga kasalanan, at tinalikuran na namin ang mga bagay na dati naming kinabubuhayan, na dati naming ipinagmamalaki, ang mga gawa ng laman na tumutupad sa mga pita ng laman at ng isip. Ang krus ni Cristo ang tumapos sa mga bagay na ito. Sa madaling salita, ang nangangaral ng Ebanghelyo ay dapat mismong banal na tao; dapat niyang isabuhay ang katotohanang ipinangangaral niya sa ibang tao. “Tinalikuran na namin ang mga lihim na bagay ng kahihayan (margin), hindi lumalakad sa katusuhan,” hindi lumalakad sa daya, ni sa pagkukunwari. Walang anumang huwad, walang anumang hindi kayang tumayo sa liwanag sa aming pag-uugali, kundi tanging iyon lamang na maaaring sang-ayunan ng Panginoong Jesu-Cristo.

“Ni hindi gumagamit ng daya sa Salita ng Diyos.” May nagsalin nito nang ganito, “Ni hindi naglalako ng Salita ng Diyos.” Pinupuntahan natin ang mga tao at ipinangangaral ang Ebanghelyo at sinasabi sa kanila na ginagawa natin ito dahil mahal natin ang kanilang kaluluwa. Napakasama nga kung, habang sinasabi kong ipinangangaral ko ang Ebanghelyo dahil mahal ko ang kaluluwa ng mga tao, ay ipinangangaral ko lang pala ito dahil mahal ko ang perang maaaring dumating sa akin, dahil sinabi ni Cristo na ang mga nangangaral ng Ebanghelyo ay dapat mabuhay sa Ebanghelyo. Kung ilalaan ko ang lahat ng oras ko sa pangangaral ng Ebanghelyo, kailangang masuportahan ako sa anumang paraan, pero kung iyon ang gagawin kong layunin, kung lalabas ako para mangaral na parang gumagawa lang ng trabaho na inaasahan kong may kapalit na pang-araw-araw na tustos, kung gayon ay mapagkunwari ako at huwad, at tinatrato ko ang katotohanan ng Diyos na parang mantikilya, itlog at grocery. Sinasabi ng apostol na hindi natin dapat gawin iyon. Puwede sanang naging mayaman si Pablo kung ipinagpatuloy niya ang landas na pinaghandaan niya noong kabataan niya. Puwede sanang naging isa siya sa pinakakilalang guro sa Judea. Pinili niyang maging dukha para makalabas at maipangaral si Cristo, at handa pa nga siyang magtrabaho ng sarili niyang mga kamay sa paggawa ng tolda, kapag kailangan, para masuportahan ang sarili niya at ang mga kasama niya. Ang pangangaral ng Ebanghelyo ay isang utos na ibinigay sa kanya ng nabuhay na muli at niluwalhating Panginoon, at masasabi niya, “Sa aba ko kung hindi ko ipangaral ang Ebanghelyo.”

“Ni hindi gumagamit ng daya sa Salita ng Diyos; kundi sa paghahayag ng katotohanan ay ipinakikilala namin ang aming sarili sa budhi ng bawat tao sa harapan ng Diyos.” Alam kong posibleng ipangaral ang Ebanghelyo at magsabi ng mga bagay na totoo-totoo, pero ang buhay na nasa likod ng pagsasalita ay salungat sa mensaheng ipinapahayag. Sa ganoong kaso, walang tunay na kapangyarihan. Ang kapangyarihan ng Salita ay makikita kapag ang isang tao ay lumalakad kasama ng Diyos, nakikipag-isa sa Espiritu Santo. Libu-libong beses ko nang ipinanalangin, at nangangahas akong ipanalangin muli, kahit alam kong maaaring panghawakan ako ng Diyos sa aking salita kung ako’y magkulang, “O Diyos, ingatan Mo akong hindi kailanman makapangaral ng Ebanghelyo nang walang malinis na budhi at walang kapangyarihan ng Espiritu Santo.” Ang subukang gawin ito nang ganoon ay paglapastangan lamang sa Diyos, at panlilibak sa mga taong pinagkamatayan ni Cristo. “Sa paghahayag ng katotohanan ay ipinakikilala namin ang aming sarili sa budhi ng bawat tao sa harapan ng Diyos.”

Ang nakapagtataka ay puwedeng ipangaral ng isang tao ang Ebanghelyong ito pero hindi pa rin ito maunawaan ng mga tao; parang hindi ito tumatama sa kanila. Sa ikatlong kabanata ay nabasa natin na kapag binabasa si Moises ay may ilang nabubulag, at hindi nila makita na si Cristo ang tinutukoy niya. Pero ganoon din sa Bagong Tipan. Puwede mo itong ipangaral, puwedeng umupo ang mga tao at basahing mabuti ang Bagong Tipan, pero malabo pa rin ito sa kanila, parang may talukbong na nakatakip dito. Paano ninyo ipapaliwanag iyon? Hindi ba mas malinaw ang Ebanghelyo kaysa sa mensahe ng Lumang Tipan? Paano ninyo ipapaliwanag ang talukbong na tila nakatakip sa puso ng mga tao habang binabasa o pinakikinggan nila ang Ebanghelyo? Ipinaliwanag niya ito sa atin nang sabihin

niyang, “Kung natatakpan man ang aming Ebanghelyo (o may talukbong), ito’y natatakpan sa mga napapahamak: na sa kanila ay binulag ng diyos ng sanlibutang ito ang mga pag-iisip ng mga hindi sumasampalataya.” Ang diyos ng sanlibutang ito, o ang diyos ng panahong ito, ay si Satanas. Napakatinding salita iyan na ginamit para sa kanya. Tinawag siya ng Panginoong Jesus na “prinsipe ng sanlibutang ito,” at ngayon si Apostol Pablo, sa pamamagitan ng Espiritu Santo, ay lumalayo pa at tinatawag siyang “diyos ng panahong ito.” Ang diyablo lamang ang diyos na kilala ng mga taong walang Cristo; binibihag sila ng diyablo para sumunod sa kanyang kalooban. May mga tao pa ngang ikinakaila na may diyablo, pero ang mismong pagtangga nila sa mensahe ng Ebanghelyo ay nagpapakitang nasa ilalim sila ng kapangyarihan niya. “Kung natatakpan man ang aming Ebanghelyo, ito’y natatakpan sa mga napapahamak.” Sinasabi mo ba, “Hindi ko maintindihan; narinig ko na ito buong buhay ko, pero wala itong kahulugan sa akin; paulit-ulit ko nang narinig ang mga salitang iyan, pero hindi tumatatak sa akin, wala itong ibig sabihin sa akin”? Ganyan ka ba? Kung gayon, hayaan mong sabihin ko sa iyo nang seryoso, nang magiliw, nang taimtim, na ang dahilan kung bakit ka naliligaw, naliligaw nang sinasadya, nang kusa, ay dahil sa sarili mong kasalanan. Iyan ang dahilan kung bakit hindi mo makita ni maunawaan ang kagandahan at ang kahalagahan ng Ebanghelyo. “Kung natatakpan man ang aming Ebanghelyo, ito’y natatakpan sa mga napapahamak; na sa kanila ay binulag ng diyos ng sanlibutang ito ang mga pag-iisip ng mga hindi sumasampalataya, upang huwag silang silayan ng liwanag ng maluwalhating Ebanghelyo ni Cristo, na Siyang larawan ng Diyos.” Si Satanas ang may hawak sa iyo. Ang dahilan kung bakit hindi ka makapaniwala ay dahil ayaw mong maniwala.

Kung maniniwala ka, mangangahulugan iyon na hahatulan mo ang mga bagay sa buhay mo na salungat sa Salita ng Diyos. Kung may magsasabing, “May mga bagay sa Bibliya na hindi ko mapaniwalaan,” masasabi ko sa kanya kung bakit. Iyon ay dahil may mga bagay sa buhay niya na hinahatulan ng Bibliya, na ayaw niyang pagsisihan. May mga kasalanang mas mahalaga sa kanya kaysa kay Cristo. Mas gusto pa niyang magpakasasa sa mga iyon kaysa maligtas mula sa mga iyon. Sa sandaling dumating ang isang tao sa puntong nais niya ang kalooban ng Diyos higit sa lahat, at sabihing, “Handa na akong talikuran ang aking kasalanan, para makalaya mula rito,” hindi na mahihirapan ang taong iyon na sumampalataya sa Ebanghelyo. Hatulan mo ang iyong sarili sa harapan ng Diyos, at makakapaniwala ka sa Kanya. Harapin mo ang iyong mga kasalanan sa harap ng Diyos, at hindi ka na mahihirapang sumampalataya.

May nagsabi kay Sir Isaac Newton, “Sir Isaac, hindi ko maintindihan; parang kaya mong paniwalaan ang Bibliya na parang isang maliit na bata. Sinubukan ko, pero hindi ko kaya. Napakaraming pahayag nito na walang kahulugan sa akin. Hindi ako makapaniwala; hindi ko maintindihan.”

Sumagot si Sir Isaac Newton, “Kung minsan ay pumapasok ako sa aking silid-aralan at dahil sa pagkalimot ay sinusubukan kong sindihan ang aking kandila habang nakapatong pa rito ang pamatay-sindi, at kinakapa-kapa ko ito at sinusubukang sindihan pero hindi ko magawa; pero kapag inalis ko na ang pamatay-sindi, saka ko na nasisindihan ang kandila. Natatakot ako na ang pamatay-sindi sa kaso mo ay ang pagmamahal mo sa iyong mga kasalanan; sinasadyang kawalan ng pananampalataya ang nasa iyo. Bumaling ka sa Diyos nang may

pagsisisi; maging handa kang hayaan ang Espiritu ng Diyos na ihayag sa iyo ang Kanyang katotohanan, at magiging kagalakan Niya na ipakita sa iyo ang kaluwalhatian ng biyaya ng Diyos na nagliliwanag sa mukha ni Jesu-Cristo.”

Ang mga hindi sumasampalataya ay hindi naghahangad ng kaalamang ito, “upang huwag silang silayan ng liwanag ng maluwalhating Ebanghelyo ni Cristo, na Siyang larawan ng Diyos.” Sinasabi ng ating Authorized Version, “Ang maluwalhating Ebanghelyo.” Mahalaga iyan, pero hindi talaga nito naibibigay ang buong katotohanan. Hindi lang na maluwalhati ang Ebanghelyo sa ganang sarili nito, kundi ang Ebanghelyong ipinangangaral namin ay hindi Ebanghelyo ng lupa kundi ito ang Ebanghelyo ng kaluwalhatian ni Cristo. Si Cristo ay nasa itaas sa kaluwalhatian sa kanan ng Diyos, at mula sa nabuhay na muli at niluwalhating Cristo nanggagaling ang mensaheng ito ng pakikipagkasundo para sa mga makasalanang tao. Iyan ang dahilan kung bakit ganoon ang pananalita ng apostol tungkol dito. Si Cristo ang larawan ng Diyos, ang pagpapakita ng Diyos. Gaano kagustong pigilan ni Satanas ang mga tao na makarating sa kalagayang ito, at gaano kasabik ang Diyos na makilala Siya ng mga tao ayon sa pagkahayag Niya sa Kanyang Anak.

Ang Ebanghelyo ay hindi basta isang pilosopiya. Ano ba talaga ang mga pilosopiya ng tao? Ang pilosopiya ay ang pag-impluwensiya ng isip sa kapwa isip, sinusubukang ipaliwanag ang mga bagay sa paraang lohikal, makatwiran at pantao, at habang mas malakas ang isip ng nagsasalita ay mas napapahanga niya ang ibang tao, at naaakay sila na mag-isip gaya ng pag-iisip niya. Umaasa ang mga tao sa lohika, sa husay sa pananalita, at sa galing magtalumpati para mapahanga ang

kanilang kapwa. Pero hindi ganoon si Apostol Pablo. Natatakot siya na baka ang katwiran lamang ng tao ang manaig sa kapangyarihan ng Ebanghelyo, kaya sinabi niya, “Hindi sa karunungan ng mga salita” (1 Corinto 1:17). Gusto ng mga tao na makarinig ng magagandang talinghaga na ipinahahayag sa magandang pananalita, pero ang gawain ng mangangaral ng Ebanghelyo ay hindi lang abutin ang isip ng tao kundi abutin ang kanyang budhi at ang kanyang kalooban, at kapag nagising na ang budhi ng tao at bumaling ang kanyang kalooban sa Diyos, saka maliligtas ang kanyang kaluluwa sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo. Pero hindi ito bunga ng pagsisikap ng tao; ito ang gawa ng Espiritu Santo, at iyan ang dahilan kung bakit kailangang lubos na umasa ang lingkod ni Cristo sa Espiritu ng Diyos.

Pansinin kung paano tinapos ng apostol ang bahaging ito. “Sapagkat hindi ang aming sarili ang aming ipinangangaral, kundi si Cristo Jesus na Panginoon; at ang aming sarili ay inyong mga lingkod alang-alang kay Jesus.” Hindi na niya masasabi sa mas malinaw na pananalita, “Hindi namin sinisikap na makuha ang pansin para sa aming sarili; ayaw namin na ang maging bunga ng aming paglilingkod ay ang paglibot ng mga tao na nagsasabing, ‘Napakahusay na mangangaral ni Pablo! Napakagaling magsalita ni Apolos! Napakahusay mangaral ni Simon Pedro! Kahanga-hanga ang mga taong ito!’” Madalas akong mapahiya sa mga kalokohang sinasabi ng mga taong mabuti naman ang hangarin kapag ipinakikilala nila sa mga tagapakinig ang mga lingkod ni Cristo. Napakalaki ng pagtingin nila sa tao, napakarami nilang sinasabi tungkol sa kanyang kakayahan at mga nagawa, gayong sa kapangyarihan lamang ng Espiritu Santo siya may magagawang anuman. Hindi natin dapat kalimutan kailanman na ang Tagapagligtas ang

mahalaga, at ang Salitang ginagamit ng Diyos sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Kaya sinasabi ni Pablo, “Hindi ang aming sarili ang aming ipinangangaral,” ayaw naming makuha ang pansin para sa aming sarili. Gaya ni Juan Bautista ay sinasabi namin, “Kailangang Siya’y dumakila, ngunit ako’y bumaba” (Juan 3:30). “Ipinangangaral namin si Cristo Jesus na Panginoon,” at kapag Siya lamang ang itinataas ay saka napagpapala ang mga lalaki at babae. Kapag Siya lamang ang itinataas ay saka naliligtas ang mga makasalanan. Pero paano naman ang mangangaral? “Ang aming sarili ay inyong mga lingkod alang-alang kay Jesus.” Iyon lang; “inyong mga lingkod alang-alang kay Jesus” lamang.

“Sapagkat ang Diyos na nag-utos na lumiwanag ang ilaw mula sa kadiliman, ay Siyang nagliwanag sa aming mga puso, upang ibigay ang liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Jesu-Cristo.” Doon pa sa pasimula, tumingin ang Diyos sa isang mundong magulo at nababalot ng gabi, at ang Espiritu ng Diyos ay kumilos sa ibabaw ng kalaliman, at sinabi ng Diyos, “Magkaroon ng liwanag, at nagkaroon ng liwanag,” at Siya na “nag-utos na lumiwanag ang ilaw mula sa kadiliman ay Siyang nagliwanag sa aming mga puso, upang ibigay ang liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Jesu-Cristo.” Ito ang aming ministryo, ang akayin ang lahat ng tao na makita ang kagandahan ni Cristo, na makita na “sa Kanya naninirahan ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos sa anyong katawan” (Colosas 2:9), na Siya nga ang ilaw ng buhay.

*“Narinig ko ang tinig ni Jesus,
‘Ako ang Ilaw ng madilim na mundo;*

*Tumingin ka sa Akin, sisikat ang iyong umaga,
At liliwanag ang lahat ng araw mo.'*

Tumingin ako kay Jesus, at natagpuan ko

Sa Kanya ang aking Bituin, ang aking Araw;

At sa liwanag na iyon ng buhay ay lalakad ako,

Hanggang matapos ang aking paglalakbay.”

Nakita mo na ba “ang kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Jesus”?

Aral 8: Kasalukuyang Pagsubok at Darating na Kaluwalhatian

“Sapagkat ang Diyos na nag-utos na lumiwanag ang ilaw mula sa kadiliman, ay Siyang nagliwanag sa aming mga puso, upang ibigay ang liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Jesu-Cristo. Ngunit nasa amin ang kayamanang ito sa mga sisidlang lupa, upang ang kadakilaan ng kapangyarihan ay maging sa Diyos, at hindi mula sa amin. Kami'y ginigipit sa lahat ng dako, gayunma'y hindi naiipit; kami'y nalilito, ngunit hindi nawawalan ng pag-asa; pinag-uusig, ngunit hindi pinababayaan; ibinubuwal, ngunit hindi nawawasak; laging dala-dala sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus, upang ang buhay naman ni Jesus ay mahayag sa aming katawan. Sapagkat kaming nabubuhay ay laging ibinibigay sa kamatayan alang-alang kay Jesus, upang ang buhay naman ni Jesus ay mahayag sa aming katawang may kamatayan. Kaya nga ang kamatayan ay gumagawa sa amin, ngunit ang buhay sa inyo. Yamang nasa amin ang gayon ding espiritu ng pananampalataya, ayon sa nasusulat, Sumampalataya ako, kaya ako nagsalita; kami man ay sumasampalataya, kaya kami nagsasalita; sa pagkaalam na Siyang bumuhay na muli sa Panginoong Jesus ay bubuhayin din kami na kasama ni Jesus, at ihaharap kami na kasama ninyo. Sapagkat ang lahat ng bagay ay dahil sa inyo, upang ang masaganang biyaya, sa pamamagitan ng pasasalamat ng marami, ay umapaw sa ikaluluwalhati ng Diyos. Kaya't hindi kami nanghihina; kundi bagaman ang aming panlabas na pagkatao ay nabubulok, ang aming panloob na pagkatao ay binabago araw-araw. Sapagkat ang aming magaang kapighatian, na sandali lamang, ay

gumagawa para sa amin ng lalong higit at walang hanggang bigat ng kaluwalhatian; habang hindi namin tinitingnan ang mga bagay na nakikita, kundi ang mga bagay na hindi nakikita: sapagkat ang mga bagay na nakikita ay pansamantala lamang; ngunit ang mga bagay na hindi nakikita ay walang hanggan” (2 Corinto 4:6-18).

Ang talatang pinagsimulan ng ating pagbasa ay malinaw na kaugnay ng unang kabanata ng aklat ng Genesis. Natatandaan ninyong nabasa natin, “Nang pasimula ay nilikha ng Diyos ang langit at ang lupa.” May mga taong nag-aakala na kaming karaniwang binabansagang “fundamentalists” ay naniniwala na nangyari iyon bandang alas-10 ng umaga noong taong 4004 B.C. Hindi kami naniniwala sa anumang ganoon. Wala pa akong nakikilalang fundamentalist na may ganoon kagaspang na pagkaunawa tungkol sa panahon ng paglikha. Ang talagang pinaniniwalaan namin ay kailan man naganap ang paglikha, gaano man karaming milyon o bilyong taon na ang nakararaan, ang Diyos ang nagpairal sa lahat ng bagay—“Nang pasimula ay nilikha ng Diyos ang langit at ang lupa.” Hindi natin alam ang eksaktong kalagayan ng lupa noong panahong iyon, maliban sa sinasabi sa atin sa Isaias 45:18 na “Hindi Niya ito nilikha ‘nang walang kabuluhan’ (o walang laman), inanyuan Niya ito upang tirahan.” Ang lupa, ayon sa orihinal na pagkalikha ng Diyos, ay lubos na ganap, pero sinasabi sa atin ng ikalawang talata ng Genesis na “ang lupa ay naging walang anyo at walang laman.” May nangyari sa unang paglikhang iyon; may pagbagsak, may isang malaking sakunang naganap, kaya nagkaroon tayo ng kalagayang inilalarawan sa ikalawang talatang iyon. Kaya nagsimulang kumilos muli ang Diyos para ihanda ang lupang ito upang ito ang maging entabladong pagtatanghalan ng kahanga-hangang drama ng pagtubos.

Sinasabi sa atin na, “Ang Espiritu ng Diyos ay lumilim sa ibabaw ng kalaliman. At sinabi ng Diyos, Magkaroon ng liwanag: at nagkaroon ng liwanag.” Pansinin ang dalawang bagay: lumilim ang Espiritu ng Diyos—nagsalita ang Diyos. “Ang pagpasok ng Iyong mga salita ay nagbibigay-liwanag” (Awit 119:130). Iniisip natin ang tao na halos nasa ganoon ding kalagayan gaya noong pagbagsak na iyon. “Ginawa ng Diyos na matuwid ang tao” (Eclesiastes 7:29), pero nahulog siya at nawala ang balabal ng kaluwalhatian. Sinasabi natin, “Ang pangangailangan ang ina ng imbensiyon,” at ang unang imbensiyon ay ang tapis na dahon ng igos. Nang matanto ni Adan ang kanyang kahubaran, gumawa siya para sa sarili ng tapis na dahon ng igos. Dahil sa kasalanan, nahulog ang tao sa magulong kalagayang ito, pero kikilos ang Diyos para iahon siya mula rito. Nasa kadiliman ang tao, naliligaw at kaawa-awa, at sa pagtubos sa kanya ay may dalawang dakilang bagay na kasangkot: una, ang paglilim ng Espiritu Santo sa kaluluwa ng tao, sapagkat walang taong naligtas kailanman nang hiwalay sa gawa ng Espiritu Santo. Ang ikalawa ay ang mensahe ng Ebanghelyo. “Sinabi ng Diyos, Magkaroon ng liwanag: at nagkaroon ng liwanag.” At dito ay mababasa natin, “Ang Diyos na nag-utos na lumiwanag ang ilaw mula sa kadiliman, ay Siyang nagliwanag sa aming mga puso, upang ibigay ang liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Jesu-Cristo.” Kaya tayong dinatnan ng liwanag na iyon, tayong sumampalataya sa mensahe ng Ebanghelyo, ay inilabas mula sa kadiliman ng likas na kalagayan tungo sa kahanga-hangang liwanag na ito ng Diyos, sa pamamagitan ng Ebanghelyo.

Ipinapakita ngayon ng apostol na ipinagkatiwala sa atin ang mensaheng ito, para dalhin ito sa mga kawawa at naliligaw na lalaki at babae. Tayo mismo ay mahihina at makasalanang

nilalang lamang, hindi ganap sa anumang paraan, pero may ganap na Tagapagligtas na ipapahayag at ganap na kaligtasan na ipapangaral. Kaya sinasabi niya, “Nasa amin ang kayamanang ito sa mga sisidlang lupa (ang tinutukoy niya ay ang ating mga katawan), upang ang kadakilaan ng kapangyarihan ay maging sa Diyos, at hindi mula sa amin.” Sa palagay ko’y makikita ninyo na ang tinutukoy dito ay ang labanan noong panahon ni Gideon nang palibutan ng kanyang maliit na hukbo na tatlong daan ang malaking kampo ng mga Midianita. Sa bawat isa sa mga sundalong iyon ay ipinagkatiwala ang isang sisidlang lupa, at sa loob ng sisidlang iyon ay may ilaw, isang uri ng lampara. Sinabi ni Gideon sa mga sundalo na palibutan ang kampo at gawin ang anumang gawin niya, kaya sa takdang oras ay sumigaw siya, “Ang tabak ni Jehova at ni Gideon,” at binasag niya ang sisidlang lupa at sumikat ang liwanag. Sa sandaling ginawa niya iyon, ganoon din ang ginawa ng lahat ng iba, at napabalikwas ang mga Midianita at inakala nilang tiyak na isang napakalaking hukbo ang nakapalibot sa kanila. Inakala nilang wala nang pag-asa, at sa kanilang pagkabagabag sa dilim ay nagpatayan sila, kaya nagtagumpay ang hukbo ni Gideon. Isa itong dakilang tagumpay na nakamit sa kakaibang paraan. Iyan ang bawat Cristiano, isang sisidlang lupa na may ilaw sa loob. Sa iyo at sa akin ay ipinagkatiwala ang maluwalhating liwanag ng Ebanghelyo. Dati tayong nasa kadiliman pero ngayon ay nasa liwanag na ng Panginoon. Para sumikat ang liwanag mula sa isang sisidlan, kailangan itong mabasag. Alam ba ninyo kung bakit may mga taong alam ang Ebanghelyo sa isip pero hindi kailanman nakapag-akay ng kaluluwa kay Cristo? Iyon ay dahil hindi pa kailanman nabasag ang sisidlang lupa; hindi pa sila kailanman napakumbaba at naibaba sa harapan ng Diyos.

Maaaring alam ng isang tao ang lahat tungkol sa daan ng buhay pero hindi kailanman makapagbigay ng liwanag sa iba, dahil hindi pa siya kailanman nabasag sa harapan ng Diyos. “Nasa amin ang kayamanang ito sa mga sisidlang lupa, upang ang kadakilaan ng kapangyarihan ay maging sa Diyos, at hindi mula sa amin.” Walang maipagmamalaki ang sisidlan; ang liwanag ang nagsasagawa ng lahat.

Ang iniisip ng apostol lalo na ay ang sarili niya at ang mga kamanggagawa niya nang sabihin niyang, “Kami’y ginigipit sa lahat ng dako, gayunma’y hindi naiipit.” Kaming pinagkatiwalaan ng maluwalhating ministeryo ng Ebanghelyo ay alam naming dapat kaming umasa ng kaguluhan. “Kami’y nalilito,” madalas ay halos hindi namin alam kung saan babaling. Pero hindi kami nawawalan ng pag-asa dahil tiyak kaming nauunawaan ito ng aming pinagpalang Panginoon, at hinihintay namin ang salita mula sa Kanya. “Pinag-uusig, ngunit hindi pinababayaan.”

*“Hamakin man ako ng mundo’t iwanan,
Iniwan din nila ang aking Tagapagligtas,
Mga puso’t tingin ng tao’y nanlililang,
Ikaw ay di tulad nilang di tapat.”*

“Sa sanlibutan,” sabi ng Panginoong Jesus, “kayo’y magkakaroon ng kapighatian; ngunit lakasan ninyo ang inyong loob, dinaig Ko na ang sanlibutan” (Juan 16:33). Ang ating nabuhay na muli, niluwalhati at nagtagumpay na Tagapagligtas ay umaalalay sa bawat isa sa Kanyang mga taong pinag-uusig at nagdurusa. “Laging dala-dala sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus.” Ang ibig sabihin lang nito ay tayong mga Cristiano ay araw-araw na ibinibigay sa kamatayan; ibig

sabihin, ang kapangyarihan ng Ebanghelyo ni Jesu-Cristo ay nahahayag sa ating pang-araw-araw na buhay. Sinasabi ng Panginoong Jesus, “Kung ang sinuman ay ibig sumunod sa Akin, ay tanggihan niya ang kanyang sarili, at pasanin ang kanyang krus, at sumunod sa Akin” (Mateo 16:24). Kung nabubuhay ka noong panahong binigkas ng Panginoon ang mga salitang iyon, at nakita mo ang isang pangkat ng mga sundalo na dumarating sa daan, at sa gitna nila ay isang taong may pasang krus sa kanyang balikat, sasabihin mo, “Papunta sa kamatayan ang taong iyan.” Kung gayon, “Iyan ang lugar na gusto Kong kunin mo para sa Akin,” sabi ng ating Panginoon. “Ang nawalan ng kanyang buhay dahil sa Akin ay makasusumpong nito” (Mateo 10:39). Kunin mo ang lugar na iyon para sa Akin, pasanin mo ang krus at sumunod ka sa Akin. Anuman ang dumating, ang gagawin mo lang ay sumuko, hanggang sa kamatayan man, para luwalhatiin Ako. Iyan ang ipinagmamalaki natin. “Laging dala-dala sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus.” Sa ibang lugar ay sinasabi ng apostol, “Ako’y namamatay araw-araw” (1 Corinto 15:31). Iniisip ko kung may lingkod ni Cristo na nagdusa at nagtiis nang higit pa kay Apostol Pablo. Pero ipinagmalaki niya ang lahat ng iyon dahil habang nagdurusa siya alang-alang kay Jesus, nahahayag ang buhay ni Jesus sa kanyang katawang may kamatayan. Matitingnan siya ng mga tao at masasabi nila, Ganyan ang buhay na nais ni Cristo para sa atin. Kaya ikaw at ako ay tinatawag na ipakita ang buhay ng Panginoong Jesu-Cristo.

“Kaming nabubuhay ay laging ibinibigay sa kamatayan alang-alang kay Jesus, upang ang buhay naman ni Jesus ay mahayag sa aming katawang may kamatayan. Kaya nga ang kamatayan ay gumagawa sa amin, ngunit ang buhay sa inyo.” Nakikita

ninyo, nagsasalita siya bilang lingkod ni Cristo na nabasag upang sumikat ang liwanag, upang liwanagan ang madidilim na puso ng mga taga-Corintong iyon. Ibinigay kami sa kapighatian, pagsubok at pag-uusig upang sumikat ang liwanag sa pamamagitan namin sa isang naliligaw na sanlibutan. Ganoon din sa Panginoong Jesu-Cristo. Sinabi Niya, “Malibang ang butil ng trigo ay mahulog sa lupa at mamatay, ito’y nananatiling nag-iisa: ngunit kung ito’y mamatay, ay nagbubunga ng marami” (Juan 12:24), at ang prinsipyo ring iyon ang umiiral sa Kanyang mga lingkod. Kung gusto mong magamit ng Panginoong Jesu-Cristo, dapat kang maging handang kunin ang lugar ng kamatayan.

Si Arthur T. Pierson yata ang nagtanong kay George Mueller nang dalawin niya ito, “Mr. Mueller, payag po ba kayong sabihin sa akin ang lihim ng inyong dakilang gawain at ng mga kahanga-hangang bagay na ginawa ng Diyos sa pamamagitan ninyo?”

Tumingala sandali si Mr. Mueller, at pagkatapos ay iniyuko niya ang kanyang ulo nang pababa nang pababa hanggang sa nasa pagitan na ito ng kanyang mga tuhod, at tumahimik siya nang isa o dalawang sandali, at saka nagsabi, “Maraming taon na ang nakararaan, dumating ang isang araw sa buhay ko nang mamatay si George Mueller. Noong binata ako ay napakarami kong ambisyon, pero dumating ang araw na namatay ako sa lahat ng bagay na ito, at sinabi ko, ‘Mula ngayon, Panginoong Jesus, hindi ang kalooban ko kundi ang sa Iyo,’ at mula sa araw na iyon ay nagsimulang kumilos ang Diyos sa akin at sa pamamagitan ko.”

Iba naman ang paraan ng pagkakasabi ni General Booth. Sinabi sa kanya ni J. Wilbur Chapman, “Maaari po ba ninyong sabihin

sa akin ang lihim ng dakilang gawaing naisagawa ninyo?”

Sinabi niya, sa kanyang tuwirang paraan, habang tinititigan nang diretso ang mukha ni Doctor Chapman sa mala-agila niyang mga mata, “Dr. Chapman, noong binatilyo ako na labimpitong taong gulang, ipinasya ko na mapapasa-Diyos ang lahat ng mayroon si William Booth.”

Iyan nga! Kapag dumating ako sa puntong tapos na ako sa sarili kong mga ambisyon, kapag masasabi ko nang, “Wala sa sarili, kundi lahat ay sa Iyo,” mauunawaan ko ang ibig sabihin ni Pablo kapag sinasabi niya ang tungkol sa “Laging dala-dala sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus.”

“Kaya nga ang kamatayan ay gumagawa sa amin, ngunit ang buhay sa inyo. Yamang nasa amin ang gayon ding espiritu ng pananampalataya, ayon sa nasusulat, Sumampalataya ako, kaya ako nagsalita; kami man ay sumasampalataya, kaya kami nagsasalita.” Walang taong makapamumuhay ng buhay na sinasabi ni Pablo malibang nakita na niya sa pananampalataya ang Panginoong Jesu-Cristo, ang Isang nabuhay na muli na naroon sa itaas. Sino ang gugustuhing makiisa sa isang patay na Cristo? Pero si Cristo ay muling binuhay, at sa pagsampalataya ay ipinahahayag namin ang makapangyarihang tagumpay ng pananampalataya.

“Sa pagkaalam na Siyang bumuhay na muli sa Panginoong Jesus ay bubuhayin din kami na kasama ni Jesus, at ihaharap kami na kasama ninyo. Sapagkat ang lahat ng bagay ay dahil sa inyo, upang ang masaganang biyaya, sa pamamagitan ng pasasalamat ng marami, ay umapaw sa ikaluluwalhati ng Diyos. Kaya't hindi kami nanghihina; kundi bagaman ang aming panlabas na pagkatao ay nabubulok, ang aming panloob na pagkatao ay binabago araw-araw. Sapagkat ang aming

magaang kapighatian, na sandali lamang, ay gumagawa para sa amin ng lalong higit at walang hanggang bigat ng kaluwalhatian.” Pansinin ang maraming kapansin-pansing pagkakaiba sa mga talatang ito. Una, tingnan ang pagkakaiba ng nabubulok at ng binabago. “Kaya’t hindi kami nanghihina; kundi bagaman ang aming panlabas na pagkatao ay nabubulok, ang aming panloob na pagkatao ay binabago araw-araw.” Ang panlabas na pagkatao ay nabubulok. Alam na alam natin iyan! Ano ang panlabas na pagkatao? Ito ang pisikal na tao, ang katawan, at marami sa atin ang nakadarama na nabubulok na ang panlabas na pagkatao. Wala na ang dating gaan ng ating mga hakbang, wala na ang dating lakas ng katawan. Mas madali na tayong mapagod kaysa noong ilang taon na ang nakararaan. Hindi na natin natatandaan ang mga bagay gaya ng dati. At napansin ng ilan sa atin ang isang kakatwang bagay tungkol sa alaala. Malinaw na malinaw nating naaalala ang mga bagay na nangyari noong unang mga taon natin; naaalala natin ang maliliit na pangyayari noong pagkabata, naaalala natin ang mga taong mabait sa atin noong mga araw na iyon, at hindi pa rin malimutan ng ilan sa atin ang mga taong naging napakalupit sa atin. Malinaw na malinaw nating naaalala ang mga karanasan natin sa mga unang araw sa paaralan at marami sa ating mga unang karanasang espirituwal, ang panahong nagsalita ang Diyos sa ating batang puso, ang mga pinagdaanan nating pagkabagabag, at ang sandali ng pagpapasya nang tanggapin natin si Cristo. Ang mga bagay na ito ay tandang-tanda natin, pero hirap na hirap tayong alalahanin ang nangyari kahapon. Uuwi pa nga tayo mula sa isang pagtitipon at may magtatanong, “Maganda ba ang sermon?”

At sasabihin natin, “Sa palagay ko’y oo; oo, katamtaman naman.”

“E, ano ang teksto?”

“Naku, nakalimutan ko,” at hindi na natin ito maalala. Kung anu-anong kakatwang biro ang ginagawa sa atin ng ating alaala. Oo, nabubulok ang panlabas na pagkatao, pero “ang panloob na pagkatao ay binabago araw-araw.”

Ang panloob na pagkatao ay ang espiritu, ang kaluluwa, ang tunay na tao, na ipinanganak na muli sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Pahina nang pahina ang katawan, pero palakas nang palakas ang panloob na pagkatao. Habang papalapit tayo sa Langit, lalong nagiging totoo sa atin ang mahahalagang bagay ng Panginoon. Sa palagay ko'y napakagandang larawan ang kay Bunyan. Nakita niya ang matatandang banal na nakahiga sa pampang ng ilog ng buhay sa lupain ng Beulah, at paminsan-minsan ay nasusulyapan nila ang kaluwalhatian ng makalangit na lungsod. Kung minsan ay talagang nakikita nila ang mga nagniningning na nilalang mula sa kabilang ibayo, at kung minsan naman ay akala nila'y naririnig pa nila ang mga tinig ng mga banal at ang kanilang mga awit ng papuri. Sa palagay ko'y marami ang alam ng matatanda tungkol diyan. Ang mga banal ng Diyos na namuhay para sa Kanya sa loob ng maraming taon, at ngayon ay malapit na sa dulo ng buhay na ito, ay tila naririnig at natatanaw na ang mga tunog at tanawin mula sa makalangit na lungsod na kanilang pupuntahan; at makatitiyak kayo na ang mga bagay na ito ay lalong magiging totoo sa inyo habang papalapit kayo sa dulo. “Sa pagdilim ng hapon, ay magkakaroon ng liwanag.”

“Ang aming magaang kapighatian, na sandali lamang, ay gumagawa para sa amin ng lalong higit at walang hanggang bigat ng kaluwalhatian.” Dito ay nakikita na naman natin ang isang matingkad na pagkakaiba; una, ang pagkakaiba ng

kapighatian at kaluwalhatian. Marami ka nang nalaman tungkol sa kapighatian habang naglalakad ka sa daan. Hindi mo nabuhay ang iyong buhay nang hindi nakararanas ng napakaraming pagsubok at kapighatian; hindi ka nakaligtas sa paghihirap, sa pagkamatay ng mahal sa buhay, at sa pagkabigo. May mga pagkakataong tutulo ang luha. Pero ngayon ay inihahambing ng Diyos sa kapighatiang naranasan mo rito sa ibaba ang kaluwalhatiing darating balang araw, at kung nabigatan ang iyong puso sa kapighatian, gaano ka pa kaya mapupuspos ng kaluwalhatian kapag nasa Tahanan ka na kasama ni Cristo.

Tinatawag niya ang kapighatian na “magaang kapighatian,” pero ang kaluwalhatian ay “bigat” ng kaluwalhatian. Kung minsan ay pakiramdam mo'y napakabigat ng iyong kapighatian, pero wala talaga itong bigat kung ihahambing sa kaluwalhatiing darating. Kaya kung tila napakabigat ng kapighatian gayong tinatawag ito ng Diyos na magaan, magkakaroon ka ng kaunting ideya tungkol sa kaluwalhatiing naghihintay sa atin. Sinasabi niya, “Ang aming magaang kapighatian, na sandali lamang.” Parang hindi naman ito “sandali lamang.” Nakausap ko ang isang mahal na banal na mahigit dalawampung taon nang nakaupo sa wheelchair, at sinabi ko, “Mabuting malaman na darating ang Panginoon, at matatapos na ang lahat ng hirap na ito.”

“Ay, oo,” sabi niya; “pero napakatagal na, napakatagal na nitong tumatagal. Iniisip ko kung kailan pa ito matatapos.”

Parang napakatagal nga, pero sinasabi niya na sandali lamang ito. Ipagpalagay nating ginugol ng isang tao ang buong buhay niya sa mundong ito sa kapighatian at umabot siya sa pitumpu, walumpu o siyamnapung taong gulang; gayunpaman, ano iyon

kung ihahambing sa walang hanggan? “Ginugugol namin ang aming mga taon na parang kuwentong isinasalaysay” (Awit 90: 9). Lumilipas ang ating mga taon na parang “isang pagbabantay sa gabi” (Awit 90:4). “Ang aming magaang kapighatian ay sandali lamang.”

Pero pansinin kung ano ang naghihintay sa atin sa kabilang ibayo. “Ang aming magaang kapighatian, na sandali lamang, ay gumagawa para sa amin ng lalong higit at walang hanggang bigat ng kaluwalhatian.” Napakatindi ng pagkakasabi niya niyan! Nagbibigay ito ng kaunting ideya kung ano ang darating, kung ano ito balang araw, kapag lumipas na ang mga pagsubok sa lupa at sa wakas ay nasa kaluwalhatian na tayo kasama ng Panginoong Jesus.

Samantala, “Hindi namin tinitingnan ang mga bagay na nakikita, kundi ang mga bagay na hindi nakikita: sapagkat ang mga bagay na nakikita ay pansamantala lamang; ngunit ang mga bagay na hindi nakikita ay walang hanggan.” Hindi tayo dapat maging abala sa mga kasalukuyang bagay na nakikita natin, kundi dapat nating sikaping maging abala sa mga bagay na hindi nakikita, sapagkat ang mga iyon, sa totoo lang, ang mga tunay na bagay, ang mga bagay na walang hanggan. Ang mga bagay na hindi pa nakikita ng mata ng tao ang mga bagay na nananatili. Kapag naglaho na ang lahat ng tinitingnan ng mata, mapapasaatin si Cristo, mapapasaatin ang Langit, mapapasaatin ang Espiritu Santo, mapapasaatin ang pag-ibig ng Ama, makakasama natin ang bayan ng Diyos sa buong walang hanggan, kapag lumipas na ang mga hungkag na anino ng lupa.

Aral 9: Ang Kalagayan ng Mananampalataya sa Pagitan ng Kamatayan at Pagkabuhay na Muli

“Sapagkat nalalaman namin na kung ang aming bahay sa lupa na tolda na ito ay masira, mayroon kaming isang gusali mula sa Diyos, isang bahay na hindi gawa ng mga kamay, walang hanggan sa mga langit. Sapagkat dahil dito kami ay dumaraing, na lubos na naghahangad na madamtan ng aming tahanang mula sa langit: kung sa gayon, pagkadamit sa amin, ay hindi kami masumpungang hubad. Sapagkat kaming nasa toldang ito ay dumaraing, na nabibigatan: hindi dahil sa ibig naming hubaran, kundi madamtan, upang ang may kamatayan ay lamunin ng buhay. Ngayon, ang gumawa sa amin para sa bagay ding ito ay ang Diyos, na nagbigay rin naman sa amin ng paunang-bayad ng Espiritu. Kaya nga lagi kaming may lakas ng loob, yamang nalalaman namin na habang kami ay nasa tahanan sa katawan, kami ay malayo sa Panginoon: (sapagkat lumalakad kami sa pananampalataya, hindi sa paningin:) may lakas kami ng loob, sinasabi ko, at minamagaling pa namin ang mawalay sa katawan, at makasama ng Panginoon” (2 Corinto 5: 1-8).

Sa anumang pag-uusap tungkol sa kalagayan ng mananampalataya sa pagitan ng kamatayan at pagkabuhay na muli, talagang kailangan, kung gusto nating maunawaan ito nang tama, na maintindihan natin kahit kaunti ang katotohanang nasa mga talatang ito. Ang unang bagay na dapat malinaw sa ating isipan ay may panlabas na tao at may panloob na tao. Hindi dapat pagsamahin o paghaluin ang dalawa. May iba't ibang uri ng mga materyalista na nagpipilit na ang tanging

tao ay ang taong nakikita natin araw-araw, at kapag dumating ang kamatayan ay ang buong tao na ang inilalagay sa libingan, ayon sa akala ng ilan, para manatili sa isang tulog na walang malay hanggang sa araw ng pagkabuhay na muli. Pero kapag binuksan natin ang Salita ng Diyos, wala tayong makikitang ganyang pagkalito sa pagitan ng panlabas at panloob na tao. Ang panlabas na tao ay ang pisikal na tao, ang taong nakikita natin ng ating mga mata; ang panloob na tao ay ang taong nananahan sa loob ng katawang ito, at ang taong iyon ay hindi natin nakikita. Tumitingin ako sa napakaraming tagapakinig at nakikita ko ang libu-libong anyo ng tao, pero kahit minsan ay hindi ko nakikita ang panloob na tao; ang panlabas lamang ang nakikita ko. Kapag tumingin kayo rito sa entablado at nakita ninyo kaming nakatayo o nakaupo rito, ang tinitingnan lamang ninyo ay ang mga tolda, ang mga toldang laman na aming tinitirhan.

Hindi ninyo talaga kami nakikita, sapagkat ang espiritu ay hindi nakikita ng likas na mata. “Ang mga bagay na nakikita ay pansamantala; ngunit ang mga bagay na hindi nakikita ay walang hanggan.” Ang Diyos ay Espiritu, gayunman ang Diyos ay totoo. Siya ang “gumagawa sa Kanyang mga anghel na mga espiritu” (Awit 104:4), gayunman ang mga anghel ay totoo. Ang Diyos ay isang Persona; ang mga anghel ay mga persona, at kayo at ako ay mga espiritong persona na nakatira nang sandaling panahon sa mga katawang may kamatayan. Pero tingnan natin ngayon kung ano ang sinasabi sa atin sa mga unang talata ng ikalimang kabanatang ito.

“Nalalaman namin na kung ang aming bahay sa lupa na tolda na ito ay masira (ibig sabihin, kung ang tirahang ito na putik, ang pisikal na katawang ito ay lumipas, kahit bumalik pa ito sa

pinagmulan nitong lupa, gaya ng madalas mangyari matapos itong ilagay sa libingan, kung mangyari man iyon), mayroon kaming isang gusali mula sa Diyos, isang bahay na hindi gawa ng mga kamay, walang hanggan sa mga langit.” Pansinin na sa bawat pagkakataon ay may pagkakaiba sa pagitan natin mismo at ng mga bahay na tinitirhan natin ngayon. Ang ating bahay sa lupa ay unti-unting nasisira. Ngayon ay nakatingin ako sa mukha ng marami na tumatanda na. Napakagandang bagay ang tumanda kay Cristo. Ako mismo, nagagalak ako sa bawat taong lumilipas. Minsan sinasabi ng mga tao, “Ayokong tumanda.” Sa totoo lang, ako ay gusto ko, sapagkat nararamdaman ko na bawat taong lumilipas ay naglalapit sa akin sa lupain ng kaluwalhatian, bawat taong lumilipas ay naglalapit sa akin sa panahong makikita ko ang mukha Niya na umibig sa akin at nagbigay ng Kanyang sarili para sa akin. At saka, bawat taong lumilipas ay nangangahulugan ng mas kaunting pakikipaglaban sa sanlibutan, sa laman, at sa diyablo, at alam naman ninyo na ang buhay Cristiano ay isang pakikipaglaban. Napakaraming tukso ang hinarap natin! Kung minsan ay bumigay tayo, at sa ibang pagkakataon, sa biyaya, ay napagtagumpayan natin, pero napakagandang bagay kapag wala nang pakikipaglaban, at wala nang posibilidad na mabigo.

Ang lumang bahay ay nasisira na; sa ilan sa atin ay puting buhok na ang bubong nito ngayon, at ipinapaalala sa atin araw-araw na malapit na tayong lumipat malibang si Cristo mismo ay bumalik. Pero hindi tayo nanlulumo, hindi tayo pinanghihinaan ng loob, sapagkat “bagaman ang aming panlabas na pagkatao ay nasisira, gayunma’y ang aming panloob na pagkatao ay nababago araw-araw.” Ang aking pag-asa ngayon ay mas maliwanag kaysa kailanman; ang aking kagalakan kay Cristo ay mas malaki kaysa kailanman; ang

sanlibutan ay mas walang halaga sa akin ngayon kaysa kailanman, at ang palakpak ng tao ay mas walang halaga. Pero ang pagsang-ayon ng Panginoon ay mas mahalaga sa akin kaysa kailanman. Hindi ko nararamdamang tumatanda ako, ang katawan lamang, ang panlabas na tao ang nasisira, ang lumang bahay lamang ang nagigiba. Kasintiyak ko na ako ay “may isang gusali mula sa Diyos, isang bahay na hindi gawa ng mga kamay, walang hanggan sa mga langit,” na naghihintay sa akin, gaya ng katiyakan ko na ako ay nakatira sa tirahang ito na putik, at ang katawang iyon ay magiging katulad ng niluwalhating katawan ng Panginoong Jesu-Cristo. Hindi ako papasok sa bagong katawang iyon sa sandaling mamatay ako. May mga nag-akala na itinuturo ng talatang ito na kapag iniwan natin ang sanlibutang ito ay may naghihintay sa ating isang katawan sa Langit na gagamitin natin sa pagitan ng kamatayan at pagkabuhay na muli, at pagkatapos sa pagkabuhay na muli ay magkakaroon tayo ng niluwalhating katawan na papalit sa pansamantalang katawang ito. Pero ang talata mismo ang sumasalungat sa ganyang kaisipan. Sinasabi nito na ang bahay na ito na hindi gawa ng mga kamay ay nananatiling “*walang hanggan sa mga langit.*” Sa pagitan ng kamatayan at pagkabuhay na muli ay lumalabas tayo sa katawan at ang ating dalisay na espiritu ay pumapasok sa harapan ng Panginoon.

“Dahil dito kami ay dumaraing.” Iyan ay talatang hindi ko na kailangang ipaliwanag sa inyo. Isinasabuhay ninyo iyan; alam ninyo kung ano ang dumaing. Napakaraming bagay ang nagpapadaing sa atin. Ang ilan sa atin noon ay dumaraing sa pagkaalipin sa kasalanan, pero kahit napalaya na tayo roon, dumaraing pa rin tayo habang hinihintay natin ang katawan ng pagkabuhay na muli. Napakaraming kirot at sakit at kalungkutan at paghihirap. “Dahil dito kami ay dumaraing, na

lubos na naghahangad na madamtan ng aming tahanang mula sa langit.” Ibig sabihin, nananabik tayo sa panahong magkakaroon tayo ng bagong katawan, inaasam natin ang pagkabuhay na muli o ang pagbabago sa pagdating ng ating Panginoong Jesu-Cristo at ang ating pagtitipon sa Kanya.

Pero tandaan ninyo, kahit ang pagkabuhay na muli ay hindi magiging pagpapala kung hindi tayo nadadamtan ng katuwiran ng Diyos. Kaya naglagay dito ang apostol ng isang salita para hindi ipagpalagay ng mga tao na ang pagkabuhay na muli ay nangangahulugan na ng kaligtasan, sapagkat magkakaroon ng “pagkabuhay na muli ng mga matuwid at ng mga hindi matuwid” (Mga Gawa 25:15), “Ang mga gumawa ng mabuti, sa pagkabuhay na muli sa buhay; at ang mga gumawa ng masama, sa pagkabuhay na muli sa paghatol” (Juan 5:29). Kaya binabanggit niya ang pagkabuhay na muli bilang isang “pagdadamit.” “Kung sa gayon, pagkadamit sa amin, ay hindi kami masumpungang hubad.” Sa pagsulat sa iglesya sa Laodicea, kung saan marami sa mga nagpapahayag ng pangalan ng Panginoon ay hindi talaga ipinanganak na muli, sinabi ng Tagapagligtas, “Sinasabi mo, Ako’y mayaman, at nagkamal ng kayamanan, at hindi nangangailangan ng anuman; at hindi mo nalalaman na ikaw ay aba, at kahabag-habag, at dukha, at bulag, at hubad” (Apocalipsis 3:17). Napakaseryosong bagay ang tumayo sa harap ng Diyos bilang isang nabuhay mula sa mga patay pero hubad pala sa espiritu sa Kanyang harapan. Sasabihin ninyo, “Saan tayo makakakita ng damit na karapat-dapat sa paningin ng Diyos?” Iyon ay ang Siya mismo ang naglalaan. Sinasabi ni Isaias, “Dinamtan Niya ako ng mga kasuotan ng kaligtasan, tinakpan Niya ako ng balabal ng katuwiran” (Isaias 61:10). Kaya sa araw na iyon kapag tayo ay ibinangon mula sa mga patay o binago ng kapangyarihan ng

Diyos, kung buhay pa tayo para salubungin Siya sa Kanyang pagbabalik, tayong nagtiwala kay Cristo ay hindi masusumpungang hubad, tayo ay madadamtan ng katuwiran ng Diyos.

“Kaming nasa toldang ito ay dumaraing, na nabibigatan: hindi dahil sa ibig naming hubaran,” hindi tayo lubos na naghahangad na mamatay, sapagkat hindi iyon likas na bagay para sa sinumang Cristiano. Ang Cristiano ay hindi dapat lubos na maghangad na mamatay, pero dapat siyang handa para dito, at dapat din siyang handang mabuhay para sa kaluwalhatian ng Panginoong Jesu-Cristo. Sinasabi ni Pablo, “Sapagkat sa akin ang mabuhay ay si Cristo, at ang mamatay ay pakinabang” (Filipos 1:21). At sinasabi pa niya na mas gusto pa niyang mabuhay para maging tulong at pagpapala sa ibang tao. Kaya umaasa tayo, “hindi dahil sa ibig naming hubaran,” kundi nananabik tayong “madamtan.” Ibig sabihin, gusto sana nating mabuhay hanggang sa ikalawang pagdating ng ating Panginoong Jesus para tanggapin ang ating katawan ng pagkabuhay na muli sa kahanga-hangang oras na iyon ng Kanyang tagumpay, “upang ang may kamatayan ay lamunin ng buhay.” At mabuhay man tayo o mamatay, ito ang huling hangganan.

“Ngayon, ang gumawa sa amin para sa bagay ding ito ay ang Diyos, na nagbigay rin naman sa amin ng paunang-bayad ng Espiritu.” Tiyak na bagay na sa Diyos na balang araw ay magkakaroon tayo ng mga niluwalhating katawan, at bilang patunay nito ay ibinigay na Niya sa atin ang Kanyang mapalad na Espiritu Santo para manahan sa atin, at Siya ang paunang-bayad ng kagalakang magiging atin pagdating ng panahon kapag nagtipon na tayo sa Kanyang harapan sa bahay ng Ama.

Dahil sa katiyakang ito, “Lagi kaming may lakas ng loob, yamang nalalaman namin na habang kami ay nasa tahanan sa katawan, kami ay malayo sa Panginoon.” Wala tayong pag-aalinlangan anuman ang mangyari, mabuhay man tayo hanggang sa pagdating ni Cristo o mamatay. Pansinin ninyo ang pananalitang iyan, “Nasa tahanan sa katawan.” Ako (ang tunay na ako) ay nakatira sa katawang ito; ang katawan ay aking bahay, aking pansamantalang bahay. Nasa tahanan ako sa katawan pero malayo ako sa Panginoon. Siya ay naroon sa kaluwalhatian. Totoo, ibinigay Niya sa akin ang Kanyang Espiritu Santo, gaya ng nakita natin kanina, at sa pamamagitan Niya ay nananahan Siya sa akin, pero sa katotohanan ay malayo ako sa Panginoon. “Sapagkat lumalakad kami sa pananampalataya, hindi sa paningin.” Pinaniniwalaan natin ang Kanyang salita—ang pananampalataya ay ang paniniwala sa Diyos ayon sa Kanyang salita. Nakatira tayo sa katawan, at malayo tayo sa Panginoon, pero, “May lakas kami ng loob, sinasabi ko, at minamagaling pa namin ang mawalay sa katawan, at makasama ng Panginoon.” Mas higit pang pagpapala para sa atin ang mawalay sa katawan at makasama ng Panginoon. Kaya sa isang talata ay nabuod para sa atin ang kalagayan ng mananampalataya sa pagitan ng kamatayan at pagkabuhay na muli. Kapag dumating ang kamatayan sa Cristiano, sa sandaling iyon ang mananampalataya ay malayo na sa katawan at nasa tahanan na kasama ni Cristo.

Pansinin ninyo, hindi siya natutulog sa katawan. Ipinipilit ng mga naniniwala sa “pagtulog ng kaluluwa” na sa oras ng kamatayan ay nawawalan ng malay nang lubusan ang mananampalataya at wala na siyang alam hanggang sa pagkabuhay na muli. Baka itanong ninyo, Pero hindi ba may talata siya para diyan? Hindi ba binabanggit ng Biblia ang mga

“natutulog kay Jesus?” Hindi ba sinasabi nito, “Hindi tayong lahat ay matutulog, ngunit tayong lahat ay babaguhin” (1 Corinto 15:51)? Hindi ba ang tulog ay kawalan ng malay? Oo, para sa katawan; ang katawan ang natutulog; pero kita ninyo, kapag ang aking katawan ay nakatulog kay Jesus, iniwan ko ang katawan. Naku, sasabihin ninyo, hindi ko iyan maintindihan. “Lumalakad kami sa pananampalataya, hindi sa paningin.” Ang pananampalataya ay naniniwala sa Aklat, at sinasabi nito, “Malayo sa katawan, kasama ng Panginoon.” Pansinin kung paano ito binabanggit ni apostol Pablo sa unang kabanata ng Filipos. Dito ay nakikita natin si Pablo sa bilangguan sa Roma, naghihintay na ipatawag sa harap ni Nero, at hindi niya alam kung ano ang kahihinatnan, kung siya ay papatayin o palalayain, at sumulat siya sa mga kaibigang taga-Filipos at para bang sinasabi niya, “Kahit ipaubaya pa sa akin ang pagpili, hindi ko alam kung alin ang gugustuhin ko, kung mamatay bilang martir o mabuhay pa nang kaunti;” pero habang pinagbubulay-bulayan niya ito ay sinasabi niya, “Talagang naniniwala ako na mas gugustuhin kong mabuhay pa nang kaunti at ipangaral si Cristo sa mga tao.” “Ayon sa aking marubdob na paghihintay at aking pag-asa, na sa anuman ay hindi ako mapapahiya, kundi sa buong katapangan, gaya ng dati, ay gayundin ngayon, si Cristo ay dadakilain sa aking katawan, maging sa buhay, o sa kamatayan” (t. 20). Hindi ba napakagandang pananalita iyan? Gusto kong mapalaki si Cristo sa aking buhay; ayokong pag-isipan ng mga tao nang mataas si Pablo kundi si Cristo. Gusto kong gamitin ako ng Diyos para ipakitang dakila si Cristo sa paningin ng mga lalaki at babae, “na si Cristo ay dadakilain sa aking katawan, maging sa buhay, o sa kamatayan.” Kung mas maluluwalhati ko si Cristo sa pamamagitan ng pagkabuhay, gusto kong mabuhay; kung mas

maluluwalhati ko Siya sa pamamagitan ng pagkamatay, gusto kong mamatay. Ang tanging mahalaga ay gusto kong maging dakila si Cristo sa paningin ng mga taong pinagkamatayan Niya. “Sapagkat sa akin ang mabuhay ay si Cristo, at ang mamatay ay pakinabang.” Iisa lamang ang dahilan para mabuhay, at iyon ay ang luwalhatiin si Jesus, at kung mamatay naman ako ay makakasama ko si Jesus, kaya iyon ay mas mabuti. “Ngunit kung ang mabuhay sa laman, ito ang bunga ng aking pagpapagal: gayunma’y hindi ko alam kung alin ang aking pipiliin. Sapagkat ako’y naiipit sa dalawa, na may pagnanais na pumanaw, at makasama ni Cristo; na lalong mabuti: gayunma’y ang manatili sa laman ay lalong kailangan dahil sa inyo.” Hindi ninyo maikakabit dito ang kaisipan ng pagtulog ng kaluluwa. Kung inakala ni Pablo na ang kamatayan ay kawalan ng malay hanggang sa oras ng pagkabuhay na muli, hindi sana siya naipit sa ganitong pagpili. Sasabihin sana niya, “Yamang ang kamatayan ay kawalan ng malay, gusto kong mabuhay hangga’t kaya ko para maipangaral si Cristo,” pero ang sinasabi niya, Hindi; mas mabuti ang mamatay sapagkat iyon ay nangangahulugan ng pagiging kasama ni Cristo.

Paano niya nalaman na iyon ay lalong mabuti? Sasabihin ninyo, siya ay isang apostol na kinasihan at ipinahayag iyon sa kanya ng Panginoon. Totoo iyan, pero higit pa ryan. Si apostol Pablo minsan ay pinahintulutang makaranas ng isang bagay na nagpatunay sa kanya nang walang anumang pag-aalinlangan na lalong mabuti ang makasama si Cristo sa Langit kaysa mabuhay para sa Kanya sa lupa. Madalas sabihin ng mga tao, “Wala tayong alam tungkol sa Langit. Wala pang nakabalik para sabihin sa atin kung ano ang itsura roon.” Pero may nakakaligtaan sila. Ang ating Panginoong Jesu-Cristo ay bumaba mula sa Langit, at sinasabi Niya, “Sa bahay ng Aking

Ama ay maraming tahanan (o tirahan).” Sino ang nasa mga pahingahang iyon? Lahat ng mga banal na nauna na hanggang ngayon. Naroon sila sa kabila, sa bahay ng Ama. At mayroon din tayong patotoo ng mismong taong ito, si apostol Pablo, sapagkat kapag binuksan natin ang ikalabindalawang kabanata ng sulat na ito, makikita natin siyang nagsasalaysay sa atin ng isang napakapambihirang karanasang pinagdaanan niya. Nang pagdaanan niya ang karanasang ito ay hindi niya alam kung siya ay nasa katawan o nasa labas nito. Napakainteresante niyan. Isipin ang ating mga minamahal na kaibigang namatay kay Cristo. Baka kung minsan ay iniisip natin na sila ay nasa isang di-ganap na kalagayan kung ang kanilang espiritu ay nasa Langit nang walang katawan, pero sinasabi ni Pablo, “Kung ako ay nasa katawan, hindi ko iyon namalayan, at kung ako ay nasa labas nito, hindi ko iyon hinanap.” Kaya ang ating mahal na mga kaibigan doon sa kabila ay hindi naghahanap ng kanilang katawan; sila ay lubos na may unawa at lubos na masaya; sila ay tunay na mga tao kahit nasa labas ng katawan. Sila ay nasa Langit, nasa maharlikang halamanan, nasa paraiso. Nakaririnig sila ng mga bagay na hindi masabi na hindi maaaring bigkasin ng tao. Nakapag-uusap ba sila sa isa’t isa? Oo naman. Sinabi sa atin ng ating mapalad na Panginoon, bago pa man natapos ang gawain sa krus, ang tungkol sa mayamang lalaking iyon sa Hades, na tumingin sa kabila ng malaking bangin at nakita si Lazaro at nakipag-usap kay Abraham, at sa gitna ng mga napahamak ay isang tunay na persona ang mayamang lalaki, na hindi na kailanman magiging mayaman kundi magiging dukha. Mababasa natin ang tungkol sa “mga espiritu ng mga taong matuwid na pinasakdal.” Anong pakikipag-isa ang tinatamasa nila sa isa’t isa roon! Pero ang pinakamaganda sa lahat ay kasama nila si Cristo.

Aral 10: Ang Tatlong Nagtutulak na Dahilan ni Pablo

“Kaya nga nagpapagal kami, upang, kami man ay nasa tahanan o malayo, kami ay maging kalugud-lugod sa Kanya. Sapagkat tayong lahat ay kailangang humarap sa Hukuman ni Cristo; upang tanggapin ng bawat isa ang mga bagay na ginawa sa kanyang katawan, ayon sa kanyang ginawa, maging mabuti man o masama. Yamang nalalaman nga namin ang kakilakilabot na takot sa Panginoon, hinihikayat namin ang mga tao; ngunit kami ay hayag sa Diyos; at umaasa akong hayag din kami sa inyong mga budhi. Sapagkat hindi na namin ipinagmamapuri ang aming sarili sa inyo, kundi binibigyan namin kayo ng pagkakataong magmapuri dahil sa amin, upang may maisagot kayo sa mga nagmamapuri sa panlabas na anyo, at hindi sa puso. Sapagkat kung kami man ay wala sa sarili, iyon ay para sa Diyos: o kung kami man ay nasa matinong pag-iisip, iyon ay para sa inyo. Sapagkat ang pag-ibig ni Cristo ang nag-uudyok sa amin” (2 Corinto 5: 9-14).

Sa bahaging ito ng sulat ay inilalahad sa atin ni apostol Pablo ang tatlong dakilang dahilan na nagtulak sa kanyang puso habang naglalakbay siya sa sanlibutan at ipinapahayag ang Ebanghelyo ni Cristo. Ang una ay ito: Lagi niyang nasa isip na lahat ng kanyang gawain ay malapit nang subukin sa Hukuman ni Cristo. Napakaseryosong bagay para sa isang Cristiano ang alalahanin na lahat ng sinasabi niya at lahat ng ginagawa niya bilang mananampalataya ay balang araw susuriin ng Panginoong Jesus, at gagantimpalaan siya ayon dito! Ito, siyempre, ay ibang-iba sa kaluluwang walang Cristo na tatayo sa harap ng Malaking Puting Trono para hatulan dahil sa

kanyang mga kasalanan. Ang Hukuman ni Cristo ay tumutukoy sa pagsusuring mangyayari kapag ang ating mapalad na Panginoon ay bumalik at tinipon ang lahat ng Kanyang sarili sa Kanyang harapan. Sinasabi Niya, “Narito, Ako’y madaling dumarating; at ang Aking gantimpala ay nasa Akin, upang ibigay sa bawat tao ayon sa kanyang gawa” (Apocalipsis 22:12). Ang Anak ng Tao ay katulad ng isang naglakbay sa malayong lupain, pero nag-iwan sa kanyang mga alipin ng ilang pananagutan at binigyan sila ng ilang talento, at sinabi, “Gamitin ninyo ito hanggang sa Aking pagdating.” At kapag Siya ay bumalik ay susuriin Niya ang lahat ng kanilang gawain, at gagantimpalaan ang lahat ng bunga ng pamamahala ng Kanyang Espiritu Santo sa kanilang buhay.

Pansinin kung paano ito sinasabi ng apostol dito. “Kaya nga nagpapagal kami, upang, kami man ay nasa tahanan o malayo, kami ay maging kalugud-lugod sa Kanya.” Ang salitang isinaling “nagpapagal” ay talagang nangangahulugang “may mithiin.” Maaari itong isalin nang ganito, “Kaya nga may mithiin kami, upang, kami man ay nasa tahanan o malayo, kami ay maging kalugud-lugod sa Kanya.” Ginamit din ng apostol ang salitang ito sa dalawa pang lugar sa kanyang mga sulat. Sa isang pagkakataon ay sinasabi niya sa atin na mithiin niya na huwag magtayo sa saligan ng ibang tao, kundi ipangaral ang Ebanghelyo sa mga lupaing lampas pa, isang napakarangal na mithiin. Siya ay isang tunay na misyonero. At sa isa pa, sa pagsulat niya sa mga banal sa Tesalonica, pinapayuhan niya silang pagsikapang mamuhay nang tahimik at asikasuhin ang sarili nilang gawain. Maaari iyong isalin nang ganito, “Gawin ninyong mithiin ang asikasuhin ang sarili ninyong buhay.” Napakagandang mithiin iyan. Napakaraming tao ang may mithiing asikasuhin ang buhay ng iba kaya wala na silang

panahon para sa sarili nila. “May mithiin kami, upang, kami man ay nasa tahanan o malayo”—ang mga salitang iyan ay tumutukoy pabalik sa unang bahagi ng kabanatang ito kung saan mababasa natin, “Malayo sa katawan, kasama ng Panginoon.” Ngayon ay sinasabi niya, “May mithiin kami na, kami man ay nasa katawan o kasama ng Panginoon, mabuhay man kami o mamatay, kami ay maging kalugud-lugod sa Kanya.”

Sa sulat sa mga taga-Efeso ay sinasabi niya sa atin na tayo ay ginawa ng Diyos na “kalugud-lugod sa Minamahal” (Efeso 1:6). Bilang mga mananampalataya, tayong lahat ay tinanggap *kay* Cristo, pero dito ay makikita natin na lubos niyang hinahangad na maging kalugud-lugod *kay* Cristo, sa Kanyang paningin. Pansinin ang pagkakaiba. Tinanggap sa Kanya—iyan ang aking katayuan. Nakikita ako ng Diyos sa Kanya, at si Cristo Jesus ay ginawang karunungan para sa akin, oo, katuwiran, pagpapakabanal, at katubusan. Siya ang aking kasakdalan. Ako ay ganap sa Kanya, Pero ngayon ako na ganap na sa Kanya, na tinanggap na sa Kanya, ay dapat magsikap na maging kalugud-lugod sa *paningin* Niya. Ang maging kalugud-lugod sa Kanya ay talagang nangangahulugan ng pagiging kasiya-siya sa Kanya. Kita ninyo, ang tinanggap sa Kanya ay ang aking katayuan, ang kalugud-lugod sa *paningin* Niya ay may kinalaman sa aking kalagayan. Iniisip ko kung ito ba ang ating mithiin. Siyasatin natin ang ating puso at itanong kung ano talaga ang ating mithiin. Ito ba ay ang mangibabaw sa isang larangan na sa palagay mo ay bagay na bagay sa iyo? Ito ba ay ang pag-isipan ka nang mabuti ng mga lalaki at babaeng katulad mo? O ito ba ay ang maging kasiya-siya sa Panginoon, ang makamit ang Kanyang pagsang-ayon?

Tandang-tanda ko nang marinig ko si Dr. G. Campbell Morgan na nagsabi na may dumating na malaking krisis sa kanyang buhay nang una niyang iwan ang kanyang trabaho bilang guro para maging ministro ni Cristo. Napakaseryosong sandali iyon nang siya ay ibukod para sa gawain ng Panginoon, at pag-uwi niya nang gabing iyon at pumasok sa kanyang silid, lumuhod siya sa harap ng Diyos, at tiyak siyang naririnig niya ang Panginoon na nagsasabi sa kanya, “Ngayon, Morgan, ikaw ay tiyak nang ibinukod para sa paglilingkod sa Salita. Gusto mo bang maging dakilang mangangaral, o gusto mo bang maging Aking lingkod?” Ang una niyang naisip ay, “Naku, gusto kong maging dakilang mangangaral; tiyak na wala nang mas kapuri-puring mithiin kaysa ryan.” Pero bakit ganoon ang pagkakatanong ng Panginoon—“Gusto mo bang maging dakilang mangangaral, o gusto mo bang maging Aking lingkod?” At sinabi niya, “Bakit hindi ako maaaring maging lingkod Niya, at dakilang mangangaral din?” Dumaan siya sa isang panahon ng tunay na pakikipagbuno ng kaluluwa, at pagkatapos ay dumating ang kaisipan na maaaring kalooban ng Diyos na bilang lingkod ni Cristo ay maging napakatago at di-kilala ang kanyang paglilingkod, at sumigaw siya, “O mapalad na Panginoon, mas gugustuhin kong maging Iyong lingkod kaysa anupaman!” At hindi lamang siya ginawa ng Diyos na Kanyang lingkod kundi isa ring dakilang mangangaral. Kung minsan ay natutupad natin ang pinakamalalim nating mithiin sa pamamagitan ng pagbitaw sa sarili nating mga hangarin at pagsasabing, “Panginoon, gusto kong maging Iyong lingkod; kunin Mo lang ako, hubugin Mo ako, baliin Mo ako, gawin Mo sa akin ang anumang ibig Mo.” Natatandaan ninyo na sa pamamagitan ni Jeremias ay sinabi ng Panginoon kay Baruc: “Humahanap ka ba ng dakilang bagay para sa iyong sarili?

Huwag mong hanapin” (Jeremias 45:5). Kaya sinasabi Niya sa bawat isa sa atin, “Humahanap ka ba ng dakilang bagay para sa iyong sarili? Huwag mong hanapin.” Pero ano ang dapat nating hanapin? Ang maging kasiya-siya sa Kanya, upang anumang puwesto ang ipagkatiwala Niya sa atin ay magampanan natin ito para sa Kanyang kaluwalhatian, at ito ay dahil sa nakaharap sa atin ang Hukuman.

“Sapagkat tayong lahat ay kailangang humarap sa Hukuman ni Cristo; upang tanggapin ng bawat isa ang mga bagay na ginawa sa kanyang katawan, ayon sa kanyang ginawa, maging mabuti man o masama.” Bilang Cristiano, huminto ka na ba para isipin kung gaano kaseryosong bagay kapag natapos na ang gawain ng iyong buhay, kapag lumipas na magpakailanman ang lahat ng pagkakataong magpatotoo para kay Cristo sa lupa, kapag tumayo ka na sa iyong niluwalhating katawan sa harap ng Kanyang Hukuman, at babalikan Niya ang buong daang nilakaran mo, at ibibigay Niya ang Kanyang sariling pagtimbang sa lahat ng iyong paglilingkod, sa lahat ng bagay na sinubukan mong gawin para sa Kanya? Kailangan ba Niyang sabihin sa oras na iyon, “Nagkaroon ka ng napakagandang pagkakataon para luwalhatiin Ako, pero nabigo ka dahil masyado kang abala sa sarili mo, masyado kang nag-aalala kung ano ang iisipin ng mga tao tungkol sa iyo, sa halip na mag-alala ka kung paano Ako mabibigyang-lugod; kailangan Kong burahin ang lahat ng iyan, hindi kita magagantimpalaan diyan, sapagkat masyadong maraming sarili sa paglilingkod na iyon”? At pagkatapos ay ituturo Niya ang ibang bagay, baka isang bagay na lubos mo nang nakalimutan, at sasabihin Niya, “Ayan! Akala mo nabigo ka rian; hindi ba? Talagang inakala mong napakalaki ng pagkakamali mo kaya nawalan ng halaga ang buong patotoo mo, pero nakikinig Ako at nagmamasid, at

alam Ko na sa oras na iyon ng kahinaan ang tanging hangarin mo ay luwalhatiin Ako, at kahit walang pumalakpak sa iyo ay napansin Ko iyon at gagantimpalaan kita dahil doon.”

Napakalaking kagalakan ang tanggapin ang Kanyang pagsang-ayon sa araw na iyon. Kung matututo tayong mamuhay gaya ni Pablo na laging nakaharap sa atin ang Hukuman ni Cristo, hindi tayo magiging mga tagapagpalugod ng tao, kundi magiging mga tagapagpalugod ni Cristo.

Pansinin ang sumunod na dahilan na nagpakilos sa puso ng apostol sa pagsisikap Cristiano. “Yamang nalalaman nga namin ang kakilakilabot na takot sa Panginoon, hinihikayat namin ang mga tao; ngunit kami ay hayag sa Diyos; at umaasa akong hayag din kami sa inyong mga budhi.” Ito, sa palagay ko, ay isang nakalimutang nota sa makabagong pangangaral sa maraming lugar. “Ang kakilakilabot na takot sa Panginoon.” May dapat bang ikatakot sa Diyos? Noong dekada setenta pa ay nangaral si Theodore Parker ng isang sermon na malawakang inilathala na pinamagatang, “There is Nothing in God to Fear,” at sa paanuman ay kumalat ang maling notang iyon na tinugtug niya noon sa buong lupaing ito, at higit o kumulang ay nakaimpluwensiya sa libu-libong mangangaral na nakabasa ng mahusay na sermong iyon, at nagkaroon ng konklusyon ang mga tao na walang dapat ikatakot sa Diyos, kaya tinalikuran nila ang aral ng walang hanggang kaparusahan para sa mga makasalanang hindi nagsisisi. Nakalimutan nila na sinasabi ng Biblia, “Kakilakilabot na bagay ang mahulog sa mga kamay ng buhay na Diyos” (Hebreo 10:31), at ipinalit nila ang isang matamis-tamis na ebanghelyo ng pagiging ama ng Diyos sa lahat at pagiging magkakapatid ng lahat ng tao, sa halip na ang mabigat na katotohanang inilalahad sa Aklat na ito. Pero may dapat ikatakot sa Diyos, isang bagay na talagang dapat ikatakot

ng taong walang Cristo, at iyon ay ang pagkapoot ng Diyos sa kasamaan. Ang Diyos ay may matang napakalinis para tumingin sa kasalanan; hindi Niya maaaring hindi hatulan ang kasamaan. Kaya sinabi ng apostol, “Yamang nalalaman nga namin ang kakilakilabot na takot sa Panginoon, hinihikayat namin ang mga tao.” Nang isipin niya na ang mga Cristiano ay kailangang managot sa kanilang pag-uugali sa Hukuman ni Cristo, agad na tumimo sa kanyang puso kung gaano kaseryosong bagay para sa mga taong hindi ligtas ang humarap sa kanilang mga kasalanan sa Malaking Puting Trono. Sinasabi ni apostol Pedro, “Dumating na ang panahon na ang paghuhukom ay dapat magsimula sa sambahayan ng Diyos: at kung sa atin muna magsisimula, ano ang magiging wakas ng mga hindi sumusunod sa Ebanghelyo ng Diyos? At kung ang matuwid ay bahagya nang maliligtas, saan lilitaw ang masama at ang makasalanan?” (1 Pedro 4:17, 18). Kung ang ating mapalad na Panginoon ay hindi lalampasan ang kahit isang bagay sa buhay ng Kanyang minamahal na bayan, kundi lahat ay ilalantad sa liwanag sa araw na iyon, ano pa kaya para sa mga taong walang Cristo na mahayag ang lahat ng kanilang kasalanan sa harap ng Kanyang hukuman, at sumapit sa isang matuwid at kakilakilabot na kapahamakan? Habang humaharap si Pablo sa kaawa-awang sanlibutang ito na walang Cristo, alam niya na pumupunta siya sa mga taong napapahamak, hindi lamang nanganganib na mapahamak balang araw, kundi napapahamak na dito at ngayon sa buhay na ito. Pero mayroon siyang Ebanghelyo para sa mga napapahamak, “Ang Anak ng Tao ay naparito upang hanapin at iligtas ang nawawala” (Lucas 19:10), kaya pumunta siya sa mga tao dala si Cristo. Hindi siya lumabas para luwalhatiin ang sarili niya o para magkaroon ng magandang pangalan sa mga tao.

Sinasabi niya, “Hindi na namin ipinagmamapuri ang aming sarili sa inyo, kundi binibigyan namin kayo ng pagkakataong magmapuri dahil sa amin, upang may maisagot kayo sa mga nagmamapuri sa panlabas na anyo, at hindi sa puso.” Kapag nakakita kayo ng mga taong nagpapakilalang mga lingkod ni Cristo pero nagmamapuri sa panlabas na anyo, sabi ni Pablo, maihahambing ninyo ang aming pag-uugali sa kanila—kami ay ginawang parang basura ng sanlibutan alang-alang kay Cristo at hindi namin hinahanap ang palakpak ng tao, ang hinahanap namin ay ang pagsang-ayon ng Panginoong Jesu-Cristo. May mga nagsabi tungkol kay Pablo, Baliw ang taong iyan; hindi natural na ang isang tao ay kumilos dahil sa ganitong mga dahilan; hindi natural na mamuhay ang isang tao nang ganito. Sige, sabi niya, “Kung kami man ay wala sa sarili, iyon ay para sa Diyos: o kung kami man ay nasa matinong pag-iisip, iyon ay para sa inyo.” Hindi na nga namin pinag-aalalahanang ipilit na kami ay matino; hindi na nga namin pinag-aalalahanang ipilit na ang aming mga salita ay mga salita ng katinuan; ipinapaubaya namin iyan sa Diyos na humatol. Ipinapahayag namin ang mensahe nang umaasa sa Espiritu Santo, at wala kaming pakialam sa pagsang-ayon o pagtutol ng tao. Ang aming gawain ay luwalhatiin si Cristo at sikaping iligtas ang mga napapahamak. Ito ang huwarang mangangaral ng Salita. Tuwing mababasa ko ang ganitong mga salita ay labis akong nahahatulan ng sarili kong budhi kaya halos hindi ko alam kung paano magsalita sa ibang tao. Nakikita ko sa sarili kong puso ang napakaraming kapalaluan, napakaraming makataong ambisyon, napakaraming pagkamakasariili, napakaraming bagay na iba sa nakita sa Panginoong Jesu-Cristo, kaya kailangan kong yumuko sa harap Niya at sabihin sa Kanya na hindi ako karapat-dapat na maging Kanyang lingkod, at

gayunman ay makiusap sa Kanya alang-alang kay Jesus na gamitin ang isang taong, bagaman hindi karapat-dapat, ay may kahit kaunting hangarin na makitang ang kaawa-awang mga makasalanan ay madala sa nakapagligligtas na pagkakilala sa minamahal na Anak ng Diyos.

Laging nakaaaliw na malaman na lahat ng ginawa ng Diyos sa sanlibutang ito ay ginawa Niya sa pamamagitan ng mga di-ganap na kasangkapan. Hindi pa Siya nagkaroon kailanman ng ganap na kasangkapan. Hindi ko iniisip si Jesus bilang kasangkapan, Siya ay Diyos—“Ang Diyos ay na kay Cristo, na ipinagkakasundo ang sanlibutan sa Kanyang sarili” (2 Corinto 5:19)—kundi ang iniisip ko ay ang Kanyang mga propeta, Kanyang mga mangangaral, mga pastor, mga ebanghelista, mga guro, mga apostol, lahat sila ay di-ganap. Ang isang Pedro ay nagkaila sa kanyang Panginoon, kahit ang isang Juan at isang Santiago ay naghanged na makaupo ang isa sa kanan at ang isa sa kaliwa ng Panginoon sa Kanyang kaharian, at ang isang Pablo ay nagkamali sa bandang huli at nagpumilit na umakyat sa Jerusalem laban sa tinig ng Espiritu. Kahit ang pinakamahuhusay na lingkod ng Diyos ay nabigo, pero napakabiyaya Niya na ginamit pa rin Niya sila. Ginagamit Niya ang mensaheng dala nila, ang katotohanang ipinapahayag nila. Siya mismo ang haharap sa Kanyang mga lingkod tungkol sa kanilang pagkabigo, pero gagamitin Niya ang mensahe kapag si Cristo ay itinataas.

Ngayon ay pansinin ang huli sa tatlong nagtutulak na dahilang ito. Sinasabi ni Pablo, “Sapagkat ang pag-ibig ni Cristo ang nag-uudyok sa amin.” Humihinto ako rito sa gitna ng pangungusap, sapagkat sapat na ang mga salitang ito sa kanilang sarili; kinukumpleto nila ang ating paksa. Ano ang

tatlong nagtutulak na dahilan ni Pablo? Una, ang pagkaunawa sa katotohanang tayong lahat ay kailangang tumayo sa harap ng Hukuman ni Cristo; ikalawa, ang pagkilala sa katotohanang ang mga tao ay napapahamak at nakalantad sa paghatol ng Diyos; at ikatlo, ang pag-ibig ni Cristo na nag-uudyok, ang pag-ibig na iyon na nananaig sa lahat na humawak sa puso ng mapagmataas, palalo, mapagmatuwid-sa-sarili, at malupit na si Saulo ng Tarso, ang panatikong relihiyosong iyon na lumabas na puno ng poot ang puso sa pangalan ni Jesus, na naghahangad na gapusin ang mga umiibig sa Kanya, ibilanggo sila at pilitin silang lumapastangan, at patayin pa nga sila kung hindi nila itatakwil si Cristo. Naroon siya, nagmamadali patungong Damasco nang walang anumang isip sa kanyang kaluluwa na darating ang panahon na siya ang magiging pinakadakilang mangangaral na makikilala ng sanlibutang ito ng Ebanghelyong noon ay sinisikap niyang wasakin. Bumagsak siya sa lupa, isang liwanag na mas maliwanag pa kaysa araw ang lumiwanag sa palibot niya, at narinig niya ang isang tinig mula sa kaluwalhatian na nagsasabi sa malambing na tono, “Saulo, Saulo, bakit mo Ako inuusig? Mahirap para sa iyo ang sumipa sa mga tulis.” At nanginginig at namamangha ay sinabi niya, “Sino Ka, Panginoon?” At dumating ang sagot, “Ako’y si Jesus na iyong inuusig. Ngunit bumangon ka, at tumayo ka: sapagkat napakita Ako sa iyo dahil sa layuning ito, upang gawin kang ministro at saksi, kapwa ng mga bagay na iyong nakita, at ng mga bagay na doon ay mapapakita Ako sa iyo, upang buksan ang kanilang mga mata, at upang sila’y ibalik mula sa kadiliman tungo sa liwanag, at mula sa kapangyarihan ni Satanas tungo sa Diyos, upang tumanggap sila ng kapatawaran ng mga kasalanan, at mana sa gitna ng mga pinabanal sa pamamagitan ng pananampalataya sa Akin” (Mga Gawa 26:14-18). At sa isang

maluwalhating sandaling iyon ay naglaho ang kadiliman sa puso ni Saulo, napunit ang tabing, nabuksan ang kanyang mga mata, pinuno ni Cristo ang paningin ng kanyang kaluluwa, at mula noon ay masasabi niya, “Ang pag-ibig ni Cristo ang nag-uudyok sa akin.” Iyan ang gumawa sa kanya na maging ganoong tao, pinakikilos at itinutulak ng pag-ibig ng Diyos. Kilala mo ba ang pag-ibig na iyan? Nahawakan ka na rin ba ng pag-ibig ni Cristo? Kung gayon, humayo ka nawa at ipakilala Siya sa iba.

Aral II: Bakit Namatay si Cristo

“Sapagka’t ang pag-ibig ni Cristo ang pumipilit sa amin; sapagka’t ganito ang aming hatol, na kung ang Isa ay namatay para sa lahat, kung gayon ang lahat ay patay; at Siya’y namatay para sa lahat, upang ang mga nabubuhay ay huwag nang mabuhay pa para sa kanilang sarili, kundi para sa Kanya na dahil sa kanila ay namatay at muling nabuhay. Kaya’t mula ngayon ay wala kaming nakikilalang sinuman ayon sa laman: bagama’t nakilala namin si Cristo ayon sa laman, ngayon ay hindi na namin Siya kinikilalang gayon. Kaya’t kung ang sinuman ay na kay Cristo, siya’y bagong nilalang: ang mga dating bagay ay lumipas na; narito, ang lahat ay naging bago. Datapuwa’t ang lahat ng bagay ay sa Diyos, na Siyang nakipagkasundo sa amin sa Kanyang sarili sa pamamagitan ni Jesu-Cristo, at nagbigay sa amin ng ministryo ng pakikipagkasundo; samakatuwid baga’y, na ang Diyos ay na kay Cristo, na ipinakikipagkasundo ang sanlibutan sa Kanyang sarili, na hindi ibinibilang sa kanila ang kanilang mga pagsalangsang; at ipinagkatiwala sa amin ang salita ng pakikipagkasundo. Kaya nga kami ay mga embahador para kay Cristo, na para bang ang Diyos ay namamanhik sa pamamagitan namin: kami’y nakikiusap sa inyo alang-alang kay Cristo, makipagkasundo kayo sa Diyos. Sapagka’t Siya na hindi nakakilala ng kasalanan ay ginawa Niyang kasalanan dahil sa atin; upang tayo’y maging katuwiran ng Diyos sa Kanya” (2 Corinto 5:14-21).

Sa bahaging ito ng sulat, inilalapit sa atin ni Pablo nang napakalinaw at tiyak ang pinakamataas na dahilan ng pagkamatay ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Hindi lamang

natin nakikita ang Isang umibig sa Diyos na Kanyang Ama at umibig sa katotohanan, kaya't handang mamatay bilang martir alang-alang sa katotohanan. Nakikita natin ang Isang tumayo bilang kahalili na handog, nagdusa sa halip ng iba, pinasan ang hatol na nararapat sa mga makasalanang upang sila'y maligtas sa hatol na iyon, at upang sila'y madala sa isang bagong nilalang, sa isang ganap na bagong kaugnayan sa Diyos, at pagkatapos ay humayo na may pusong nag-aalab sa pag-ibig kay Cristo upang dalhin ang kuwento ng Kanyang biyaya sa lahat ng tao saanman. Ganito lumaganap ang Kristiyanismo sa loob ng maraming siglo. Ang Mohammedanismo ay lumaganap sa pamamagitan ng tabak. Sabi ng mga tagapagtaguyod nito, "Tanggapin mo ang relihiyon ni Mohammed o mamatay ka." Ang ibang mga sistema naman ay umunlad sa pag-akit sa makasariling interes ng tao. Ngunit ang Kristiyanismo ay lumaganap sa lahat ng siglo sa kapangyarihan ng Espiritu Santo, sa pamamagitan ng pangangaral ng kamatayan, paglilibing, at pagkabuhay na muli ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na nananawagan sa mga tao na sa pamamagitan ni Cristo ay makipagkasundo sila sa Diyos. At napakaraming kababalaghan ang nagawa ng Ebanghelyong ito!

Sabi ng apostol, "Ang pag-ibig ni Cristo ang pumipilit sa amin." Dahil damang-dama niya ang makapangyarihan at lumulupig-sa-lahat na pag-ibig na iyon, humayo siya sa isang sanlibutan ng mga makasalanang upang mahikayat ang mga tao para kay Cristo, "sapagka't," sabi niya, "ganito ang aming hatol, na kung ang Isa ay namatay para sa lahat, kung gayon ang lahat ay patay." Ibig sabihin, ang buong sangkatauhan ay nasa ilalim ng hatol ng kamatayan, na pumasok nang bumagsak ang unang tao. Tumayo si Adan sa harap ng Diyos bilang ating kinatawang ulo. Siya ang ulo ng lumang nilalang, at ang lumang nilalang na

iyon ay sinusubok kay Adan. Sinabi ng Diyos sa kanya, “Huwag kang kakain niyon: sapagka't sa araw na ikaw ay kumain niyon, sa pagkamatay ay mamamatay ka” (Genesis 2:17, *Margin*).

Sadyang sinuway ni Adan ang utos na ito ng Diyos, at nahulog siya sa ilalim ng hatol ng kamatayan, at siyempre isinama niya sa pagbagsak ang buong lahi ng tao, sapagka't ang lahat ay kinakatawan niya nang tumayo siya sa harap ng Diyos. Kaya ngayon ang buong sangkatauhan ay nasa dako ng kamatayan.

Minsan ay sinubukan kong ilarawan ito nang ganito. Isipin ninyo na ang ibabaw ng pulpitong ito ay larawan ng paraiso, ang dakong pinaglagyan ng Diyos sa tao nang una Niya itong lalangin. Ang himnaryong ito na itinatayo ko sa ibabaw ng mesa ay maaaring magpaalala sa inyo kay Adan bilang ulo ng lahi. Doon tumayo ang ating unang ama sa kalagayan ng pananagutan sa harap ng Diyos, isang taong walang kasalanan sa Eden. Kung siya'y sumunod, hindi sana siya napasailalim sa hatol ng kamatayan, ngunit dahil sa pagsuway ay nahulog siya sa hatol na iyon. Nang magkasala siya laban sa Diyos, bumaba siya sa dako ng kamatayan; gaya ng paghulog ko sa aklat na ito mula sa ibabaw ng pulpito pababa sa entablado, maaari ninyong isipin si Adan na nahulog mula sa kalagayang walang kasalanan, kung saan malaya siya sa lahat ng paghatol, pababa sa dako ng kamatayan dahil sa kasalanan. At tandaan ninyo, bawat taong isinilang sa sanlibutan mula noon ay isinilang doon sa ibaba, sa dako ng kamatayan. Wala ni isang isinilang dito sa itaas, sa kalagayang walang kasalanan. Kaya't ang lahat ay patay sa paningin ng Diyos, patay sa mga pagsalangsang at kasalanan. Ngunit ngayon, isipin ninyo ang ating Panginoong Jesu-Cristo. Dumating Siya sa sanlibutan bilang Isang walang kasalanan; hindi lamang Siya nakatayo sa kalagayan ni Adan, ang kalagayan ng kawalang-sala, kundi Siya'y lubos na banal.

Ngunit dumating Siya upang iligtas ang mga tao. Wala Siyang matagpuang tao sa kalagayang ito na walang kasalanan; wala Siyang matagpuang taong nagtatamasa ng buhay at pakikisama sa Diyos. Saan Siya kailangang pumunta upang matagpuan sila? Bumaba Siya sa dako ng kamatayan kung saan naroon ang tao. “At Siya’y namatay para sa lahat.” Dahil patay ang mga tao, bumaba Siya sa kamatayan, at ngayon ay iniaakyat Niya kasama Niya ang mga mananampalataya sa buhay ng pagkabuhay na muli. Upang ilagay sila rito sa kalagayan ni Adan bago siya bumagsak? Ay, hindi; kundi upang itaas sila nang lubhang mas mataas, upang sila’y gawing mga bahagi ng isang bagong nilalang na Siya ang dakilang Ulo sa Langit: “Tayo’y Kanyang ibinangong kasama Niya, at pinaupong kasama Niya sa sangkalangitan, kay Cristo Jesus” (Efeso 2:6).

“Kung si Cristo ay namatay para sa lahat, kung gayon ang lahat ay patay.” Walang taong may karapatan sa buhay sa kanyang sarili, ngunit si Cristo ay namatay para sa lahat “upang ang mga nabubuhay,” yaong mga nagtiwala sa Kanya, yaong mga binigyan Niya ng buhay, na ngayo’y may buhay na walang hanggan sa pamamagitan ng pananampalataya, “ay huwag nang mabuhay pa para sa kanilang sarili, kundi para sa Kanya na dahil sa kanila ay namatay at muling nabuhay.” Bakit namatay si Cristo? Hindi lamang upang tayo’y mailigtas sa kamatayan at paghuhukom, kundi upang tayo’y maiahon mula sa ating kalagayan ng kamatayan tungo sa panibagong buhay. Ngayon, ang ating mga buhay na tinubos ay dapat italaga sa Kanya, upang mula ngayon ay mabuhay tayo para sa kaluwalhatian ng Diyos lamang. Kaya ngayon ay tumitingin tayo sa sanlibutan sa ibang-iba nang mga mata kaysa noong tayo’y kabilang pa rito. Noong tayo’y mga taong makasanlibutan, malaki ang pagpapahalaga natin sa laman at

sa lahat ng kaugnay nito. Tinitingnan natin ang mga tao bilang dakila, o mayaman, o makapangyarihan, matalino o may kakayahan, na mas mataas ang isa kaysa sa iba. Ang ilan ay minamaliit natin dahil sila'y mahirap, mangmang at aba, kulang sa talino at kakayahan; ngunit ngayon ay nagbago na ang lahat ng iyon. “Mula ngayon ay wala kaming nakikilalang sinuman ayon sa laman.” Tumitingin na tayo ngayon sa sanlibutang ito, hindi iniisip ang iba't ibang pagkakaiba ng tao sa tao, kundi nakikita ang isang sanlibutan ng mga makasalanan na pinagkamatayan ni Cristo. At nauunawaan natin na ang lahat ng tao, mayaman man o mahirap, mangmang man o marunong, sibilisado man o hindi, mahina man ang isip o lubhang matalino, ay mahal sa puso ng Diyos, na “gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan” (Juan 3:16). Kaya, sa pakikipag-ugnayan kay Cristo Mismo, handa tayong magdusa, magbigay, tumanggi sa ating sarili, at handa pa nga tayong mamatay kung kinakailangan, upang madala ang iba sa nakapagliligtas na pagkakilala sa pagtubos na ito na napakahalaga sa atin.

“Oo,” patuloy ng apostol, “bagama't nakilala namin si Cristo ayon sa laman, ngayon ay hindi na namin Siya kinikilalang gayon.” Hindi niya sinasabing siya mismo ay nakakilala kay Cristo ayon sa laman, kundi ginagamit niya rito ang “kami” upang isama ang iba na talagang nakakilala sa ating Panginoon noong narito Siya sa lupa. Sinasabi niya sa atin na hindi ang Cristong nagkatawang-tao ang kaugnay natin, kundi ang Cristong nabuhay na muli. Ang pagkakatawang-tao kung wala ang Kanyang kamatayan ay hindi kailanman makapagliligtas ng kahit isang kawawang makasalanan. Hindi lamang natin Siya

iniisip bilang ipinangakong Mesiya ng Israel, bilang isang dakilang propetang sinugo ng Diyos, o bilang pinakadakila sa lahat ng guro ng moralidad at espirituwal na buhay, kundi tumitingin tayo nang lampas pa sa krus at sa libingan, tungo sa kaluwalhatian, at nakikita natin Siya roon na itinaas sa kanang kamay ng Diyos, isang Prinsipe at Tagapagligtas. At *humahayo* tayo sa mga tao sa Kanyang pangalan upang ipahayag ang kapatawaran ng mga kasalanan, na nalalamang kapag sila'y nagtiwala sa Kanya, kapag sila'y sumampalataya sa mensahe, “Kung ang sinuman ay na kay Cristo, ito'y bagong nilalang.” Siya, ang nabuhay na muli at itinaas na Cristo, ay naging Ulo na ngayon ng isang ganap na bagong nilalang. Sino ang kabilang sa bagong nilalang na iyon? Ang lahat ng, bagama't dati'y nasa kamatayan dahil sa kasalanan, ay binuhay na ngayon sa panibagong buhay sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo. Ibig sabihin, pumapasok tayo sa bagong nilalang na iyon sa pamamagitan ng pagiging ipinanganak na muli.

May nagtatanong ba, “Paano ko matitiyak kung ako'y kabilang sa bagong nilalang na iyon o hindi?” Pakinggan ninyo ang sinasabi ng ating Panginoon Mismo, “Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Ang dumirinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi mapapasa paghatol; kundi lumipat na sa buhay mula sa kamatayan” (Juan 5:24). Gustung-gusto ko ang salin ng Romano Katoliko sa talatang iyan, ang salin na makikita ninyo sa Rheims-Douay Version ng Biblia. Doon ay mababasa ninyo, “Amen, amen, sinasabi Ko sa inyo, Ang nakikinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi papasok sa paghuhukom; kundi lumabas na sa

kamatayan tungo sa buhay.” Hindi ba’t napakagandang salin iyan? Nadarama ba ninyo ang kahulugan nito? Ang Salita ng Diyos ay nagsasalita sa dobleng pagpapatibay na katumbas ng isang banal na sumpa: “Amen, amen, totoo, totoo, sinasabi Ko sa inyo, kung pinakikinggan mo ang Aking salita, at sumasampalataya ka sa Kanya na nagsugo sa Akin, may buhay kang walang hanggan, at hindi ka papasok sa paghuhukom; kundi lumabas ka na sa kamatayan tungo sa buhay.” Ibig sabihin, kung tinatanggap mo sa iyong puso ang mensahe ng Ebanghelyo, may buhay kang walang hanggan. Hindi ito isang bagay na kailangan mong paghirapan o ipanalangin; ito’y ibinibigay ng Diyos agad-agad kapag nagtiwala ka sa Isang inihahayag sa Ebanghelyo. Hindi ka kailanman papasok sa paghuhukom, kundi ngayon pa lamang ay nakikita ka na ng Diyos na lumabas na sa kalagayang iyon ng kamatayan tungo sa buhay, at sa gayon ay kaugnay na ni Cristo bilang Ulo ng bagong nilalang.

“Kung ang sinuman ay na kay Cristo, ito’y bagong nilalang.” At sa bagong nilalang na ito, “ang mga dating bagay ay lumipas na, narito, ang lahat ay naging bago.” Tapos na tayo sa ating dating kalagayan at katayuan. Ang lumang nilalang ay bumagsak kay Adan; ang bagong nilalang ay nakatayo kay Cristo; at kapag tayo’y na sa Kanya na, tayo’y na sa Kanya magpakailanman. Sa sandaling magtiwala ka sa Kanya, iniuugnay ka ng Diyos sa Kanya. Kung mabibigo si Cristo, babagsak ang bagong nilalang, gaya ng pagbagsak ng luma nang bumagsak ang ulo nito. Ngunit hindi kailanman mabibigo si Cristo. Si Cristo ay nakaupo na sa trono ng Diyos sa Langit, at tayo’y kaugnay Niya, at doon sa bagong nilalang na ito “ang lahat ng bagay ay sa Diyos.” Huwag ninyong basahin dito ang pilit na binabasa rito ng ilang tagapagtaguyod ng New Thought. Kukunin nila

ang ganitong pahayag at sasabihin sa atin na ang ibig sabihin nito ay walang anumang masama sa sansinukob, kaya't hindi man lamang natin dapat isiping masama si Satanas. Si Satanas daw ay larawan lamang ng ating maling mga kaisipan; ngunit alam natin mula sa Salita ng Diyos na ang ating “kaaway na diyablo, gaya ng leong umuungal, ay gumagala, na humahanap ng masisila niya” (1 Pedro 5:8). Napakaraming kasamaan sa sansinukob na ito, ngunit ang lahat ng iyon ay sa lumang nilalang. Ang tinutukoy ng apostol ay ang bagong nilalang, at sa bagong nilalang “ang lahat ng bagay ay sa Diyos, na Siyang nakipagkasundo sa atin sa Kanyang sarili sa pamamagitan ni Jesu-Cristo.” Ang pakikipagkasundong ito ay higit pa sa pag-aaring-ganap. Kapag tayo'y lumapit kay Cristo, ang lahat ng ating kasalanan ay pinatatawad; higit pa ryan, tayo'y inaring-ganap sa lahat ng bagay. Tinitingnan tayo ng Diyos na para bang hindi tayo kailanman nagkasala. Ang pag-aaring-ganap ay ang hatol ng hukom na pabor sa bilanggo; ito ang Diyos na nagsasabing, “Ipinapahayag Kong walang sala ang taong ito.” Hindi kataka-taka na sinasabi sa atin ng apostol, “Yamang inaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, tayo'y may kapayapaan sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo” (Roma 5:1). Ang pakikipagkasundo ay humahakbang pa nang higit; hindi lamang pinatawad ang ating mga kasalanan at wala nang laban sa atin ang banal na katarungan, kundi tinanggap Niya tayo bilang Kanyang sarili sa Kanyang mapagmahal na puso, at tayo'y nakipagkasundo na sa Diyos at nagagalak sa Kanya.

Noong hindi pa tayo nagbabalik-loob, hindi natin aakalaing posible ang ganitong bagay. Masaya lamang tayo kapag naalis natin ang Diyos sa ating isipan, ngunit ngayon ay sa Panginoon na natin natatagpuan ang ating kagalakan. Hindi lamang ang

buhay ni Jesus ang nagpakipagkasundo sa atin; tayo'y ipinakupagkasundo sa Diyos sa pamamagitan ng kamatayan ng Kanyang Anak. Ang Diyos, sa Kanyang pag-ibig at biyaya, ay lumabas upang hanapin tayo sa Persona ng Panginoong Jesus, at kay Cristo ay talagang pumunta sa krus at nilutas para sa atin ang usapin ng kasalanan. Inibig tayo ng Panginoong Jesus at ibinigay ang Kanyang sarili para sa atin, at iyon ang gumiba sa lahat ng pagkapoot at bumihag sa ating puso para sa Kanya. Mula ngayon ay nakipagkasundo na tayo sa Diyos na minsan nating tinalikuran.

Ngayon ay binigyan Niya tayo ng isang ministeryo, “ang ministeryo ng pakikipagkasundo.” Ang ministeryong ito ng pakikipagkasundo ay ang panawagan ng Diyos sa mga taong naliligaw saanman na lumapit sa Kanya dala ang lahat ng kanilang kasalanan, ang lahat ng kanilang dalamhati, ang lahat ng kanilang pasanin, at makipagkasundo sa Kanya. Tandaan ninyo, hindi ang Diyos ang kailangang makipagkasundo sa atin.

Ni minsan ay hindi nagkaroon ang Diyos ng masamang isip laban sa akin. Makasalanan, ni minsan ay hindi Siya nagkaroon ng masamang isip laban sa iyo. Ikaw ang nagkaroon ng masamang isip laban sa Kanya, at dahil doon ay inakala mong siyempre ganoon din ang nadarama ng Diyos sa iyo; ngunit iniibig ka Niya sa kabila ng lahat ng iyong kasalanan, kahangalan at kasamaan. Ang puso ng Diyos ay umaabot sa iyo sa pag-ibig. Hindi namatay si Jesus upang mapangyaring ibigin ng Diyos ang mga makasalanan; namatay Siya *dahil* iniibig ng Diyos ang mga makasalanan. “Gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos kaya't Siya'y nagbigay.” Gayon na lamang ang pag-ibig Niya sa isang sanlibutan ng mga makasalanan “na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang

sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.” Kaya hindi ang Diyos ang kailangang makipagkasundo sa atin, kundi tayong mga makasalanang nangangailangang makipagkasundo sa Kanya. Kung hindi ka pa bumabaling sa Kanya, kailangan mong lumapit sa Kanya, at kapag naunawaan mo kahit kaunti ang Kanyang biyaya sa iyo, makikipagkasundo ka sa Kanya. Napakagandang bagay kapag nawala na ang lahat ng pagkapoot at nakapagagalak ka na sa Panginoon at nagsasaya sa Diyos ng iyong kaligtasan. Ito ang pakikipagkasundo.

Ngunit sa mga sumunod na talata ay inilalahad ng apostol ang ministryong ito ng pakikipagkasundo. Sabi niya, “At nagbigay sa amin ng ministryo ng pakikipagkasundo; samakatuwid baga’y, na ang Diyos ay na kay Cristo, na ipinakikipagkasundo ang sanlibutan sa Kanyang sarili.” Ang Panginoong Jesu-Cristo ay hindi pangkaraniwang tao; hindi lamang Siya ang pinakamabuti sa mga tao; kundi Siya ang Diyos na nahayag sa laman. “Ang Diyos ay na kay Cristo, na ipinakikipagkasundo ang sanlibutan sa Kanyang sarili;” ibig sabihin, ang Diyos kay Cristo ay humahayo sa paghahanap sa mga tao upang subukang maibalik sila. Lumayo sila sa Kanya, niyurakan ang Kanyang kabutihan, tinanggihan ang Kanyang pag-ibig, at nilabanan pa nga ang Kanyang katuwiran; ngunit dito ay ang Diyos kay Cristo ang humahayo upang hanapin sila, nakikiusap sa kanila na bumalik sa Diyos, nag-aalok na patawarin sila, alisin ang lahat ng kanilang kasalanan at gawin silang Kanyang sarili. “Ang Diyos ay na kay Cristo, na ipinakikipagkasundo ang sanlibutan sa Kanyang sarili, na hindi ibinibilang sa kanila ang kanilang mga pagsalangsang.” Hindi dumating si Cristo upang isingil sa tao ang kanyang mga kasalanan kundi upang bayaran ang utang ng tao. Nababasa natin ang tungkol sa kawawang

babae sa ikawalong kabanata ng Ebanghelyo ni Juan, at doon ay nakikita natin kung gaano kalupit at katigas ang puso ng tao. Nahulog siya sa isang mabigat na kasalanan, at kinaladkad nila siya sa templo kung saan nagtitipon ang mga tao, at itinuro siya sa pag-alipusta habang nakatayo siya roon na nakayuko, nanginginig, at lubos na nalulupig ng hiya. Ikinuwento nila ang kanyang kasalanan at kahihiyan, ngunit ano ang ginawa ni Jesus? Yumuko Siya at sumulat sa lupa sa pamamagitan ng Kanyang daliri. Bakit Niya ginawa iyon? Sa Jeremias ay nasusulat, “Silang nagsisihiwalay sa Akin ay masusulat sa lupa” (Jeremias 17:13). Sinasabi nila tungkol sa babaing ito, “Napakamakasalanan niya, napakarumi, napakasala!” ngunit si Jesus, sa mismong ginawa Niya, ay nagsasabing, “Kayong lahat ay may sala; kayong lahat ay masusulat sa lupa. Sa alabok kayo nagmula, at sa alabok kayo babalik dahil sa kasalanan.” At pagkatapos, tumayo Siya at nagsabi, “Ang walang kasalanan sa inyo ay siyang unang bumato sa kanya,” at muling yumuko sa alabok. Sa palagay ko, ang ikalawang pagyuko na iyon sa alabok ay nagpapahiwatig na Siya Mismo ay malapit nang bumaba sa dako ng kamatayan upang iahon ang mga kawawang makasalanan tungo sa buhay na ito. Ngunit habang muli Siyang sumusulat sa alabok, sila'y tumalikod at umalis, mula sa pinakamatanda hanggang sa pinakabata. Ang pinakamatandang tuso roon, sa kabila ng lahat ng kanyang pagkarelihiyoso, ay alam na sapat ang kanyang kasalanan upang ilubog ang kanyang kaluluwa sa kailaliman ng Impiyerno; at sumunod ang kasunod, hanggang sa umalis pati ang pinakabata, at naiwang mag-isa ang babae kasama si Jesus, at siyempre ang karamihang nakapaligid. At nang tumingala si Jesus ay sinabi Niya, “Wala bang taong humatol sa iyo?” Sabi niya, “Wala, Panginoon.” Sa salitang iyon, “Panginoon,” ipinahayag niya ang

kanyang pananampalataya sa Kanya, sapagka't "walang taong makapagsasabing si Jesus ay Panginoon kundi sa pamamagitan ng Espiritu Santo." At sinabi Niya, "Ako man ay hindi humahatol sa iyo: humayo ka, at mula ngayon ay huwag ka nang magkasala" (Juan 8:7-11).

"Na hindi ibinibilang sa kanila ang kanilang mga pagsalangsang." Ang Anak ng Tao ay dumating hindi upang hatulan ang sanlibutan kundi upang iligtas ang sanlibutan. Ano! sasabihin mo, hindi ba Niya hinahatulan ang ganoong kasalanan? Binabalewala ba Niya ang karumihan, ang kawalang-kalinisang-puri at ang kahalayan? Hindi; ngunit dahil sa lahat ng kasalanang iyon ay papunta Siya sa krus. Sa Kanya babagsak ang paghatol, at dahil papasanin Niya ang kasalanan ng kawawang babaing iyon, nang magtiwala ito sa Kanya ay napauwi Niya ito nang walang hatol. "Ang Diyos ay na kay Cristo, na ipinakikipagkasundo ang sanlibutan sa Kanyang sarili, na hindi ibinibilang sa kanila ang kanilang mga pagsalangsang, at ipinagkatiwala sa amin ang salita ng pakikipagkasundo." Ipinagkatiwala Niya sa atin ang pangangasiwa ng mensahe ng Ebanghelyo; at sabi ni Pablo, "Kami ay mga embahador para kay Cristo." Lumalapit tayo sa mga tao para sa Diyos, "na para bang ang Diyos ay namamanhik sa pamamagitan namin: kami'y nakikiusap sa inyo alang-alang kay Cristo, makipagkasundo kayo sa Diyos." Paano tayo makikipagkasundo sa Diyos? Maaaring ikahiya natin ang ating mga kasalanan, maaaring ipagdalamhati natin ang ating nakaraan, ngunit hindi ba mananatili magpakailanman ang kasalanan, hindi ba ito laging babangon sa pagitan ng ating kaluluwa at ng Diyos sa kabila ng ating pinakamalalim na pagsisisi? Hindi; sapagka't sa krus ay lubos nang nalutas ang usaping iyon, sa ganap na kasiyahan ng Diyos. Ginawa ng Diyos

na kasalanan si Cristo dahil sa atin. “Siya na hindi nakakilala ng kasalanan ay ginawa Niyang kasalanan dahil sa atin; upang tayo'y maging katuwiran ng Diyos sa Kanya.” At sa krus ay pumalit si Cristo sa lugar ng makasalanan; itinuring Siyang parang may sala sa lahat ng kasalanan, kasamaan at kalikuan ng lahat ng panahon. Naroon Siya bilang ang dakilang Handog para sa Kasalanan.

*“Sa Kanya bumagsak ang poot ng Makapangyarihan,
Na lulunod sana sa mundo sa Impiyerno;
Pinasan Niya ito para sa bayang hinirang,
At sa gayo'y naging ating Kanlungang Tago.”*

At dahil Siya, ang Isang walang kasalanan, ay namatay sa lugar ng mga makasalanan, tayong mga makasalanan ay makapapasok sa buhay, at maaaring maging katuwiran ng Diyos sa Kanya.

Ang huling talatang ito ng ating kabanata ay nagbubuod ng pinakamalalim na kahulugan ng krus. Ipinakikita nito ang Isang walang kasalanan sa loob at sa labas, na nagtiis ng poot ng Diyos na nararapat sana sa atin. Ang ating mga kasalanan ang nagpako sa Kanya sa krus. Ngunit nang malutas na Niya ang usapin ng kasalanan sa ganap na kasiyahan ng Diyos, Siya'y ibinangon mula sa mga patay at pinaupo bilang niluwalhating Tao sa kanang kamay ng Diyos. Doon sa trono, Siya ang ating katuwiran. Nakikita ng Ama ang bawat mananampalataya sa Kanya, malaya sa lahat ng paghatol, ginawang pagpapakita ng katuwiran ng Diyos sa Kanya. Siya Mismo ang ating katuwiran. Tayo'y ganap sa Kanya. Nasisiyahan ang Diyos at payapa ang ating budhi. Napakadakilang kaligtasan nito!

Aral 12: Ang Huwarang Lingkod ni Cristo

“At kami, bilang mga kamanggagawa, ay namamanhik din naman sa inyo na huwag ninyong tanggapin sa walang kabuluhan ang biyaya ng Diyos. (Sapagka't sinasabi Niya, Sa panahong kaaya-aya ay pinakinggan kita, at sa araw ng kaligtasan ay sinaklolohan kita: narito, ngayon ang panahong kaaya-aya; narito, ngayon ang araw ng kaligtasan.) Na hindi kami nagbibigay ng anumang katitisan sa anumang bagay, upang ang ministryo ay huwag mapintasan: kundi sa lahat ng bagay ay ipinakikilala namin ang aming sarili na mga lingkod ng Diyos, sa malaking pagtitiis, sa mga kapighatian, sa mga kasalatan, sa mga kagipitan, sa mga hampas, sa mga bilangguan, sa mga kaguluhan, sa mga pagpapagal, sa mga pagpupuyat, sa mga pag-aayuno; sa kalinisan, sa kaalaman, sa pagpapahinuhod, sa kagandahang-loob, sa Espiritu Santo, sa pag-ibig na walang pagkukunwari, sa salita ng katotohanan, sa kapangyarihan ng Diyos, sa mga sandata ng katuwiran sa kanan at sa kaliwa, sa kapurihan at sa kasiraang-puri, sa masamang ulat at sa mabuting ulat: gaya ng mga magdaraya, at gayon ma'y tapat; gaya ng mga di-kilala, at gayon ma'y kilalang-kilala; gaya ng mga naghihingalo, at, narito, kami'y nabubuhay; gaya ng mga pinarurusahan, at hindi pinapatay; gaya ng nalulumbay, gayon ma'y laging nagagalak; gaya ng mahirap, gayon ma'y nagpapayaman sa marami; gaya ng walang anumang tinatangkilik, at gayon ma'y nagtatangkilik ng lahat ng bagay” (2 Corinto 6:1-10).

Ito ang pamantayang itinatakdang ng Espiritu ng Diyos para sa bawat lingkod ni Cristo, at ito ang dapat tunguhin ng bawat tunay na “lingkod ng Diyos.” Mapapansin ninyo na binabanggit ng apostol ang mga gayon bilang mga kamanggagawa ng iba pa Niyang bayan. “At kami, bilang mga kamanggagawa, ay namamanhik din naman sa inyo na huwag ninyong tanggapin sa walang kabuluhan ang biyaya ng Diyos.” Ang lingkod ni Cristo sa Bagong Tipan, ang makakasulatang pastor, ebanghelista, o guro, ay hindi isang naghahari-harian sa budhi ng bayan ng Diyos, kundi siya'y kamanggagawa nila. Ang mga salitang naka-italiko na “with him” sa Ingles, na maaaring magpahiwatig na mga kamanggagawa ng Diyos, ay wala talaga sa orihinal. Hindi eksaktong sinasabi ng apostol, “Kami ay mga kamanggagawa ng Diyos,” sapagka't tayo'y nasa ilalim ng Diyos bilang ating Panginoon; kundi tayong mga kaanib ng Iglesia, at yaong mga may natatanging pananagutan, ay magkakamanggagawa, nagpapagal nang magkakasama para sa pagpapala ng buong Katawan ni Cristo at para sa pag-eebanghelyo sa isang sanlibutang naliligaw. Sa pagsasalita sa iglesyang ito, sinasabi ng apostol, “Kami'y namamanhik din sa inyo na huwag ninyong tanggapin sa walang kabuluhan ang biyaya ng Diyos.” Ang mga Cristiano ay saganang pinagpala; ibinuhos ng Diyos sa atin ang Kanyang kabutihan. Ano ang ating isinusukli sa pag-ibig ng Kanyang puso? Ang tanggapin ang Kanyang dakilang kabutihan, ang ipagmalaki ang kaligtasan sa biyaya, at gayunma'y mamuhay nang makalaman at makasanlibutan ay tunay na “pagtanggap sa walang kabuluhan sa biyaya ng Diyos.” Magkaroon nawa sa ating bahagi ng palagiang pagtugon ng mapagmahal na pagtatalaga sa Kanya na tumanggap sa atin nang may lubos na biyaya sa Minamahal.

“Sapagka’t sinasabi Niya, Sa panahong kaaya-aya ay pinakinggan kita, at sa araw ng kaligtasan ay sinaklolohan kita: narito, ngayon ang panahong kaaya-aya: narito, ngayon ang araw ng kaligtasan.” Sinipi ng apostol ang talatang ito mula sa Lumang Tipan upang ipaalala sa atin kung paano tayo kinuha ng Diyos noong tayo’y mga kawawang makasalanan at ginawa tayong Kanyang sarili. Ngunit hindi ko malalampasan ang huling bahagi ng siping ito nang hindi pinaaalalahanan ang sinumang wala pa kay Cristo na ang mensaheng ito ng kaligtasan ay patuloy pang ipinahahayag sa isang sanlibutang naliligaw at sa lahat ng tao saanman. Sinasabi ng Diyos, “Narito, ngayon ang panahong kaaya-aya; narito, ngayon ang araw ng kaligtasan.” Kung ikaw ay nasa iyong mga kasalanan pa, wala pa kay Cristo, walang dahilan upang magpatuloy ka pa kahit isang araw, isang oras, o kahit isang minuto, na tinatanggi ang kaligtasang iniaalok ng Diyos, o natatakot na angkinin ito sa pag-aakalang baka hindi pa panahon ng Diyos upang magligtas. Laging panahon ito ng Diyos: “Ngayon ang panahong kaaya-aya; narito, ngayon ang araw ng kaligtasan.” Sa sandaling handa ka nang bumaling sa Diyos bilang isang kawawa, naliligaw at nangangailangang makasalanan, sa sandaling iyon din ay handa Siyang tanggapin ka, iligtas ka, ipagkaloob sa iyo ang Kanyang kapatawaran at gawin kang Kanyang anak. Ang talatang ito ay talagang isang singit lamang. Sa mga sumunod na talata ay inilalarawan ng apostol ang huwarang lingkod ni Cristo.

Una sa lahat, kailangang mag-ingat siya sa sarili niyang pag-uugali upang hindi niya matisod ang iba. “Na hindi nagbibigay ng anumang katitisan sa anumang bagay.” Sa salitang “katitisan” ay hindi niya ibig sabihin ang pagdaramdam ng tao. Imposible sa sinumang lingkod ni Cristo na kumilos nang

hindi kailanman makasasakit sa damdamin ng sinuman. Imposibleng magsalita o kumilos nang ganoon na lagi kang malaya sa pagsakit sa damdamin ng iba. May mga taong laging nakalabas ang kanilang damdamin, madaling masaktan. Kapag hindi mo sila kinamayan, malamang ay sinadya mo raw silang balewalain. Kapag kinamayan mo naman, nasaktan mo sila, nakalimutan mong may rayuma sila. Kapag huminto ka upang kausapin sila, iniistorbo mo sila. Kapag hindi, nagmamataas ka raw sa kanila. Kapag sinulatan mo sila, tiyak nilang gusto mo lamang ang kanilang pera. Kapag hindi, pinababayaan mo sila. Kapag dinalaw mo sila, ginagambala mo sila. Kapag hindi, patunay raw iyon na wala kang malasakit sa kawan. Imposibleng mapasaya ang lahat; ngunit kapag sinabi ng apostol, “Na hindi nagbibigay ng anumang katitisan,” ang ibig niyang sabihin ay ang pamumuhay nang sa gayon ay walang makapagtuturo sa iyo at makapagsasabing, “Ang mga gawi ng taong iyan ay nagpapawala ng tiwala ko sa kaligtasang ipinahahayag niya.” Ang lingkod ni Cristo ay dapat una sa lahat isang taong ipinanganak na muli, at pagkatapos ay isang taong lumalakad sa kapangyarihan ng Espiritu Santo, “na hindi nagbibigay ng anumang katitisan sa anumang bagay, upang ang ministryo ay huwag mapintasan. Kundi sa lahat ng bagay ay ipinakikilala namin ang aming sarili na mga lingkod ng Diyos, sa malaking pagtitiis.” Napakalaking pagtitiis ang kailangan ng lingkod ni Cristo!

Pagkatapos ay ibinibigay sa atin ng apostol ang tatlong pangkat na tig-siyam. Una, ibinibigay niya sa siyam na magkakaibang pananalita ang pagsubok sa lingkod ni Cristo. Kailangang magpakita siya ng malaking pagtitiis sa *kapighatian*. Hindi niya dapat asahang malalampasan niya ang kapighatian; ito ang karaniwang bahagi ng bayan ng Diyos sa mundong ito. At ang

lingkod ni Cristo ay dapat makibahagi sa iba sa *kasalatan*. Hindi niya dapat asahang mamuhay nang marangya habang ang iba ay madalas na naghihirap. Nagpapasalamat ako sa mga karanasang ibinigay sa akin ng Diyos noong mahihirap na araw ng pagsisimula sa gawaing Cristiano. Nakatutulong ang mga iyon upang madama ko ang nadarama ng iba na nasa malaking pangangailangan. Madalas kong naranasan ang higpitan ang aking sinturon nang isang butas sa almusal, isa pa sa tanghalian, at isa pa sa hapunan. Ang pinakamatagal na hindi ako kumain ngunit patuloy na nangangaral ay tatlong araw at tatlong gabi, at gayunma'y sa biyaya ng Diyos ay nakapangaral ako nang tatlong beses isang araw sa loob ng tatlong araw at gabing iyon. Napunta ako sa isang lugar na wala akong pera, at inisip ng bayan ng Diyos na ako'y nabubuhay sa pananampalataya, at hinayaan nila akong gawin iyon, ngunit walang dumating na pangkain. Madalas kong pinasasalamatan ang Diyos sa mga araw na iyon, sapagka't natuklasan ko kung paano kayang alalayan ng Diyos ang isang tao kahit walang anumang pagkain. Hindi ko malilimutan nang sa umaga ng ikaapat na araw ay naisip kong manatili na lamang sa kama sa oras ng almusal, at saka ko nakita ang isang sulat na isiningit sa ilalim ng aking pinto. Binuksan ko ito at natagpuan ang mga salitang ito, “Nakalakup ang isang pagpapahayag ng pakikisamang Cristiano,” at may kasamang sampung-dolyar na papel. Lumabas ako at tinamasa ang pinakamasarap na almusal na natatandaan kong nakain ko sa buong buhay ko. Ang gutom ay nagpapagana sa pagkain. Sa palagay ko'y kakaunti lamang sa mga lumakad sa landas ng pananampalataya ang hindi nakaranas ng ganitong mga bagay. At pagkatapos, ang lingkod na Cristiano ay dapat magpakilala ng kanyang sarili sa *mga kagipitan*, at kung wala siyang ibang matagpuang ikagigipit

niya, laging may taong tutulong sa kanya roon. Noong panahon ni Pablo, ang mga lingkod ay kailangang dumaan sa mga bagay na kakaunti sa atin ang tinatawag na danasin sa panahong ito. “Sa mga hampas, sa mga bilangguan, sa mga kaguluhan, sa mga pagpapagal, sa mga pagpupuyat, sa mga pag-aayuno.” Narito ang paghubog sa lingkod. Kailangang matutunan niya ang kanyang mga aralin sa paaralan ng kapighatian upang maunawaan niya at madamayan ang bayan ng Diyos sa kanilang mga kapighatian.

At sa mga talatang 6, 7 ay mababasa natin ang siyam na katangiang dapat magpakilala sa kanya bilang isang tao ng Diyos. Dapat siyang makilala sa *kalinisan*. Ang lingkod ni Cristo ay dapat malayo sa anumang karumihan ng pamumuhay o pag-iisip; dapat siyang makilala sa kalinisang iyon na katangian ng Panginoong Jesu-Cristo. At pagkatapos, “sa kaalaman.” Pananagutan niyang makilala ang mga bagay ng Diyos at ang iba pang kapaki-pakinabang na kaalaman na makatutulong sa kanya upang mapaglingkuran ang mga tao sa iba't ibang kalagayan ng kanilang puso at isip, sapagka't siya'y dapat maging lingkod ni Cristo sa pinakaganap na paraang posible. Pagkatapos ay dapat siyang makilala “sa *pagpapahinuhod*,” hindi madaling magalit. Sa katunayan, sinasabi sa atin ng apostol na kapag pag-ibig ang naghahari sa puso, ang tao ay hindi madaling magalit. Walang higit na nagpapakita na ang isang tao ay wala sa pakikisama sa Diyos kaysa sa masamang ugali. Ang lingkod na mainitin ang ulo ay hindi kailanman magiging tunay na patotoo para kay Cristo. Pagkatapos, “sa *kagandahang-loob*.” At gaano tayo nagkukulang dito, gaano kababa ang naaabot natin sa huwarang ito! Ang mga lalaki at babae ay nananabik na makatagpo ng mga taong may magiliw

at mabait na malasakit sa kanila. At ito ang dapat maging katangian ng pastor.

Ngunit kasunod ay mababasa natin, “*Sa Espiritu Santo.*” Dapat siyang maging isang taong hindi lamang tinatahanan ng Espiritu Santo kundi puspos ng Espiritu ng Diyos, namumuhay sa kapangyarihan ng Espiritu, at sa gayo’y naglilingkod sa pamamagitan ng Espiritu. Daan-daang beses na akong nanalangin, at nananalangin pa rin ako, “O Diyos, ingatan Mo ako na kailanma’y huwag makapangaral maliban sa kapangyarihan ng Espiritu Santo ng Diyos.” Mas nanaisin ko pang maging pipi kaysa kutyain ang Diyos at kutyain ang mga taong kinakausap ko, sa pagtayo lamang upang ibigay sa kanila ang sarili kong walang kabuluhan mga kaisipan sa halip na ang kaisipan ng Diyos sa lakas ng Kanyang Espiritu. At muli ay mababasa natin, “*Sa pag-ibig na walang pagkukunwari.*” Isang pag-ibig na tunay, hindi pakitang-tao, hindi kunwari kundi totoo, sapagka’t itinanim sa puso ng Espiritu ng Diyos. “*Sa salita ng katotohanan.*” Dapat kilala ng lingkod ni Cristo ang kanyang Biblia, at ipangaral ang Biblia sa kapangyarihan ng Diyos, na dumarating lamang kapag ang isa’y humuhugot sa Kanya nang lihim bago humarap sa madla. “*Sa mga sandata ng katuwiran* sa kanan at sa kaliwa.” Ibig sabihin, matuwid na pamumuhay, matuwid na paggawa.

At sa pagtatapos ng paglalarawang ito ng huwarang lingkod ay mayroon tayo sa mga talatang 8 hanggang 10 ng siyam na tila magkasalungat na pahayag na dapat makita lahat sa tao ng Diyos. “*Sa kapurihan at sa kasiraang-puri.*” Maaaring may sumang-ayon at may hindi sumang-ayon, ngunit dapat siyang magpatuloy nang panatag sa kanyang landas. “*Sa masamang ulat at sa mabuting ulat.*” Maaaring may magsabi ng masasama

at walang-pusong bagay tungkol sa kanya, ngunit hindi siya dapat gumanti. Ang iba naman ay maaaring labis siyang purihin, ngunit hindi siya dapat magmataas kundi magpatuloy sa pag-asa sa Panginoon. “Gaya ng *mga magdaraya, at gayon ma’y tapat.*” Maaaring sabihin ng mga tao na hindi niya alam ang kanyang sinasabi, ngunit dapat niyang ibigay ang kanyang mensahe nang nalalamang iyon mismo ang Salita ng Diyos. “Gaya ng *mga di-kilala, at gayon ma’y kilalang-kilala.*” Gaano kaliit ang halaga ng lingkod ni Cristo sa malawak na sanlibutan sa labas, at gayunma’y gaano kalaki ang maaaring kahulugan niya sa bayan ng Diyos. Natatandaan kong mabuti kung paano ako naantig nang pumanaw ang ating yumao at minamahal na kapatid na si Dr. R. A. Torrey. Nasa New York ako noon at dinampot ko ang isang pahayagan, at doon ay nakita ko ang isang maliit na balitang dalawang pulgada lamang na nagsasabing namatay na si Dr. R. A. Torrey; at sa parehong pahayagan ay may isang kolum at kalahati tungkol sa pagkamatay ng isang artista ng pelikula sa parehong petsa. Ngunit nang dumampot ako ng isang babasahing Cristiano pagkaraan ng ilang panahon, natagpuan ko ang sunud-sunod na kolum tungkol kay Dr. Torrey, at walang anumang banggit tungkol sa artista! Malaki ang kaibahan kung saang pangkat ka kabilang. “Gaya ng *mga naghihingalo, at, narito, kami’y nabubuhay.*” Sabi ng apostol, “Araw-araw akong namamatay,” at muli, “Kaming nangabubuhay ay laging ibinibigay sa kamatayan alang-alang kay Jesus” (kab. 4:11). At pagkatapos, “Gaya ng *mga pinarurusahan, at hindi pinapatay*”—matiyagang nagtitiis ng banal na pagdidisiplina at gayunma’y hindi pinapatay. “Gaya ng *nalulumbay, gayon ma’y laging nagagalak.*” Paano malulumbay ang isang tao at kasabay nito’y laging nagagalak? Walang taong makatitingin sa paligid ng isang sanlibutang tulad nito nang

walang lungkot kung nasa kanya ang Espiritu ni Cristo. Gayunma'y nagagalak tayo kapag iniisip natin ang kabutihan ng Panginoon. “Gaya ng *mahirap, gayon ma'y nagpapayaman sa marami*.” Kakaunti lamang ang nabalitaan kong lingkod ni Cristo na may malaking kayamanan ng sanlibutang ito. Dumaraan sila sa buhay na nagbibigay hindi lamang ng kanilang patotoo kundi pati ng kanilang kabuhayan upang pagpalain at tulungan ang iba, at sa huli ay namamatay na kakaunti ang naiiwan; at gayunma'y kung sila ang naging daan upang madala ang maraming kaluluwa kay Cristo at mapatibay ang Kanyang bayan sa katotohanan, napakalaking pribilehiyo iyon, sapagka't sila'y nagpapayaman sa marami. “Gaya ng *walang anumang tinatangkilik, at gayon ma'y nagtatangkilik ng lahat ng bagay*.” Isinusuko ng lingkod ni Cristo sa malaking sukat ang kanyang karapatan sa isang lugar sa sanlibutang ito, sa karangalan ng sanlibutang ito, sa kayamanan ng sanlibutang ito. Ngunit bagama't isinusuko niya ang lahat, bagama't tila literal niyang itinatapon ang kanyang buhay, kay Cristo ay nasa kanya ang lahat. Ito ang huwarang lingkod ni Cristo. Hanggang saan tayong mga nasa gawain ng Panginoon umaabot sa pamantayang ito? Subukin natin ang ating sarili sa mga talatang ito, at sikapin natin sa biyaya na maipakita ang mga bagay na inilalagay dito ng Espiritu Santo sa ating harapan. Sa gayon ay tunay na mapapansin ng ating mga tagapakinig na tayoy nakasama ni Jesus at natuto sa Kanya!

Aral 13: Paghiwalay sa Kasamaan

“O kayong mga taga-Corinto, bukas ang aming bibig sa inyo, maluwag ang aming puso. Hindi kayo pinaghihigpitan sa amin, kundi kayo'y pinaghihigpitan sa inyong sariling kalooban. Ngayon, bilang ganting-pala ng gayon din, (nagsasalita ako na gaya ng sa aking mga anak,) magpakaluwag din naman kayo. Huwag kayong makipamatok nang kabilan sa mga di-sumasampalataya: sapagka't anong pakikisama mayroon ang katuwiran at ang kalikuan? at anong pakikipag-isa mayroon ang ilaw sa kadiliman? At anong pagkakasundo mayroon si Cristo kay Belial? o anong bahagi mayroon ang sumasampalataya sa di-sumasampalataya? At anong pagkakaisa mayroon ang templo ng Diyos sa mga diyus-diyosan? sapagka't tayo ang templo ng Diyos na buháy; gaya ng sinabi ng Diyos, Ako'y tatahan sa kanila, at lalakad sa gitna nila; at Ako'y magiging kanilang Diyos, at sila'y magiging Aking bayan. Kaya nga, Magsilabas kayo sa gitna nila, at magsihiwalay kayo, sabi ng Panginoon, at huwag kayong magsihipo ng bagay na marumi; at kayo'y aking tatanggapin, at Ako'y magiging Ama ninyo, at kayo'y magiging Aking mga anak na lalaki at babae, sabi ng Panginoong Makapangyarihan sa lahat” (2 Corinto 6:11-18).

Sa lahat ng panahon mula nang simulan ng Diyos ang Kanyang gawaing pagtubos sa pagliligtas sa mga tao mula sa kasalanan, mula sa sala nito at sa kapangyarihan nito, si Satanas ay nagsisikap sa bawat paraang posible na hadlangan ang gawaing iyon. At bagama't pinatunayan ng Kalbaryo na siya'y isa nang talunang kaaway, patuloy pa rin siyang nagpupumilit na pinsalain sa lahat ng paraang kaya niya ang lahat ng bagay na

sa Diyos. Makikita ninyo habang binabasa ninyo ang dalawang Tipan na sa bawat pagkakataong magsimula ang Diyos ng isang bagong patotoo, sinisikap ni Satanas na wasakin ito sa pamamagitan ng pag-uusig. Inuudyukan niya ang puso ng mga napopoot sa Diyos at napopoot sa Kanyang Salita upang saktan ang mga umiibig sa Kanya at umiibig sa Kasulatan. Ito'y lalong totoo sa pasimula ng kasaysayan ng Iglesya ng Diyos. Unang sumiklab ang pag-uusig sa Jerusalem, at pagkatapos ay kumalat sa buong mundo, hanggang sa wakas ay nakasentro sa Roma; at sa loob ng dalawandaang kakila-kilabot na taon ay ginawa ng diyablo ang lahat ng posible upang wasakin ang Iglesya ng Diyos sa pamamagitan ng pag-uudyok sa pagkapoot ng mga lalaki at babae sa buong imperyo ng Roma, kaya't literal na daan-daang libong Cristianong lalaki, babae, at bata ang namatay bilang martir alang-alang kay Cristo. Ngunit sa paglipas ng mga panahon ay napatunayan, gaya ng sinabi ni Augustine, "Ang dugo ng mga martir ang binhi ng Iglesya." Laging natutuklasan ni Satanas na ang pag-uusig ay lubos na walang kakayahang wasakin ang patotoo ng Diyos.

At pagkatapos ay gumagawa ang kaaway ng mga kaluluwa sa ibang paraan. Siya'y umuusig, nanggigiba, ipinapapatay ang bayan ng Diyos, ipinadarama sa kanila ang mapait na pagkapoot ng sanlibutan; at kapag hindi iyon nakapigil sa mga tao na lumapit kay Cristo, ni nakapigil sa Iglesya na magpatotoo para kay Cristo, binabaligtad niya ang kanyang taktika, at sinisikap na maging, sa isang paraan, tagatangkilik ng Kristiyanismo. Pinagsisikapan niyang gawing walang bisa ang patotoo ng Iglesya sa pamamagitan ng pakikihalo nito sa sanlibutan. Sa ganitong paraan bumagsak ang Israel. Habang ang Israel ay nananatiling isang bayang hiwalay, may patotoo sila para sa Diyos sa sanlibutan; ngunit nang sundan nila ang

pagsamba sa diyus-diyosan ng mga bansa, nang mag-asawa sila sa mga pagano, nawala ang kanilang patotoo, kaya't isinantabi sila ng Diyos. Wala na silang silbi bilang saksi sa sanlibutan. Ganoon din sa Iglesya sa buong mga siglo. Habang lumalakad ang Iglesya sa banal na paghiwalay mula sa sanlibutan, ito'y naging kapangyarihan para sa Diyos; ang mga makasalanan ay nakumbinsi sa kanilang kasalanan, at ang mga nababalisa ay naligtas. Buong mga bansa ang naantig ng isang bayang hiwalay, nakatalaga at maka-Diyos; ngunit sa sandaling makinig ang Iglesya sa mga mungkahi ng kaaway, na ngayo'y dumarating na nagkukunwaring kaibigan, at iniabot niya ang kanyang magandang kamay sa sanlibutan, nakihalo sa sanlibutan, agad na nawalan ng bisa ang kanyang patotoo; tumigil na siyang magkaroon ng tunay na halaga para sa Diyos sa mundong ito. Sa Salita ng Diyos ay makikita natin kung gaano idinidiin ang kahalagahan ng paghiwalay sa kasamaan. Kung nais nating tunay na magkaroon ng halaga para sa Panginoon, kailangan nating tandaan ito, sapagka't ang nagpapahayag na Iglesya sa ating paligid ay lubhang nadumhan na ng espiritu ng sanlibutan. Gaano kadalas nating natatagpuan ang ating sarili na sumusunod sa mga gawi ng sanlibutan; madalas ay nananamit at kumikilos tayo na gaya ng sanlibutan, at nagpapakasasa sa mga bagay ding pinagpapakasasaan ng sanlibutan, kaya't nawawala ang ating kapangyarihan sa mga kaluluwa.

May kuwento tungkol sa isang dalagang lumaki sa isang maingat na tahanang Cristiano. Nang umalis siya upang mag-aral sa kolehiyo, nahikayat siya ng ilang Cristiano sa pangalan lamang na kung nais niyang magkaroon ng impluwensiya sa kanyang mga kapwa estudyante, kailangan niyang luwagan nang kaunti ang kanyang mga hangganan. Kaya sa wakas ay

nahikayat siyang matutong sumayaw, at pagkatapos ay dumalo siya sa sayawan ng kolehiyo. Doon sa sayawan ay kasayaw niya ang isang binata, at habang sumasayaw ay sinabi niya sa kanyang sarili, “Ginagawa ko ito upang makita ng mga tao na hindi ako makitid ang isip, upang makita nilang kaya ko silang pakitunguhan sa kanilang sariling larangan, at dapat kong alalahaning magpatotoo para kay Cristo rito.” Kaya habang nagpapatuloy ang sayaw ay sinubukan niyang magsabi ng kaunting salita, ngunit hindi naintindihan ng kanyang kapareha kung tungkol saan iyon. Nang ihatid siya nito pabalik sa kanyang upuan ay sinabi niya, “Ang gusto ko talagang malaman ay, Ikaw ba ay isang Cristiano?”

Tiningnan siya nito at sinabi, “Naku, hindi. Ikaw rin naman, hindi ba?”

“Ay, oo,” sabi niya; “Cristiano ako.”

“Aba, kung gayon, ano ba ang ginagawa mo rito?”

Agad niyang naunawaan na kahit ang sanlibutan ay may mataas na pamantayan para sa isang Cristiano. Inaasahan ng sanlibutan na ang isang Cristiano ay lalakad nang hiwalay rito. Gagawin nito ang lahat ng magagawa upang maibaba ng Cristiano ang kanyang pamantayan, ngunit lagi nitong hinahamak siya kapag ibinaba nga niya ito.

Nagdaraos ako ng mga pulong sa isang iglesya sa San Jose, California, ilang taon na ang nakararaan. Isang gabi ay ipinahayag ng tagapanguna na isang dalaga ang aawit nang mag-isa. Napakaganda niya, at may tinig na maingat na sinanay at mahusay ang tono, at napakaganda ng kanyang pag-awit. Ang pamagat ng awit ay “Jesus Satisfies.” Ako mismo ay naantig nito, at umasa akong ganoon din ang iba. Sa pagtatapos ng

pulong ay inanyayahan ko ang sinumang nababalisa na lumapit sa akin sa harapan o manatili sa kanilang upuan. Napansin ko ang isang dalagang nakaupong mag-isa, kaya't bumaba ako upang kausapin siya. Sabi ko, "Nababalisa ka ba tungkol sa iyong kaluluwa?"

Tiningnan niya ako at sinabi, "Well, oo at hindi. Nababalisa ako; dumalo ako sa pulong na ito na may iniisip na gusto kong maging Cristiano, ngunit kung magiging Cristiano man ako, gusto kong maging iba kay Binibining Ganito-at-Ganoon," at binanggit niya ang pangalan ng dalagang umawit nang mag-isa.

"Ah," sabi ko; "kilala mo pala ang dalaga?"

"Ay, oo."

"Pero hindi mo siya gaanong gusto?"

"Naku," sabi niya, "siya ang matalik kong kaibigan."

"Kung gayon, ano ang ibig mong sabihin?"

"Ganito po," sabi niya. "Naniniwala ako na ang isang Cristiano ay dapat mamuhay nang iba sa isang makasanlibutan. Ako'y makasanlibutan, at hindi ko sinasabing ako'y iba pa roon. Sinusubukan kong humanap ng kasiyahan sa sanlibutan; inaamin kong hindi ko ito kailanman natagpuan. Ngunit ang kaibigan kong si Binibining Ganito-at-Ganoon ay tumayo at umawit ng 'Jesus Satisfies,' at kasinungalingan iyon; hindi Siya nakapagbibigay-kasiyahan sa kanya. Nagpapahayag siyang Cristiano siya, at madalas niyang sabihin sa akin na dapat akong maging Cristiano; ngunit kapag pumupunta ako sa teatro ay lagi ko siyang natatagpuan doon, kapag pumupunta ako sa sayawan ay naroon siya, kapag pumupunta ako sa pagsusugal sa baraha ay naroon siya, kapag pumapasok ako sa

anumang bagay ng sanlibutan, lagi siyang naroon. Ano ang pagkakaiba namin? Ang tanging pagkakaibang nakikita ko ay sinasabi niyang may taglay siyang isang bagay na hindi ko sinasabing taglay ko, ngunit wala itong nagagawa para sa kanya. Ang buhay niya ay katulad lamang ng buhay ko.”

Ano ang masasabi ko bilang mangangaral? Kinausap ko ang dalaga, at sinubukang ipakita sa kanya na gaano man magkulang ang mga Cristiano, si Cristo ay nananatili at hindi Siya kailanman nagkukulang; ngunit tumayo siya at umalis nang hindi naliligtas.

Ang kapangyarihan ng Cristiano ay nagmumula sa isang buhay na hiwalay, at ang buhay na hiwalay ay bunga ng pagiging puspos ng Espiritu Santo ng Diyos. Habang lumalakad ka sa pagsunod sa Salita ng Diyos, pinupuspos ka ng Espiritu ng Diyos, at sa gayon ay humahayo ka upang mamuhay sa sanlibutan para sa kaluwalhatian ng Panginoong Jesus. Isa sa mga suliranin ng mga taga-Corinto ay ito: maraming Cristiano roon, ngunit sinisikap nilang ipakita sa kanilang mga kaibigan na ang Kristiyanismo ay isang napakaluwag na bagay, kaya't nakikihalo sila sa sanlibutan. At sinasabi ng apostol, “O kayong mga taga-Corinto, bukas ang aming bibig sa inyo. Hindi namin gustong humanap ng mali sa inyo, hindi namin gustong isipin ninyo na kami'y makitid at mahigpit, at hindi nakikiramay sa inyo. Iniibig namin kayo, ang aming puso ay para sa inyo; inilalahad namin ang mga bagay na ito sa inyo dahil iniibig namin kayo.” Ang mga Cristiano, at lalo na kung minsan ang ilan sa ating mahal na mga kabataang Cristiano, ay nag-aakala na kapag kami na may malasakit sa kanilang kaluluwa ay seryoso at taimtim na nakikipag-usap sa kanila tungkol sa kahangalan ng pagkamakasalanlibutan, at sinisikap silang

gabayan sa landas ng pagtatalaga kay Cristo, ay dahil tumanda na kami, hindi na kami nakikiramay sa kabataan at hindi na namin nauunawaan ang kanilang mga suliranin. Hayaan ninyong sabihin ko, “Hindi kayo pinaghihigpitan sa amin.” Ang aming puso ay tunay na nag-aalala para sa inyo, “kundi kayo'y pinaghihigpitan sa inyong sariling kalooban”; pinakikitid ninyo ang sarili ninyong buhay sa pamamagitan ng pagkamakasanlibutan. Hindi ninyo ito namamalayan; inaakala ninyong tinatamasa ninyo ang buhay dahil niluluwagan ninyo ang mga hangganan, ngunit hindi. Hindi ninyo nakukuha kay Cristo ang maaari ninyong makuha, at hindi ninyo nakukuha sa inyong buhay Cristiano ang maaari ninyong makuha, kung kayo sana'y higit na nakatalaga sa Isang tinatawag ninyong Panginoon. Ang inyong buhay ay makitid at masikip dahil sa di-pagkakatatugma ng inyong pananalita at pamumuhay. Ito'y totoo sa mga taga-Corinto, at ito'y totoo sa marami ngayon.

Sinasabi ni Pablo sa kanila, “Gusto kong lumuwag kayo, makuha ang pinakamabuti sa buhay, tamasahin nang lubos ang inihanda ni Cristo para sa inyo,” at upang mangyari ito, binibigyan niya sila ng isang napakataimtim na pangaral: “Huwag kayong makipamatok nang kabilan sa mga di-sumasampalataya.” Ano ang ibig niyang sabihin doon? Ang tinutukoy, siyempre, ay ang talata sa Deuteronomio 22:10. Sinabi ng Diyos sa Kanyang bayan, na isang bayan ng mga magsasaka, “Huwag kang mag-aararo sa pamamagitan ng isang baka at isang asno na magkasama.” Ang baka ay malinis na hayop. Maaari itong ihandog bilang hain at ang laman nito ay maaaring kainin. Ang asno ay maruming hayop. Hindi ito maaaring ihandog sa Panginoon at ang laman nito ay hindi maaaring kainin. At sinabi ng Diyos, Huwag ninyong pagsamahin ang dalawang ito sa iisang pamatok, kahit sa

paglilingkod, sapagka't hindi sila magkabagay. Kaya sinasabi Niya sa mga Cristiano, Hindi ninyo maaasahang maluluwalhati ninyo Ako kung kayo'y nakatali sa isang lalaki o babaing di-maka-Diyos, kahit sa paglilingkod. "Huwag kayong makipamatok nang kabilan sa mga di-sumasampalataya." Ang talatang ito ay tumutukoy sa kaugnayan sa iglesya, sa mga bagay sa lipunan kung saan kailangan mong makisama sa mga taong hindi ligtas, sa pakikipagsosyo sa negosyo sa mga taong hindi ligtas. Maraming Cristiano ang natuklasan sa kanilang kalungkutan na nagkamali sila nang makipagsosyo sa negosyo sa isang taong hindi ligtas, sapagka't ang taong hindi ligtas ay pinakikilos ng mga simulaing iba sa mga simulaing nagpapakilos sa taong ligtas. At siyempre, tumutukoy rin ito sa kaugnayan ng mag-asawa. Napakaseryosong bagay para sa isang dalagang Cristiano ang isiping ibigay ang kanyang kamay sa pag-aasawa sa isang lalaking hindi nagbalik-loob, sa pag-asa, siyempre, na balang araw ay mahihikayat niya ito para kay Cristo; o napakahangal na bagay para sa isang lalaking Cristiano na kumuha ng isang babaing hindi ligtas bilang kasama habambuhay. Kung hindi sila lalapit kay Cristo sa kabila ng iyong taimtim na pakikiusap bago kayo ikasal, malamang ay hindi mo na sila mahihikayat pagkatapos ng pulut-gata. Babalik sila sa sarili nilang mga gawi, at malamang na sa halip na mahila mo sila sa iyong daan sa mga darating na araw, sila pa ang magsisimulang humila sa iyo sa kanilang daan. Narinig na ninyo ang tungkol sa mga batang lalaking nakakita ng dalawang ibong linnet sa bukid. Iniuwi nila ang mga ito at inilagay sa mga hawlang nakasabit sa magkabilang tabi ng kanilang canary. Itinanong ng kanilang ina kung bakit, at sinabi nila, "Kasi po, nakuha namin ang mga ito habang bata pa, at isinabit namin sila sa tabi ng canary para masanay silang

makinig sa pag-awit ng canary, at sa halip na matutong sumiyap na parang linnet, matututo silang umawit na parang canary.” Walang sinabi ang ina, kundi umiling lamang; at pagkaraan ng ilang panahon, nang pumasok ang mga bata, napabulalas sila, “Naku, Inay, pakinggan ninyo! Ang canary natin ay sumisiyap na parang linnet!” Ganyan ang nangyayari. Hindi naibalik ng canary na iyon ang kanyang awit hangga’t hindi nila ito tinakpan nang ilang araw; at pagkatapos, nang ilabas nila ito sa maliwanag na sikat ng araw at alisin ang takip, nagsimulang umawit muli ang munting ibon. Kung nais mong magkaroon ng halaga para sa Diyos, kailangan mong iwasan ang pamatok na kabilan. Kung hindi, sumasalungat ka sa Salita ng Diyos at hindi mo maaasahan ang pagpapala.

“Sapagka’t anong pakikisama mayroon ang katuwiran at ang kalikuan?” Paano kayo magkakasundo kung pinili mo ang landas ng katuwiran, at ang isa naman ay ang landas ng kalikuan? “Anong pakikipag-isa mayroon ang ilaw sa kadiliman?” Alinman sa dalawa: tatakas ang kadiliman sa harap ng liwanag, o lalabo agad ang liwanag dahil sa kadiliman. Hindi mo maaaring makuha ang dalawa nang sabay. “At anong pagkakasundo mayroon si Cristo kay Belial?” Kung tinanggap mo si Cristo bilang iyong Tagapagligtas, Siya ang iyong Panginoon at iyong Amo; paano mo maaasahang maluluwalhati mo Siya kung makikiisa ka sa isang tagasunod ni Satanas? “O anong bahagi mayroon ang sumasampalataya sa di-sumasampalataya?” Ang “infidel” sa Ingles ay hindi naman laging nangangahulugang ateista, kundi nangangahulugang isang di-sumasampalataya. Ipinahahayag mong sumasampalataya ka sa Panginoong Jesus, naniniwala kang sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan sa krus ay ligtas ang iyong kaluluwa. Kung gayon, anong pakikisama ang maaari

mong magkaroon sa isang taong ayaw magtiwala sa iyong Tagapagligtas? Naku, mag-ingat ka, Cristiano. Sasabihin mo, “Pero gusto ko silang mahikayat para kay Cristo.” Pinakamabuti mo silang mahihikayat sa pamamagitan ng pagsunod sa Salita ng Diyos, hindi sa pagsuway. Lumakad ka mismo kasama ng Diyos sa banal na paghiwalay para kay Cristo, at maaasahan mong magkakaroon ng bisa ang iyong patotoo sa iba.

“Anong pagkakaisa mayroon ang templo ng Diyos sa mga diyus-diyosan?” Ang dalawa ay magkasalungat. “Sapagka't tayo ang templo ng Diyos na buháy; gaya ng sinabi ng Diyos, Ako'y tatahan sa kanila, at lalakad sa gitna nila; at Ako'y magiging kanilang Diyos, at sila'y magiging Aking bayan.” Ito ang banal na huwaran; ito ang tunay na kung ano ang Iglesya ng Diyos, at ang anumang pangkat ng mga mananampalataya sa alinmang *partikular* na lugar ay ang templo ng Diyos na buháy sa lugar na iyon. Kaya gaano tayo dapat mag-ingat sa anumang makasisira sa templo, sa anumang makahahadlang sa pagpapakita ng Diyos sa gitna ng Kanyang sariling bayan. Alam ba ninyo na bawat Cristianong nakikipagtipon sa anumang pangkat ng mga mananampalataya ay alinman sa tulong o hadlang sa buong patotoong lumalabas mula sa lugar na iyon? Kung nabubuhay ka para sa Diyos, lumalakad sa banal na paghiwalay para kay Cristo, tinutulungan mo ang patotoo; kung lumalakad ka nang lihis, sa sariling kagustuhan, sa pagkamakasanlibutan, kung gayon ay tumutulong ka, sa sukat na iyon, na palabuin ang liwanag na dapat sanang sumikat mula sa templo ng Diyos na buháy.

Tinatapos ng apostol ang taimtim na bahaging iyon sa ganitong masidhing pangaral, “Kaya nga, Magsilabas kayo sa gitna nila, at magsihiwalay kayo, sabi ng Panginoon, at huwag

kayong magsihipo ng bagay na marumi: at kayo'y aking tatanggapin.” Ano ang ibig sabihin nito? Eksaktong ang sinasabi nito; hindi na ito kailangang ipaliwanag. Ang “Magsilabas kayo sa gitna nila” ay nangangahulugang magsilabas kayo sa gitna nila. “Huwag kayong magsihipo ng bagay na marumi.” Ano ang ibig sabihin niyon? Ang ibig sabihin ay, Huwag kayong magsihipo ng bagay na marumi. Kung susubukan kong ipaliwanag ito, guguluhin at lilituhin ko lamang ito. Ang mga Cristiano ay tinatawag na lumakad nang hiwalay sa sanlibutan at umiwas sa anumang magpaparumi sa kanilang budhi at hahadlang sa kanilang pakikisama sa Diyos. Kung tatayo ka sa ganitong paninindigan, sinasabi Niya, “Ako'y magiging Ama ninyo, at kayo'y magiging Aking mga anak na lalaki at babae, sabi ng Panginoong Makapangyarihan sa lahat.” Hindi ba Ama ko ang Diyos kung ako'y Cristiano, kahit hindi ako lubos na hiwalay sa sanlibutan? Ang Diyos ay Ama ng lahat ng mananampalataya, ngunit Siya'y nagiging Ama sa atin lamang habang lumalakad tayo sa pagsunod sa Kanyang Salita. Ako ang ama ng aking anak, ngunit kung siya'y matigas ang ulo at masuwayin, hindi ako maaaring maging ama sa kanya sa paraang nais ko sana; at gayon din, hindi magagawa ng Diyos ang inaasam gawin ng Kanyang mapagmahal na puso kapag hindi tayo lumalakad sa pagsunod sa Kanyang Salita.

Isuko natin sa Kanya ang masaya at maligayang pagsunod, at sa gayon ay maranasan natin ang pagpapala ng mga salitang ito, “Ako'y magiging Ama ninyo, at kayo'y magiging Aking mga anak na lalaki at babae, sabi ng Panginoong Makapangyarihan sa lahat.”

Aral 14: Pagpapaging-ganap ng Kabanalan

“Yamang taglay nga namin ang mga pangakong ito, mga minamahal, linisin natin ang ating sarili sa lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu, at gawin nating ganap ang kabanalan sa pagkatakot sa Diyos. Tanggapin ninyo kami; wala kaming ginawan ng masama, wala kaming sinirang sinuman, wala kaming dinayang sinuman. Hindi ko ito sinasabi upang hatulan kayo: sapagkat nasabi ko na noon pa, na kayo’y nasa aming puso, upang mamatay at mabuhay na kasama ninyo. Malaki ang aking katapangan sa pagsasalita sa inyo, malaki ang aking pagmamapuri dahil sa inyo: ako’y puspos ng kaaliwan, ako’y lubhang nagagalak sa lahat ng aming kapighatian. Sapagkat nang dumating kami sa Macedonia, ang aming laman ay hindi nagkaroon ng kapahingahan, kundi kami’y binagabag sa lahat ng dako; sa labas ay may mga labanan, sa loob ay may mga takot. Gayunman, ang Diyos na umaaliw sa mga nanlulumo ay umaliw sa amin sa pagdating ni Tito; at hindi lamang sa kanyang pagdating, kundi pati sa kaaliwang tinanggap niya sa inyo, nang ibalita niya sa amin ang inyong masidhing pananabik, ang inyong pagdadalamhati, ang inyong maalab na malasakit sa akin; kaya lalo pa akong nagalak. Sapagkat bagaman pinalungkot ko kayo sa pamamagitan ng isang sulat, hindi ko ito pinagsisisihan, bagaman pinagsisisihan ko noon: sapagkat nakikita kong pinalungkot kayo ng sulat ding iyon, kahit sa maikling panahon lamang. Ngayon ay nagagalak ako, hindi dahil kayo’y pinalungkot, kundi dahil ang inyong kalungkutan ay humantong sa pagsisisi: sapagkat kayo’y pinalungkot ayon sa kalooban ng Diyos, upang hindi kayo

mapinsala dahil sa amin sa anumang bagay. Sapagkat ang kalungkutang ayon sa Diyos ay nagbubunga ng pagsisisi tungo sa kaligtasan, na hindi pagsisisihan: ngunit ang kalungkutan ng sanlibutan ay nagbubunga ng kamatayan. Sapagkat tingnan ninyo ang bagay na ito mismo, na kayo'y nalungkot ayon sa Diyos, anong sipag ang ibinunga nito sa inyo, oo, anong paglilinis ng inyong sarili, oo, anong galit sa kasamaan, oo, anong takot, oo, anong masidhing pananabik, oo, anong sigasig, oo, anong pagtutuwid sa mali! Sa lahat ng bagay ay ipinakita ninyong kayo'y malinis sa usaping ito. Kaya nga, bagaman sumulat ako sa inyo, hindi ko iyon ginawa dahil sa gumawa ng masama, ni dahil sa ginawan ng masama, kundi upang mahayag sa inyo ang aming malasakit sa inyo sa harapan ng Diyos. Kaya kami'y naaliw sa inyong kaaliwan: oo, at lalo pang higit kaming nagalak sa kagalakan ni Tito, sapagkat ang kanyang espiritu ay pinasigla ninyong lahat. Sapagkat kung ako man ay may ipinagmalaki sa kanya tungkol sa inyo, hindi ako napahiya; kundi kung paanong sinabi namin sa inyo ang lahat ng bagay sa katotohanan, gayundin ang aming pagmamalaki na ginawa ko sa harap ni Tito ay napatunayang totoo. At ang kanyang taos-pusong pagmamahal ay lalong sumasagana sa inyo, habang naaalala niya ang pagsunod ninyong lahat, kung paanong tinanggap ninyo siya nang may takot at panginginig. Kaya nagagalak ako na may tiwala ako sa inyo sa lahat ng bagay” (2 Corinto 7).

Upang maunawaan nang tama ang kabanatang ito, kailangan nating alalahanin na ilang panahon bago nito ay nabalitaan ni apostol Pablo na may ilang napakabigat na kasamaang pinababayaan lamang sa Iglesia ng Diyos sa Corinto. Ang isa sa mga kasalanang iyon ay pinakamabigat sa lahat; may isang lalaking talagang nakisama sa asawa ng kanyang sariling ama—

ang kanyang madrasta, siyempre—isang relasyong mahalay at mapangalunya, at ang iglesya, sa halip na harapin agad ang malaking kasalanang ito at sikaping ipakita sa lalaki ang kanyang kasamaan, at kung ayaw niyang magsisi ay alisin siya sa kanilang pakikisama, ay ipinagmalaki pa nga ang kanilang “kaluwagan” na nagpapahintulot sa kanilang tiisin ang ganoong bagay at magpatuloy na lamang nang walang pagdidisiplina. May iba pang mga kasalanan, gaya ng kapatid na nagdedemanda sa kapatid sa hukuman, at iba pa. Nang mabalitaan ng apostol ang mga bagay na ito, gusto niyang dalawin ang Corinto, ngunit nadama niya na kung pupunta siya, kakailanganin niyang maging napakahigpit sa pagharap sa mga usaping ito. Ayaw niya ng ganoon, at isa pa, tila hinahadlangan ng Espiritu ng Diyos ang kanyang pagpunta, kaya sa halip ay sumulat siya sa kanila, ang sulat na napag-aralan na natin, ang unang sulat sa mga taga-Corinto, at doon ay itinuro niya ang mga bagay na ito at nanawagan sa kanila na kumilos nang may pagkatakot sa Diyos. Tungkol sa masamang lalaki, ito ang sinabi ng Salita ng Diyos, “Alisin ninyo sa inyong gitna ang taong masamang iyon” (1 Corinto 5:13).

Matapos maipadala ang sulat, labis na nabagabag si Pablo. Kinasihan ng Diyos ang sulat na iyon, at siya’y lingkod ng Panginoon, ngunit tao rin siyang tulad natin. Pagkatapos niyang ipadala ang sulat, nag-alinlangan siya kung tama ba ang kanyang ginawa; inisip niya kung baka pukawin lamang nito ang laman ng mga taga-Corinto at lalo silang mapalayo sa Diyos at sa kanya. Inisip niya kung hindi kaya mas mabuti kung siya mismo ang pumunta sa kanila at kinausap sila nang personal, at pinag-isipan niya kung ano kaya ang magiging epekto ng sulat sa kanila. Sa wakas, napakatindi ng kanyang pag-aalala kaya hindi na siya makapaghintay na makatanggap

ng balita mula sa kanila sa karaniwang paraan, kaya isinugo niya ang kanyang kaibigan at kasama, si Tito, sa Corinto, upang alamin kung ano talaga ang naging tugon nila nang matanggap nila ang sulat. Matapos ang ilang panahon ng paghihintay, na balisa pa rin ang kanyang isip (sapagkat mahal niya ang Iglesya ng Diyos, mahal niya ang mga banal sa kabila ng kanilang mga pagkukulang, at natatakot siya na baka sa pagnanais niyang tumulong ay nakasakit pa siya, at baka sa pagnanais niyang magdala ng pagpapala ay kabaligtaran pa ang naging epekto ng kanyang mensahe), dumating si Tito at sinabi ang ganito, “Pablo, nangyari ang inaasahan mo sa iyong sulat. Tinanggap ito ng mga kapatid sa Corinto bilang mensahe mula sa Diyos, at hinarap nila ang masamang bagay na ito at inalis nila ang lalaking iyon sa kanilang pakikisama. Siya naman ay tinanggap ito bilang disiplina mula sa Diyos at nagsisisi nang may kapaitan ng kaluluwa. Iniiyakan niya ang kanyang kasalanan at nadarama niyang hindi na siya karapat-dapat na kilalaning kabahagi pa ng pakikisama sa iglesya. Nagpasya sila na pananatilihin nilang malinis ang kapulungang iyon mula sa lahat ng kasamaang ito.” Nang marinig ni Pablo ang mga bagay na ito, labis siyang nagalak at umupo at isinulat ang ikalawang sulat na ito, at sa kabanatang ito ay tinatalakay niya ang paksang nasa harapan niya.

Ang unang talata ay talagang kabahagi ng naunang kabanata: “Yamang taglay nga namin ang mga pangakong ito, mga minamahal.” Kaya itatanong natin, anong mga pangako? Kaya babalik tayo sa ikaanim na kabanata upang malaman, at mababasa natin sa huling dalawang talata, “Kaya nga, lumabas kayo sa gitna nila, at humiwalay kayo, sabi ng Panginoon, at huwag kayong humipo ng anumang marumi; at tatanggapin Ko kayo, at Ako’y magiging Ama ninyo, at kayo’y magiging Aking

mga anak na lalaki at babae, sabi ng Panginoong Makapangyarihan sa lahat.” Nagbigay ang Diyos ng mga pangako ng pagpapalang darating sa atin kung lalakad tayo nang hiwalay sa kasamaan, at ngayon ay kailangan nating tiyakin na tinutupad natin ang mga kondisyon. “Yamang taglay nga namin ang mga pangakong ito, mga minamahal, linisin natin ang ating sarili sa lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu, at gawin nating ganap ang kabanalan sa pagkatakot sa Diyos.” Paano natin lilinis ang ating sarili? Hindi natin kayang linisin ang sarili nating konsensya mula sa pagkakasala. Ang Diyos ang dapat gumawa niyan. Ang ating konsensya ay malilinis lamang mula sa kasalanan sa pamamagitan ng mahalagang dugo ng Panginoong Jesu-Cristo na tumubos sa atin. Hindi ko kayang hugasan kahit isang mantsa mula sa isang nagkasalang konsensya. Ngunit kung ako’y Cristiano na, na nalinis na sa aking kasalanan sa pamamagitan ng dugo ni Cristo, ang aking puso ay nangangailangan pa rin ng araw-araw na paglilinis, at iyan ay sa pamamagitan ng pananampalataya sa Salitang ibinigay ng Diyos. Habang tinatanggap ko ang Salitang iyon sa pananampalataya at sinusunod ko ito, nililinis ko ang aking sarili sa lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu.

Ano ang pagkakaiba ng karumihan ng laman at karumihan ng espiritu? May dalawang uri ng kasalanan, at lahat ng kasalanan ay marumi sa paningin ng Diyos. Ang karumihan ng laman ay tumutukoy sa mga kasalanan ng katawan, at napakarami nito, mga maruruming pita, mga gana na walang preno. Ang paglalasing, ang katakawan, ang kahalayan, ang labis na pagnanasa, ay pawang mga kasalanan ng laman, at bagaman sa panahong ito ay pinagaganda ng ating kasuklam-suklam na mga pilosopiya ang mga bagay na ito, ang mga ito’y lubos na

kasuklam-suklam sa paningin ng Diyos. Ang aking puso ay napupuno ng galit tuwing dumarampot ako ng mga pahayagan o magasin sa ngayon, sapagkat halos wala ni isa na hindi tila nagpaparangal sa kasalanan. May mga kaakit-akit na patalastas na nagsasabing ang pinakamagandang bagay sa mundo ay ang malayang pag-inom ng alak. May magagandang larawan ng magagandang babaeng umiinom kasama ng kanilang mga kaibigang lalaki, at ng buong pamilyang nakapalibot sa mesa habang hinahainan ng cocktail. Lahat ng ito ay nasa mga kagalang-galang na magasin na pumapasok sa mga tahanan ng Cristiano upang ituro sa ating mga anak na ang pag-inom ay uso, disente at kagalang-galang, gayong sinasabi ng Salita ng Diyos, “Sa aba niya na nagpapainom sa kanyang kapwa, na naglalapit sa kanya ng iyong sisidlan, at nilalasing din siya” (Habakuk 2:15). “Huwag mong tingnan ang alak kapag ito’y mapula” (Kawikaan 23:31). Ang lahat ng pagsisikap ng mga tao na kumita ng pera sa pamamagitan ng paggawa sa atin na isang bansa ng mga lasenggo ay isang bagay na pananagutan nila sa Diyos na Makapangyarihan sa lahat balang araw. Nababagabag ang aking puso kapag naiisip ko ang mga bagay na ito. Ganoon din ang makikita ninyo tungkol sa maruming bisyo ng tabako. Damputin ninyo ang mga magasing dumarating sa inyong tahanan, at makikita ninyo ang isang mahinhing dalaga na may hawak na kasuklam-suklam na sigarilyo sa kanyang mga daliri. Sinisikap nilang turuan ang ating mga dalaga na kung gusto nilang maging makabago ay kailangan nilang maging adik sa sigarilyo. Hindi ko maunawaan kung paanong pinahihintulutan ng mga babaeng Cristiano ang ganitong mga bagay. Wala ni isang mabuting dahilan kung bakit ang mga babaeng Cristiano, o maging ang mga lalaki, ay lalasunin ang kanilang katawan sa tabako.

At tingnan din ninyo ang ating mga tindahan ng babasahin. Puno ang mga ito ng pinakamaruruming babasahing malalaswa, na nagpaparangal sa pakikiapid at pangangalunya, na para bang naabot ng tao ang pinakamataas at pinakamarangal sa buhay kapag binitawan na niya ang renda ng bawat mababang pita at nabubuhay na lamang upang pasayahin ang sarili, nang walang anumang pakialam sa kalinisan, sa kagandahang-asal at sa kabutihan. Ang mga Cristiano ay dapat maging napakaingat na lumayo nang husto sa lahat ng ganitong bagay. “Linisin natin ang ating sarili sa lahat ng karumihan ng laman,” iwasan natin ang lahat ng may kinalaman sa karumihan ng laman.

Paano naman ang karumihan ng espiritu? Ang kayabangan, ang kapalaluan, ang pagmamataas, ang pagmamaláki sa sarili, at ang kawalan ng pananampalataya ay kasinsama rin ng ibang mga bagay na ito sa paningin ng Diyos. Tingnan ninyo ang mahinhing dalagang nakatayo sa harap ng kanyang salamin at sinisikap gawing obra maestra ang kanyang mukha upang makuha ang pansin ng mga lalaki; ang kayabangang iyon na napakakaraniwan sa kanya ay tunay ding marumi sa paningin ng Diyos gaya ng ibang mga kasalanang binanggit ko. Tingnan ninyo ang lalaking napakapalalo at mapagmataas, na naghahangad ng kapangyarihan at awtoridad sa kanyang kapwa, at laging naghahanap ng paghanga mula sa mga taong, gaya rin niya, ay patungo sa libingan; ang pagmamataas na iyon, ang kapalaluang iyon, ay lubos na marumi sa paningin ng Diyos. “Linisin natin ang ating sarili sa lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu, at gawin nating ganap ang kabanalan sa pagkatakot sa Diyos.” Pansinin ninyo ito, wala pa sa atin ang nakaabot sa ganap na kabanalan. Iniuutos sa atin na “sikapin ninyong magkaroon ng kapayapaan sa lahat ng tao, at ng

kabanalan, na kung wala ito ay walang sinumang makakakita sa Panginoon” (Hebreo 12:14). Ngunit ang sinisikap nating abutin ay ang nasa unahan pa natin; hindi pa natin naaabot ang kabanalan, ngunit ang layunin natin ay “gawing ganap ang kabanalan sa pagkatakot sa Diyos.” Habang nagpapasakop tayo sa Salita at sinisikap nating hatulan ang mga bagay na nakikita nating salungat sa kalooban ng Diyos, lalago tayo sa biyaya at sa gayon ay lalo tayong magiging banal na mga lalaki at babae habang lumilipas ang mga araw.

Simula sa talata 2 hanggang sa katapusan ng kabanata, inilalahad ng apostol sa mga taga-Corinto ang mga pinagdaanan ng kanyang kalooban tungkol sa kanila, at ang kagalakang pumupuno ngayon sa kanyang kaluluwa dahil sila nga ay “ginagawang ganap ang kabanalan sa pagkatakot sa Diyos.” Una, binanggit niya ang kanyang karapatang sundin nila, sapagkat wala siyang karapatang pakinggan kung siya mismo ay hindi nagsisikap na isabuhay ang itinuturo niya sa kanila. Ngunit sinabi niya, “Tanggapin ninyo kami; wala kaming ginawan ng masama, wala kaming sinirang sinuman, wala kaming dinayang sinuman.” Marami nang tumayo bilang lingkod ni Cristo, na kinikilalang ministro ng Ebanghelyo, ang bumagsak nang husto dahil hindi sila nag-ingat sa bagay na ito. Kayang harapin ni Pablo ang buong mundo at sabihin, “Wala kaming ginawan ng masama, wala kaming sinirang sinuman, wala kaming dinayang sinuman.” Hindi siya nagturo ng anumang makasisira sa iba; hindi siya nagbigay ng masamang halimbawa sa iba sa kanyang pag-uugali; wala siyang bahagi sa paggawang dahilan ng kahalayan sa biyaya ng Diyos, gaya ng ginawa ng ilan, o sa pandaraya sa iba. Kailanman ay hindi siya nasangkot sa mga usaping pera na kahina-hinala; hindi siya nangolekta ng pera para sa isang layunin at ginamit ito sa iba;

hindi siya nagkunwaring nangangalap ng pondo para sa ilang bagay at pagkatapos ay hinayaang mapunta ito sa ibang daluyan. Tapat siya sa lahat ng kanyang pakikitungo, at iyan ang inaasahan ng Diyos sa bawat lingkod Niya.

At pagkatapos ay para bang sinasabi niya, “Hindi ko sinasabi ito tungkol sa aking sarili upang hatulan kayo, ngunit gusto kong malaman ninyo na may karapatan akong pakinggan sapagkat isinasabuhay ko ang aking ipinangangaral. Masyado ko kayong mahal para naisin kong hatulan kayo; kayo ay mga anak ko sa Panginoon, at nag-aalala ako para sa inyo, at gusto ko kayong tulungan, hindi hadlangan. Malaki ang aking katapangan sa pagsasalita, naikuwento ko na sa ibang tao ang kahanga-hangang gawa ng biyaya na naganap sa Corinto, at labis akong nabagabag noong kayo’y naliligaw, ngunit ngayon ay nagagalak ako kahit dumaraan ako sa kapighatian.”

“Nang dumating kami sa Macedonia, ang aming laman ay hindi nagkaroon ng kapahingahan, kundi kami’y binagabag sa lahat ng dako; sa labas ay may mga labanan, sa loob ay may mga takot. Gayunman, ang Diyos na umaaliw sa mga nanlulumo ay umaliw sa amin sa pagdating ni Tito.” Ano ang kaaliwang dala ni Tito? “Hindi lamang sa kanyang pagdating, kundi pati sa kaaliwang tinanggap niya sa inyo.” Nakabuti sa kanya na marinig kung gaano kataimtim ang kanilang pag-aalis sa gumawa ng masama mula sa kanilang kapulungan. Ibinalita ni Tito kay Pablo ang kanilang “masidhing pananabik,” at ang kanilang “pagdadalamhati.” Hindi paghihiganti ang dahilan ng pag-aalis nila sa kanya—nagdalamhati sila dahil sa kanya. Nagalak si Pablo sa kanilang katapatan sa kanya bilang siyang umakay sa kanila kay Cristo. Nalaman niya na talagang nabagabag sila ng naunang sulat. Hindi na niya ngayon

pinagsisisihan na isinulat niya iyon, kundi sinabi niya, “Ngayon ay nagagalak ako, hindi dahil kayo’y pinalungkot, kundi dahil ang inyong kalungkutan ay humantong sa pagsisisi...sapagkat ang kalungkutang ayon sa Diyos ay nagbubunga ng pagsisisi tungo sa kaligtasan, na hindi pagsisisihan.” Ito ang prinsipyo ng Diyos. Siyempre, kinakausap niya sila bilang mga Cristiano. Naligtas na sila sa pamamagitan ng pagsunod sa katotohanang inihayag sa kanila. Ngunit ang prinsipyo ring iyon ang laging umiiral. “Ang kalungkutang ayon sa Diyos ay nagbubunga ng pagsisisi na hindi pagsisisihan.” “Pagsisisi tungo sa kaligtasan”—iyon ang umaakay sa isang tao upang hatulan ang kanyang sarili sa harapan ng Diyos, at sa gayon ay malagay siya sa kalagayang mapagpapala siya ng Diyos.

“Sapagkat tingnan ninyo ang bagay na ito mismo, na kayo’y nalungkot ayon sa Diyos, anong sipag ang ibinunga nito sa inyo, oo, anong paglilinis ng inyong sarili, oo, anong galit sa kasamaan, oo, anong takot, oo, anong masidhing pananabik, oo, anong sigasig, oo, anong pagtutuwid sa mali! Sa lahat ng bagay ay ipinakita ninyong kayo’y malinis sa usaping ito.” Determinado silang tiyakin na ang Iglesya ngayon ay malinis na sa anumang pakikiisa sa kasamaan; naantig sila hanggang sa kaibuturan ng kanilang kaluluwa. Kailangang harapin ang kasamaan kung nais nilang dumating ang pagpapala, at pinahalagahan nila ang kagandahang-loob ng Diyos higit sa lahat.

Kaya sinabi ni Pablo, “Bagaman sumulat ako sa inyo, hindi ko iyon ginawa upang parusahan ang taong gumawa ng masama, ni upang aliwin ang taong ginawan ng masama.” Nakikita ninyo, imposible para sa sinuman na gawin ang kasalanang iyon nang hindi gumagawa ng masama sa sarili at nang hindi ginagawan

ng masama ang iba. Ngunit nilinaw niya na sumulat siya upang ipakita na talagang mahal niya sila at nais niyang maging tama sila sa harap ng Diyos—“upang mahayag sa kanila ang kanyang malasakit sa kanila sa harapan ng Diyos. Ngayon, dahil sa paraan ng kanilang pagkilos, napuno ng kagalakan ang kanyang puso, at ang kanyang pagmamalaki na ipinahayag niya nang pinag-uusapan sila ay lubos na napatunayang tama, at ang taos-pusong pagmamahal ni Tito ay lalong sumagana sa kanila, habang naaalala niya ang pagsunod nilang lahat, kung paanong tinanggap nila siya nang may takot at pangininginig.

Napakasayang kinahinatnan nito, at anong aral ang dapat nitong ituro sa atin ngayon! Lagi tayong nananalangin para sa muling pagbabagong-buhay, ngunit maaari tayong manalangin para riyan mula ngayon hanggang sa katapusan ng mundo at hindi natin ito makakamit, malibang bawat isa sa atin ay hatulan ang anumang kasamaang nasa sarili nating buhay. Hindi ito darating kailanman hangga’t hindi inaalís ng bawat isa sa atin ang lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu. Iyan ang hinihintay ng Diyos, na ang Kanyang bayan, isa-isa, ay maging tama sa harap Niya. Pansinin ninyo, hindi para sa atin ang tumingin sa iba at sabihing, “O Panginoon, alam Mo kung gaano kasama ang kalagayan ng Iyong bayan. Tulungan Mo silang maging tama sa harap Mo.” Hindi; ito ay, “Ipakita Mo sa akin kung hanggang saan nakapamugad ang anumang kasalanan sa aking puso at buhay, at bigyan Mo ako ng biyaya na hatulan ito sa Iyong banal na harapan, upang maalís ko ang ‘lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu, at gawing ganap ang kabanalan sa pagkatakot sa Diyos.”

May isang babaeng lumapit sa isang lingkod ni Cristo at nagsabi, “Sana po ay puntahan ninyo at kausapin ang asawa ko; halos hindi na siya umuuwi sa gabi; napakasamang halimbawa

ang ipinapakita niya sa mga bata; at kapag kinakausap ko siya, ibinabagsak niya ang pinto at umaalis siya.”

Nagkataong may alam ang ministro tungkol sa tahananang iyon, kaya sinabi niya sa babae, “Bago tayo manalangin para sa asawa mo, may gusto muna akong pag-usapan natin. Paano naman ang napakasama mong ugali, ang pagiging mainitin ng ulo mo? Lumapit ka sa Diyos at sabihin mo, ‘O Diyos, lumalapit ako sa Iyo at ipinagtatapat ko ang aking napakasama at makasalanang init ng ulo; ang masama kong ugali ang nagtataboy sa asawa ko palabas ng bahay; inilalayo nito ang loob ng mga anak ko; ang masama kong ugali ang nagdudulot ng kahihiyan sa pangalan ng Panginoon. Iligtas Mo ako sa masamang ugaling ito, upang sa gayon ay maipakita ko ang tamis at kagandahang-loob ni Cristo, at sa ganoon ay matulungan ko ang aking asawa at mga anak.”

Ginawa ba niya iyon? Tumayo siya bigla at tumakbo palabas sa panibagong silakbo ng galit. “Gawin nating ganap ang kabanalan sa pagkatakot sa Diyos” sa pamamagitan ng paglilinis sa *ating sarili* mula sa “lahat ng karumihan ng laman at ng espiritu,” at saka natin maaasahan ang pagpapala.

Aral 15: Ang Biyaya ng Pagkabukas-palad

“Bukod dito, mga kapatid, ipinaaalam namin sa inyo ang biyaya ng Diyos na ipinagkaloob sa mga iglesya sa Macedonia; na sa gitna ng isang malaking pagsubok ng kapighatian, ang kasaganaan ng kanilang kagalakan at ang kanilang matinding karalitaan ay umapaw sa kayamanan ng kanilang pagkabukas-palad. Sapagkat ayon sa kanilang kaya, ako’y saksi, oo, at higit pa sa kanilang kaya, ay kusang-loob silang nagbigay; at taimtim nila kaming pinakiusapan na tanggapin namin ang kaloob, at makibahagi kami sa paglilingkod sa mga banal. At ginawa nila ito, hindi lamang gaya ng aming inaasahan, kundi una nilang ibinigay ang kanilang sarili sa Panginoon, at sa amin ayon sa kalooban ng Diyos. Kaya pinakiusapan namin si Tito na kung paanong siya ang nagsimula, ay siya rin ang tumapos sa inyo ng biyayang ito. Kaya, kung paanong kayo’y sumasagana sa lahat ng bagay, sa pananampalataya, sa pananalita, sa kaalaman, sa buong kasipagan, at sa inyong pag-ibig sa amin, tiyakin ninyong sumagana rin kayo sa biyayang ito. Hindi ko ito sinasabi bilang utos, kundi dahil sa kasigasigan ng iba, at upang subukin ang katapatan ng inyong pag-ibig. Sapagkat alam ninyo ang biyaya ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na bagaman Siya’y mayaman, ay naging dukha Siya alang-alang sa inyo, upang kayo, sa pamamagitan ng Kanyang karalitaan, ay maging mayaman. At dito ay ibinibigay ko ang aking payo: sapagkat ito’y nakabubuti sa inyo, na nagsimula noong isang taon pa, hindi lamang sa paggawa, kundi pati sa pagnanais. Kaya ngayon ay tapusin ninyo ang paggawa nito; upang kung paanong may pagkukusa kayong magnais, ay mayroon ding pagtupad mula sa anumang mayroon kayo. Sapagkat kung mayroon munang pusong may pagkukusa, ito’y tinatanggap ayon sa mayroon ang

tao, at hindi ayon sa wala sa kanya. Sapagkat hindi ko ibig sabihin na ang iba ay gumaan at kayo naman ay mabigatan: kundi upang magkaroon ng pagkakapantay, na sa panahong ito ang inyong kasaganaan ay makapuno sa kanilang kakulangan, upang ang kanila namang kasaganaan ay makapuno sa inyong kakulangan: upang magkaroon ng pagkakapantay: gaya ng nasusulat, Ang nakatipon ng marami ay hindi nagkaroon ng labis; at ang nakatipon ng kaunti ay hindi nagkulang. Ngunit salamat sa Diyos, na naglagay ng gayunding taimtim na malasakit para sa inyo sa puso ni Tito. Sapagkat tinanggap nga niya ang aming pakiusap; ngunit dahil lalo siyang masigasig, kusang-loob siyang pumunta sa inyo. At isinugo namin kasama niya ang kapatid na pinupuri sa Ebanghelyo sa lahat ng iglesya; at hindi lamang iyon, kundi pinili rin siya ng mga iglesya upang maglakbay na kasama namin dala ang biyayang ito, na pinangangasiwaan namin para sa kaluwalhatian ng Panginoon ding iyon, at upang ipakita ang inyong pagkukusa: iniawasan namin ito, na walang sinumang makapintas sa amin tungkol sa masaganang kaloob na ito na pinangangasiwaan namin: iniingatan naming maging tapat ang lahat, hindi lamang sa paningin ng Panginoon, kundi pati sa paningin ng mga tao. At isinugo namin kasama nila ang aming kapatid, na madalas na naming napatunayang masipag sa maraming bagay, ngunit ngayon ay lalo pang masipag, dahil sa malaking tiwala niya sa inyo. Kung may magtatanong tungkol kay Tito, siya'y aking kasama at kamanggagawa para sa inyo: o kung tungkol sa aming mga kapatid, sila'y mga sugo ng mga iglesya, at kaluwalhatian ni Cristo. Kaya ipakita ninyo sa kanila, at sa harapan ng mga iglesya, ang patunay ng inyong pag-ibig, at ng aming pagmamalaki tungkol sa inyo" (2 Corinto 8).

Sa kabanatang ito ay may napakagandang bintana tayo na masisilip natin ang mga kalagayan sa unang Iglesya.

Pinahihintulutan tayo, makalipas ang labinsiyam na raang taon, na sumilip sa kabanatang ito, wika nga, sa mismong buhay ng bayan ng Diyos noong unang panahon. Nagkaroon ng taggutom sa Palestina, at marami sa mga mananampalatayang Judio, marami sa mga unang Cristiano sa Jerusalem at Judea at sa iba pang bahagi ng Palestina, ang naghihirap. Talagang may matinding kagipitan sa buong lupaing iyon. Natural, sa ganoong panahon ay inaalagaan ng sanlibutan ang sarili nitong mga kasapi. Lalo na noong mga araw na iyon, halos walang anumang tulong na inilalaan, halos walang malasakit na ipinapakita, para sa mga nagtiwala sa Panginoong Jesu-Cristo. Dahil mismo sa kanilang pagpapahayag ng pananampalataya sa Kanya, nawala ang kanilang katayuan sa Judaismo at kinasusuklanan sila ng mapagsamba sa diyus-diyosang sistema ng Imperyo ng Roma. Ngunit nang makarating ang balita ng kanilang kalagayan sa apostol na naglilingkod sa malayong lupain, sinabi niya, “Heto na ang pagkakataon para sa mga Cristianong pinaglilingkuran ko na ipakita kung gaano katotoo ang kanilang pakikisama sa kanilang mga kapatid doon sa Judea,” at agad niyang idiniin ang kahalagahan ng pagkakait sa sarili, ng masaganang pagbibigay, upang matugunan ang mga pangangailangan ng mga mananampalataya sa Judea.

Napakaraming itinuturo sa atin ng ganitong kabanata, sapagkat nasa sanlibutan pa rin tayo kung saan ang mga mananampalataya ay dumaraan sa mga kahirapan at kagipitan, at dapat tayong maging katuwang sa ganitong paraan sa pananampalataya ng isa’t isa. Lalo nating naiisip ang mga umalis sa kanilang tahanan, na iniwan ang pagkakataong kumita ng magandang suweldo sa lupaing ito, upang humayo

at dalhin ang Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos sa mga hindi pa nakakakilala sa Diyos. Napakalaking kahihiyan para sa atin kung pababayaang natin silang naghihirap doon dahil kulang sila sa mga pangangailangan sa buhay. Pribilehiyo nating ipakita ang ating pakikisama sa kanila sa pamamagitan ng pagkakait sa ating sarili, upang hindi na sila mag-alala sa mga bagay na ito. May isang kahanga-hangang prinsipyo na tumatakbo sa buong kabanatang ito, ang prinsipyo ng pakikisama bilang magkakapatid sa mga nangangailangan. Mapapansin ninyo na naiharap na ng apostol ang bagay na ito sa mga taga-Corinto nang dumaan siya roon noong nakaraang taon. Sinabi niya, “Ano ang magagawa ninyo?” “Aba,” sabi nila, “magbibigay kami; gagawin namin ang aming makakaya.” Ngayon ay naglingkod siya sa Macedonia, at babalik siya sa Corinto habang papunta sa Jerusalem, kaya sumulat siya at para bang sinabi, “Sana’y handa kayong tuparin ang ipinangako ninyo noong isang taon.”

Kung minsan ay sinasabi ng mga tao, “Hindi ako naniniwala sa pangangako ng ibibigay.” Sa ilalim niyan ay maaaring may lubos na pagkamakasarili. Lahat tayo ay nangangako. Nangangako tayo sa may-ari ng bahay kapag sinasabi nating magbabayad tayo sa kanya ng ganito kalaki bawat buwan. Kung may utang kayo sa tindahan, nangako kayong babayaran ang inyong binili. Nangangako kayo kapag bumibili kayo ng anuman nang hulugan. Ang Diyos ba at ang gawain ng Diyos lamang ang Persona at bagay na napakaliit ng halaga kaya hindi ninyo mapangahasang mangako upang makatulong sa paglilingkod Cristiano? Nangako ang mga taga-Corintong ito, at sinabi ng apostol, sa talata 11, “Kaya ngayon ay tapusin ninyo ang paggawa nito; upang kung paanong may pagkukusa kayong magnais, ay mayroon ding pagtupad mula sa anumang mayroon kayo.” Pumayag silang gawin ito; sinabi nila, “Gagawa

kami ng anuman, Pablo, pagbalik mo.” “Ngayon,” sabi niya, “tuparin ninyo ang pangakong iyon; maaaring kailanganin dito ang pagkakait sa sarili; maaaring kailangan ninyong magtiis nang wala ang maraming bagay na gusto ninyo, ngunit ang mga Cristianong ito sa Judea ay nagtitiis nang wala ang mas marami pang bagay.” Kaya maaaring kailangan nating magtiis nang wala ang ilang luho kung gagawa at tutuparin natin ang nararapat na pangako para sa ating mga misyonero, ngunit sila’y nagtitiis nang wala ang higit na marami. Wala silang grand piano, mamahaling radyo, sasakyan; wala silang magagandang bahay at muwebles; nagtitiis sila nang wala ang mga bagay na ito alang-alang kay Jesus, kaya kaya rin nating magtiis nang wala ang maraming bagay upang matulungan sila. Tingnan natin ito nang mas maingat.

Sa unang talata ng kabanatang ito ay sinabi niya, “Bukod dito, mga kapatid, nais kong malaman ninyo ang biyaya ng Diyos na ipinagkaloob sa mga iglesya sa Macedonia.” Paano nahayag ang biyayang iyon? Marami sa atin ang maraming sinasabi tungkol sa biyaya ngunit kaunti lamang ang ipinapakita. Nagpakita ang Diyos ng biyaya sa atin, at gaano dapat kapuno ng biyaya ang ating buhay. Naligtas ang mga taga-Macedoniang ito sa pamamagitan ng biyaya, at ngayon ay ipinagkaloob sa kanila ang masaganang biyaya ng pagbibigay. Ang pagbibigay ay isang biyaya. “Na sa gitna ng isang malaking pagsubok ng kapighatian, ang kasaganaan ng kanilang kagalakan at ang kanilang matinding karalitaan ay umapaw sa kayamanan ng kanilang pagkabukas-palad.” Pansinin ang apat na pananalita rito: “Malaking pagsubok ng kapighatian,” “kasaganaan ng kagalakan,” “matinding karalitaan,” “kayamanan ng pagkabukas-palad.” Hindi ba kahanga-hanga na ang apat na pananalitang ito ay pinagdugtong nang ganito kalapit? Dumaraan sila sa

isang malaking pagsubok, “isang malaking pagsubok ng kapighatian.” Ngunit mula sa “kasaganaan ng kanilang kagalakan,” na kasabay ng “kanilang matinding karalitaan,” ay nagbigay sila, at ito’y “umapaw sa kayamanan ng kanilang pagkabukas-palad.” Sa palagay ko ay hindi ibig sabihin niyan na malalaking halaga ang ibinigay nila. Malamang na wala silang malaking halagang maibibigay, ngunit ang kakaunti ay itinuring ng Diyos na mas malaking kaloob kaysa kung higit na marami ang nanggaling sa mga taong mas mayaman pa kaysa sa mga taga-Macedonia. Iba ang paraan ng Diyos sa pagtimbang ng mga kaloob kaysa sa atin. Tinitimbang Niya ang ating mga kaloob, hindi ayon sa halagang ibinibigay natin, kundi ayon sa halagang natitira sa atin. Kung ang isang tao ay milyonaryo at nagbigay ng isang libong dolyar, hindi iyon kasinghalaga ng ibinigay ng isang taong kumikita ng isang dolyar bawat araw at nagbigay ng sampung sentimo. Kaya hindi tayo dapat matakot na dalhin ang ating maliliit na kaloob, na iniisip na baka hamakin Niya ang mga ito. Sinabi Niya tungkol sa dukhang balo, “Naghulog siya nang higit kaysa sa kanilang lahat... sapagkat mula sa kanyang karalitaan ay ibinigay niya ang lahat ng kanyang ikabubuhay” (Lucas 21:4).

Minsan ay nangongolekta sila ng handog para sa misyon sa isang iglesya sa Scotland. Naroon ang isang kapatid na medyo kuripot, na kilalang may yaman na mga £50,000, na noong panahong iyon ay itinuturing nang malaking kayamanan, at habang umiikot ang mga diakono para kunin ang handog, bumulong sa kanya ang isa sa kanila, “Kapatid, magkano po ang ibibigay ninyo?”

“Ay, ihuhulog ko na lamang ang kusing ng balo,” sabi niya, at naghanda siyang maghulog ng isang sentimo.

“Mga kapatid,” sigaw ng diakono, “sapat na ang lahat ng kailangan natin; ang kapatid na ito ay magbibigay ng £50,000.”

Kung ibibigay niya ang kusing ng balo, kailangan niyang ibigay ang lahat ng mayroon siya, nakikita ninyo. Ang mga balo ang nagbibigay nang ganoon, hindi ang mayayaman.

Ngunit ang mga dukhang taga-Macedoniang ito ay nagbigay mula sa kanilang karalitaan, at nagbigay nang may kagalakan. Hindi sila nagbigay nang napipilitan; masaya silang gawin ang kanilang makakaya; at sinabi ng apostol, “Sapagkat ayon sa kanilang kaya, ako’y saksi, oo, at higit pa sa kanilang kaya, ay kusang-loob silang nagbigay.” Nagbigay sila hanggang sa sukduhan, at magbibigay pa sana sila nang higit kung kaya lamang nila.

“Magkano ang ibibigay mo, kapatid?” tanong ng isang tao. “Ay,” sabi niya, “sa palagay ko’y makapagbibigay ako ng sampung dolyar nang hindi ko mararamdaman.”

“Kapatid,” sabi ng unang lalaki, “gawin mo nang dalawampu, at maramdaman mo; ang pagpapala ay dumarating kapag nararamdaman mo.”

Nagbigay ang mga taong ito hanggang sa maramdaman nila, at kinailangan pa nilang pakiusapan ang apostol na tanggapin ang kanilang mga kaloob. Napakasarap sigurong umabot sa ganoong kalagayan. Tila sa Macedonia ay binanggit lamang ng apostol ang pangangailangan, at pagkatapos ay mababasa natin, “Taimtim nila kaming pinakiusapan na tanggapin namin ang kaloob, at makibahagi kami sa paglilingkod sa mga banal.”

Sa sumunod na talata ay makikita ninyo kung paano nila ito ginawa. “At ginawa nila ito, hindi lamang gaya ng aming inaasahan, kundi una nilang ibinigay ang kanilang sarili sa

Panginoon, at sa amin ayon sa kalooban ng Diyos.” Nakikita ninyo, kung naibigay ko na ang aking sarili sa Panginoon, susunod na ang lahat ng iba pa.

*“Wala akong tinatawag na sariling akin,
Iniingatan ko lamang para sa Nagbigay;
Ang puso ko, lakas ko, buhay ko, lahat sa akin,
Ay Kanya, at Kanya magpakailanman.”*

Kaya, dahil nagpumilit sila, sinabi niya na pinakiusapan niya si Tito na pumunta sa mga taga-Corinto at kunin ang kanilang kaloob, at idagdag ito sa kaloob ng mga taga-Macedonia.

“Kaya, kung paanong kayo’y sumasagana sa lahat ng bagay, sa pananampalataya, sa pananalita, sa kaalaman, sa buong kasipagan, at sa inyong pag-ibig sa amin, tiyakin ninyong sumagana rin kayo sa biyayang ito.” Sa madaling salita, kayong may magagandang bahay, kayong may magagarang damit, na may lahat ng inyong mga pribilehiyo, nasa inyo na ang lahat ng maaaring naisin ng puso, kayong naniniwalang “negosyo ay negosyo,” ngayon ay tiyakin ninyong sumagana rin kayo sa biyayang ito; tiyakin ninyong kasing-yaman kayo sa biyaya ng pagbibigay gaya ng sa anumang ibang bagay. “Hindi ko ito sinasabi bilang utos”; hindi ko kayo inuutusan. Hindi ko kayo pipiliting magbigay. Ito ang panahon ng biyaya ng Diyos. “Hindi ko ito sinasabi bilang utos, kundi dahil sa kasigasigan ng iba, at upang subukin ang katapatan ng inyong pag-ibig.” Sa madaling salita, sinisikap ko kayong mahiya habang ikinukuwento ko sa inyo ang ginawa ng iba; at itinuro niya sa kanila ang pinakadakilang halimbawa ng pagkakait sa sarili. “Sapagkat alam ninyo ang biyaya ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na bagaman Siya’y mayaman, ay naging dukha Siya alang-alang sa

inyo, upang kayo, sa pamamagitan ng Kanyang karalitaan, ay maging mayaman.” Paano ko masasabing sumusunod ako sa Kanya, paano ko masasabing naligtas ako sa pamamagitan ng Kanyang biyaya, kung hindi ko sinisikap na tularan Siya sa Kanyang mapagsakripisyong malasakit sa mga nangangailangan? Nakita Niya ako sa aking napakalalim na pangangailangan, at bumaba Siya mula sa Kanyang tahanan sa Langit, iniwan ang kaluwalhatian ng taglay Niya kasama ng Ama mula pa sa walang hanggan, pababa hanggang sa kailaliman ng paghihirap sa Kalbaryo—at sa kadiliman ng libingan. Siya na mayaman ay naging dukha alang-alang sa akin, upang sa pamamagitan ng Kanyang karalitaan ay maging mayaman ako magpakailanman. At nag-iwan Siya sa atin ng halimbawa upang sundan natin ang Kanyang mga yapak.

Pansinin ninyo, kailanman ay hindi humingi si Pablo ng pera para sa kanyang sarili. Kahit noong naglilingkod siya sa Corinto ay sinabi niya, “Ninakawan ko ang ibang mga iglesya...upang kayo’y mapaglingkuran” (kab. 11:8). Ipinadala sa kanya ng ibang mga iglesya ang kanilang pera para sa misyon, ngunit ngayong mga Cristiano na sila ay ayaw niyang makalimutan nila ang kanilang mga pananagutan. Kailanman ay hindi siya humingi ng anuman para sa kanyang sarili, at ang tunay na lingkod ni Cristo ay hindi magsisikap na udyukan ang mga tao na gumawa para sa kanya, kundi magmamalasakit siya sa pangangailangan ng iba. Kailanman ay hindi mamamalimos si Pablo para sa kanyang sarili, ngunit hindi siya nahihiyang makiusap nang buong taimtim para sa iba kapag may pagkakataon.

“Dito ay ibinibigay ko ang aking payo: sapagkat ito’y nakabubuti sa inyo, na nagsimula noong isang taon pa, hindi lamang sa paggawa, kundi pati sa pagnanais. Kaya ngayon ay

tapusin ninyo ang paggawa nito; upang kung paanong may pagkukusa kayong magnais, ay mayroon ding pagtupad mula sa anumang mayroon kayo.” At pagkatapos ay ang talata 12, “Sapagkat kung mayroon munang pusong may pagkukusa, ito’y tinatanggap ayon sa mayroon ang tao, at hindi ayon sa wala sa kanya.” Hindi ito usapin ng pagsasabing, “Aba, may gagawin sana ako ngunit hindi ko kaya,” kundi usapin ng paggawa ng kanilang makakaya. Kung kaunti lamang ang kaya mong ibigay sa Panginoon, ibigay mo iyon, at pararamihin Niya ito. Kung marami ang kaya mong ibigay, ibigay mo ito sa Kanya. Tinitingnan Niya ang puso. Marami ang naghuhulog ng sampung sentimo, at sa mga aklat ng Langit ay naitatala ito na para bang isang dolyar, ngunit huwag kang maghulog ng sampung sentimo kung kaya mo namang ibigay ang dolyar, sapagkat iyon ay hindi maitatala kahit kailan!

“Sapagkat hindi ko ibig sabihin na ang iba ay gumaan at kayo naman ay mabigatan: kundi upang magkaroon ng pagkakapantay, na sa panahong ito ang inyong kasaganaan ay makapuno sa kanilang kakulangan, upang ang kanila namang kasaganaan ay makapuno sa inyong kakulangan: upang magkaroon ng pagkakapantay.” Balang araw ay maaaring magbago ang mga bagay; balang araw ay maaaring ang mga taga-Corinto naman ang maghirap, at ang mga banal sa Jerusalem naman ang magpadala ng tulong sa kanila sa kanilang pangangailangan; ngunit magbigay kayo na parang sa Panginoon, sapagkat nasusulat sa Lumang Tipan, at ito’y tumutukoy sa mana, “Ang nakatipon ng marami ay hindi nagkaroon ng labis; at ang nakatipon ng kaunti ay hindi nagkulang.” Naaalala ninyo na ang Diyos ang nagbigay ng mana, at sinabi Niya, Tipunin lamang ninyo ang inyong kailangan. Maaaring may lalaking nagsabi, “Aba, titipon na ako

habang marami pa. Ilabas ninyo ang lahat ng kaldero at timba at ang batya, at pupunuin ko ang mga iyan,” at maaaring nagkaroon siya ng sapat para sa isang buong buwan. Ngunit kinaumagahan, pagtingin niya rito, makikita niyang inuod na ito at wala nang silbi. Kung hindi niya ginamit ang nakuha niya sa araw-araw, nasayang lamang ito, ngunit kung kaunti lamang ang kinuha niya, sapat ito para sa kanya. Sa katunayan, may hangganan lamang ang magagamit mo sa mga ari-arian ng sanlibutang ito; gamitin mo ang labis para sa kaluwalhatian ng Diyos at sa pagpapala ng isang nangangailangang mundo.

Mula sa talata 16 hanggang sa katapusan ng kabanata ay ipinakita niya ang kahalagahan ng maingat na paghawak sa pondong ipinagkakatiwala sa Iglesia. Sa palagay ko ay napakaraming lingkod ni Cristo, na mabuti naman ang hangarin sa ibang bagay, ang lubhang nabigo sa bagay na ito. Nangangalap sila ng napakalaking halaga ng pera, at sila ang nananagot sa paggamit nito, at walang sinumang nakaaalam kung ginamit nga ito ayon sa ipinangako. Sinabi ng apostol na hindi dapat magkaroon kailanman ng ganoong bagay.

Kailangan ninyong hawakan ang pondo sa paraang masusuri ito, at malalaman ng mga tao na ang lahat ay ginamit nang tama. Kaya ayaw ng apostol na humawak kahit isang sentimo nito, kundi sinabi niya, Pipili tayo ng mga lalaking mapagkakatiwalaan upang mangasiwa rito; at pumili siya ng dalawang kapatid na hindi binanggit ang pangalan at ang kanyang kaibigang si Tito, bilang isang lupon na hahawak sa lahat ng pera, magbabayad nito, at *magbibigay* ng ulat tungkol sa lahat ng bagay.

“Ngunit salamat sa Diyos, na naglagay ng gayunding taimtim na malasakit para sa inyo sa puso ni Tito. Sapagkat tinanggap

nga niya ang aming pakiusap; ngunit dahil lalo siyang masigasig, kusang-loob siyang pumunta sa inyo.” Hinimok ni Pablo si Tito na gawin ang gawaing ito, ngunit sabik din siyang gawin ito sa sarili niyang kusa; masaya siyang tanggapin ang paglilingkod na ito. At pagkatapos ay mababasa natin, “At isinugo namin kasama niya ang kapatid na pinupuri sa Ebanghelyo sa lahat ng iglesya.” Hindi binanggit ang pangalan ng kapatid na ito ngunit kilalang-kilala nila siya, sapagkat pinili siya ng iglesya. “At hindi lamang iyon, kundi pinili rin siya ng mga iglesya upang maglakbay na kasama namin dala ang biyayang ito, na pinangangasiwaan namin para sa kaluwalhatian ng Panginoon ding iyon, at upang ipakita ang inyong pagkukusa.” At bakit nila ginawa ito? “Iniwasan namin ito, na walang sinumang makapintas sa amin tungkol sa masaganang kaloob na ito na pinangangasiwaan namin.” Sa madaling salita, ayaw niyang may sinumang makapagsabi, “Naku, napakaraming perang nalilikom si Pablo. Sino ang nakaaalam kung ano ang ginagawa niya rito! Hindi magtatagal ay makikita na lang natin siyang may napakamahal na karwahe na binili niya mula sa perang iyon.”

“Iniingatan naming maging tapat ang lahat, hindi lamang sa paningin ng Panginoon, kundi pati sa paningin ng mga tao.” Alam ng Panginoon kung ano ang ginagawa natin sa pera, ngunit sinabi niya, Hindi pa iyon sapat; gusto naming malaman din ito ng bayan ng Diyos. At pagkatapos, bukod kay Tito at sa kapatid na ito, nagsugo pa si Pablo ng isa pa. Totoo ang patotoo ng dalawang tao, mababasa natin, ngunit nasusulat, “Sa bibig ng dalawa o tatlong saksi ay mapagtitibay ang bawat salita” (Mateo 18:16). “At isinugo namin kasama nila ang aming kapatid, na madalas na naming napatunayang masipag sa maraming bagay, ngunit ngayon ay lalo pang masipag, dahil sa

malaking tiwala niya sa inyo.” Nakakita siya ng isang lalaking dalubhasa sa mga usaping pangnegosyo, at sinabi niya, Isinama rin namin siya.

At pagkatapos ay nagbigay siya ng maikling salita ng pagpapatunay sa mga kapatid na ito. “Kung may magtatanong tungkol kay Tito, siya’y aking kasama at kamanggagawa para sa inyo: o kung tungkol sa aming mga kapatid, sila’y mga apostol ng mga iglesia (ang salitang ‘sugo’ doon ay ang salitang ‘apostol’), at kaluwalhatian ni Cristo. Kaya ipakita ninyo sa kanila, at sa harapan ng mga iglesia, ang patunay ng inyong pag-ibig, at ng aming pagmamalaki tungkol sa inyo.” Ang patunay ng pag-ibig ay nasa pagbibigay. Sinasabi nating interesado tayo sa misyon—patunayan natin ito sa pagbibigay. Sinasabi nating interesado tayo sa mga dukhang banal—patunayan natin ito sa pagbibigay. Sinasabi nating interesado tayo sa pagtustos sa gawain ng Panginoon—patunayan natin ito sa pagbibigay. Nagbigay ang Diyos—“Gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, kaya ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak.” Gayon na lamang ang pag-ibig ni Cristo sa Iglesia kaya ibinigay Niya ang Kanyang sarili para rito, at ngayon tayong sa pamamagitan ng biyaya ay nakakikilala sa Diyos bilang ating Ama at kay Cristo bilang ating Tagapagligtas ay tinatawag upang ipakita ang ating pag-ibig sa pamamagitan ng pagbibigay.

Aral 16: Ang Pagbibigay ng Cristiano

“Sapagkat tungkol sa paglilingkod sa mga banal, hindi na kailangang sumulat pa ako sa inyo: sapagkat alam ko ang kahandaan ng inyong kalooban, na dahil dito ay ipinagmamapuri ko kayo sa mga taga-Macedonia, na ang Acaya ay handa na mula pa noong isang taon; at ang inyong sigasig ay nakapukaw sa marami. Gayunma’y isinugo ko ang mga kapatid, upang ang aming pagmamapuri tungkol sa inyo ay huwag mawalang-kabuluhan sa bagay na ito; upang, gaya ng sinabi ko, kayo’y maging handa: baka sakaling kung sumama sa akin ang mga taga-Macedonia, at kayo’y matagpuang hindi handa, kami (huwag na naming sabihing kayo) ay mapahiya sa ganitong pagtitiwalang pagmamapuri. Kaya inakala kong kailangang pakiusapan ang mga kapatid, na mauna sila sa inyo, at ihanda nang patiuna ang inyong kaloob na ipinangako ninyo noon, upang ito’y maging handa, bilang tunay na kaloob, at hindi parang sapilitang kinuha. Datapuwa’t sinasabi ko ito, Ang naghahasik nang kakaunti ay mag-aani rin nang kakaunti; at ang naghahasik nang sagana ay mag-aani rin nang sagana. Magbigay ang bawat isa ayon sa ipinasiya ng kanyang puso; hindi mabigat sa loob, o dahil napipilitan: sapagkat iniibig ng Diyos ang nagbibigay nang masaya. At makapangyarihan ang Diyos na pasaganain sa inyo ang lahat ng biyaya; upang kayo, na laging may sapat sa lahat ng bagay, ay managana sa bawat mabuting gawa: (Gaya ng nasusulat, Siya’y namudmod; nagbigay siya sa mga dukha: ang kanyang katuwiran ay nananatili magpakailanman. At Siya na nagbibigay ng binhi sa manghahasik at ng tinapay na pagkain, ay nagbibigay at magpaparami ng inyong binhing inihasik, at magdaragdag ng mga bunga ng inyong katuwiran;) yamang kayo’y pinayayaman

sa lahat ng bagay para sa buong pagkabukas-palad, na sa pamamagitan namin ay nagbubunga ng pagpapasalamat sa Diyos. Sapagkat ang paglilingkod na ito ay hindi lamang pumupuno sa kakulangan ng mga banal, kundi umaapaw pa sa maraming pagpapasalamat sa Diyos; samantalang sa katunayan ng paglilingkod na ito ay niluluwalhati nila ang Diyos dahil sa inyong ipinahahayag na pagpapasakop sa Ebanghelyo ni Cristo, at dahil sa inyong masaganang pamamahagi sa kanila, at sa lahat ng tao; at sa kanilang panalangin para sa inyo, na nananabik sa inyo dahil sa napakadakilang biyaya ng Diyos na nasa inyo. Salamat sa Diyos dahil sa Kanyang kaloob na hindi masayod ng salita” (2 Corinto 9).

Sa kabanatang ito, napakalinaw at napakatindi ng ipinapakita sa atin ng Espiritu ng Diyos: ang ating pananagutan, bilang mga mananampalataya sa ating Panginoong Jesu-Cristo, na magbigay mula sa ating kabuhayan, kapwa para sa pagtustos sa gawain ng Panginoon at para tugunan ang pangangailangan ng mga Cristianong nasa mahirap na kalagayan.

Ipinagkaloob sa ating Panginoong Jesus na maranasan, sa paraang lubhang mayaman at ganap, ang kaligayahan ng pagbibigay. Siya na sa pamamagitan Niya ay nilikha ang lahat ng bagay, at para sa Kanya ang lahat ng ito, ay bumaba sa mababang bahaging ito ng Kanyang nilikha, hindi upang paglingkuran kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kanyang buhay na pantubos sa marami. Si apostol Pablo, nang kausapin niya ang matatanda ng Efeso, ay nanawagan sa kanila na “alalahanin ang mga salita ng Panginoong Jesus, na Siya rin ang nagsabi, Lalong mapalad ang magbigay kaysa tumanggap” (Mga Gawa 20:35). Natural na itatanong natin, Kailan, at sa anong pagkakataon Niya ito sinabi? At baka magulat pa tayo sa simula

na kahit halughugin natin ang apat na Ebanghelyo, hindi natin matatagpuan ang ganitong pananalita. Ibig sabihin, ang kinasihang mga talaan ng buhay at mga salita ng ating mapagpalang Panginoon ay hindi nagsasabi sa atin na ginamit Niya ang mga salitang ito sa anumang pagkakataon.

Gayunman, sinipi ito ng apostol na para bang kilalang-kilala na, at walang duda na kilala nga, at madalas itong sinasabi ng Tagapagligtas noong mga araw na Siya'y nasa laman. Sa katunayan, ang anyo ng pandiwa sa orihinal ay nagpapahiwatig ng paulit-ulit na pagsasabi, at maisasalin natin ang talata nang ganito: “Alalahanin ang mga salita ng Panginoong Jesus, na nakaugalian Niyang sabihin, Lalong mapalad ang magbigay kaysa tumanggap.” Ibig sabihin, kaugalian na Niyang magsalita nang ganito. Sa dalas ng pagbanggit Niya ng mga salitang ito, hindi na inakala ng mga kinasihang sumulat ng Kanyang buhay na kailangan pang isulat ito; pero saanman pumunta ang Kanyang mga alagad—yaong mga nakakilala sa Kanya rito sa lupa—dala nila ang munting alaalang ito; kaya kumalat sa buong unang iglesya ang kuwento na madalas gamitin ng Panginoon ang mga salitang binanggit ni Pablo.

Napakalaking liwanag nito sa Kanyang pagkatao, at ipinapakita nito ang malalim na kagalakang natagpuan Niya sa pagbabahagi ng mabuti sa iba. Ang “lalong mapalad” ay talagang “lalong maligaya”; kaya tama lang na basahin natin, “Lalong maligaya ang magbigay kaysa tumanggap.” Kailanman ay hindi Siya nagbigay nang mabigat sa loob. Para sa Kanya, kagalakan ang makibahagi sa mga nangangailangan.

Ikinatutuwa Niyang ibahagi ang kayamanan ng Kanyang biyaya sa mga kaluluwang dukha at bangkarote. Walang duda, madalas, habang pinapakain Niya ang napakaraming tao, pinagagaling ang mga maysakit, o tinutugunan sa ibang paraan

ang pangangailangan ng tao, haharap Siya sa mga alagad na pinakamalapit sa Kanya at sasabihin nang mahinahon at may malalim na kasiyahan, “Lalong mapalad ang magbigay kaysa tumanggap.”

Nais ng Espiritu Santo na isapuso natin ang Kanyang halimbawa at ang Kanyang mga salita. Likas tayong makasarili kaya akala natin ang pinakamalaking kaligayahan ay nasa pagtanggap at hindi sa pagbibigay. Lahat tayo ay natutuwang tumanggap ng regalo. Gustung-gusto nating tumanggap ng papuri, pagmamahal at paghanga. Minsan iniisip natin na kung maibubuhos lang sa atin ang lahat ng hinahangad ng ating puso, lubos tayong liligaya. Pero lubusang pagkakamali iyan. Ang pinakamaliligayang tao sa mundo ay yaong mga nagbibigay nang walang pag-iimbot; at dito nakasalalay ang hamon sa mga Cristiano saanmang dako na pinagkatiwalaan ng Diyos ng kakayahang isulong ang Kanyang mga layunin sa sanlibutan sa pamamagitan ng mga kaloob na salapi. Ang mga humahayo alang-alang sa pangalan ng Panginoong Jesus, iniwan ang tahanan at mga mahal sa buhay, iniwan din ang lahat ng pagkakataong kumita at mag-ipon ng yaman, ay dapat na maging tanging pinagmamalasakitan ng mga nais makaranas ng pagpapalang binabanggit ng Panginoong Jesus. Sa Ikatlong Sulat ni Juan, makikita natin ang papuri ng matandang apostol sa Matandang si Gayo. Isinulat niya, “Minamahal, tapat ang iyong ginagawa sa anumang ginagawa mo sa mga kapatid, at sa mga dayuhan; na nagpatotoo sa iyong pag-ibig sa harap ng iglesia: na kung sila’y ihahatid mo sa kanilang paglalakbay sa paraang karapat-dapat sa Diyos, ay mabuti ang iyong gagawin: sapagkat dahil sa Kanyang pangalan ay humayo sila, na walang tinatanggap sa mga Hentil. Kaya nararapat nating tanggapin ang mga gayon, upang tayo’y

maging mga kamanggagawa sa katotohanan” (3 Juan 5-8). “Walang duda na ang tinutukoy dito ay higit sa lahat ang mga naglalakbay na mangangaral ng Ebanghelyo, yaong tinatawag nating mga misyonero. Dahil hindi nila kayang tustusan ang kanilang sarili, lubos silang umaasa sa Panginoon, at Siya naman ang tumutugon sa kanilang pangangailangan sa pamamagitan ng masaganang kaloob ng mga tapat na Cristiano sa mga iglesya sa kanilang bayan, na nakasumpong ng tunay na kagalakan sa napakagandang pakikipag-isang ito. Hindi ba natin dapat tanungin ang ating sarili kung hanggang saan na tayo nakapasok sa kaisipan ni Cristo tungkol sa mapagpalang paglilingkod na ito? Nararanasan din ba natin ang kagalakang dulot ng pagbibigay ayon sa kakayahang bigay ng Diyos, upang ang Kanyang mga lingkod ay patuloy na makapaglingkod sa malalayong lupain kung saan halos wala silang pakikisamang Cristiano, pero madalas ay maraming pagsubok at hirap ang dinaranas? Huwag tayong matakot kailanman na habang binubuksan natin sa kanila ang ating puso at pitaka, tayo naman ang pababayaang maghirap, sapagkat makatitiyak tayo na ang Diyos ay hindi magkakautang kaninuman.

*“Kailanma’y hindi pag-ibig ang umubos sa puso,
O pagbibigay ang umubos sa pitaka.”*

At maaalala natin ang mga taludtod ni John Bunyan sa kanyang walang-kamatayang alegorya:

*“May isang lalaki, bagaman baliw sa tingin ng iba,
Habang lalo siyang namimigay, lalo siyang nagkakaroon
pa.”*

Sapagkat sa kabila ng lahat, ito'y ibang paraan lamang ng pagsasabi ng sinabi na ng Diyos Mismo sa Kanyang Banal na Salita, “May nagsasabog, gayunma’y lalong nadaragdagan; at may nagpipigil nang higit sa nararapat, ngunit humahantong sa karukhaan.”

Habang nasa isip natin ang mga kaisipang ito, pansinin natin kung gaano kataimtim na idinidiin ni apostol Pablo ang kahalagahan ng paglilingkod na ito ng pagbibigay. Sinasabi niya sa mga talatang 1 at 2: “Sapagkat tungkol sa paglilingkod sa mga banal, hindi na kailangang sumulat pa ako sa inyo: sapagkat alam ko ang kahandaan ng inyong kalooban, na dahil dito ay ipinagmamapuri ko kayo sa mga taga-Macedonia, na ang Acaya ay handa na mula pa noong isang taon; at ang inyong sigasig ay nakapukaw sa napakarami.” Nakikita ninyo, isang taon bago nito ay nangako silang magbibigay para sa pondong ito na nililikom ni Pablo, at ngayon ay hinihiling niya sa kanila na tuparin ang kanilang mga pangako. “Gayunma’y isinugo ko ang mga kapatid, upang ang aming pagmamapuri tungkol sa inyo ay huwag mawalang-kabuluhan sa bagay na ito; upang, gaya ng sinabi ko, kayo’y maging handa: baka sakaling kung sumama sa akin ang mga taga-Macedonia, at kayo’y matagpuang hindi handa, kami (huwag na naming sabihing kayo) ay mapahiya sa ganitong pagtitiwalang pagmamapuri.” Nakuha ninyo ang punto, hindi ba? Nilibot niya ang mga iglesya sa Macedonia at hinikayat silang makibahagi sa kaloob na nililikom nila para sa mga dukhang banal sa Palestina, at sinabi niya sa kanila na ang mga nasa Corinto ay nangako na ring magbibigay nang bukas-palad; pero wala pang perang naibibigay, kaya daraan siya sa kanilang lugar papunta sa Jerusalem at ayaw niyang ipahiya nila siya. Ayaw niyang pilitin at makiusap pa sa kanila na tuparin ang kanilang

pangako; ang nais niya ay maipakita sa mga kapatid na taga-Macedonia kung gaano sila kaagap magbayad. “Kaya,” sabi niya, “inakala kong kailangang pakiusapan ang mga kapatid, na mauna sila sa inyo, at ihanda nang patiuna ang inyong kaloob na ipinangako ninyo noon, upang ito’y maging handa, bilang tunay na kaloob, at hindi parang sapilitang kinuha.” Medyo mahirap unawain ang huling pananalitang iyan. Ang salitang isinaling “kasakiman” ay maaari ring isalin nang wasto bilang “pangingikil.” Nais niyang tipunin ng mga dumadalaw na kapatid ang halagang ito pagdating nila sa Corinto, upang hindi magmukhang kailangan pa niyang pumunta sa kanila na parang maniningil ng buwis, na pinipilit silang ibigay ang naipangako na nila. Nais niyang ito’y maging masaya at maligayang pagbibigay, ang uri ng pagbibigay na lumuluwalhati sa Panginoon.

“Ang naghahasik nang kakaunti ay mag-aani rin nang kakaunti; at ang naghahasik nang sagana ay mag-aani rin nang sagana.” Kaya gumagamit siya ng isang kilalang katotohanan upang ilarawan ang isang dakilang espirituwal na katotohanan. Isipin ninyo ang isang magsasakang napakahangal na, sa paglabas niya para maghasik ng trigo, ay magsasabing, “Sayang naman na maghasik nang ganito karami sa isang ektarya; sa palagay ko makakakuha pa rin ako ng katamtamang ani kahit kaunti lang ang ihasik ko.” Kahangalan ang ganyang asal. Ganyan din tayo. Kung nais natin ang pagpapala ng Diyos sa ating gawain, kung nais nating dalawin Niya tayo na may kapangyarihan at maging bukas-palad Siya sa atin, dapat nating pagmalasakitan ang pangangailangan ng iba. May isang lumang kasabihan na sa tagal nang ginagamit ay makintab na ang tuhod at gula-gulanit na ang laylayan. Ganito ito: “Ang kawanggawa ay nagsisimula sa tahanan.” Sinasabi ng mga tao na dapat munang isipin ang

sariling tahanan, at kung may matira pa, saka magbigay sa iba o sa misyon sa ibang bansa. Ang pagbibigay sa misyon ay hindi kawanggawa. Hindi pag-aabuloy sa dukha kapag nag-aambag ako mula sa aking kabuhayan upang madala ang Ebanghelyo sa isang naghihinalong sanlibutan. Para sa layuning ito kaya tayo iniwan ng Diyos dito sa mundong ito. Malaking pagkakamali ang pag-usapan pa natin ang misyon sa sariling bayan at misyon sa ibang bansa. Ang sanlibutang ito ay isang banyagang lupain na pinuntahan ng ating mapagpalang Panginoon, at mula roon sa itaas ay isinusugo Niya tayo upang humayo sa lahat ng bansa at dalhin ang Ebanghelyong ito hanggang sa pinakadulo ng lupa. Nais nating paramihin nang sanlibong ulit ang ating pagsisikap sa pamamagitan ng pagsuporta sa mga humahayo sa mga lupaing lampas pa roon. Siyempre, ang tinutukoy ni Pablo ay lalo na ang pagkalinga sa mga dukha, pero ang parehong prinsipyo ay angkop sa dalawa.

Ngayon, pansinin ang kalagayan ng puso na tinitingnan ng Diyos pagdating sa pagbibigay. “Ang bawat isa ayon sa ipinasiya ng kanyang puso.” May nagsasabing hindi siya naniniwala sa pangangako ng ibibigay. Ano ba ang pangako? Iyon ang pagpapahayag ng pasiya ng iyong puso. Sinasabi ng apostol, na sumusulat sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos, “Magbigay ang bawat isa ayon sa ipinasiya ng kanyang puso.” Magpasiya ka sa iyong puso, saka ka magbigay; “hindi mabigat sa loob o dahil napipilitan, sapagkat iniibig ng Diyos ang nagbibigay nang masaya.” Sasabihin mo, “Aba, baka magtaka sila kung wala akong ibibigay. Kaya siguro mabuti pang magbigay ako kahit kaunti.” Huwag kang magbigay nang ganyan—“Hindi mabigat sa loob.” Ayaw Niya ng kahit isang sentimo mula sa iyo kung mas gusto mo pang itago ito para sa sarili mo. Ayaw ng Diyos ng iyong pera kung ibinibigay mo ito nang mabigat sa loob o dahil

napipilitan. “Kung gayon,” sasabihin mo, “sa palagay ko dapat akong magbigay. Siguro may pananagutan ako sa Diyos at kailangan kong magbigay.” Hindi, hindi; “hindi dahil napipilitan.” Ang Diyos ay nagbigay nang kusa at may kagalakan. At wala Siyang nais tanggapin mula sa iyo maliban kung ikaw man ay magbibigay nang kusa at may kagalakan; maliban kung nagpapasalamat ka na may maibibigay ka. “Sapagkat iniibig ng Diyos ang nagbibigay nang masaya.” Ang salita sa Griyego ay *hilaron*, at maisasalin itong “sobrang saya.” Iniibig ng Diyos ang nagbibigay nang sobrang saya. Hindi ang nagbibigay na nagsasabing, “Naku naman, lagi na lang silang nangangailangan ng pera.” kundi ang nagsasabing, “Ano iyon? Isa na namang pagkakataong magbigay sa misyon! Isa na namang pagkakataong tumulong sa nangangailangan! Purihin ang Panginoon! Ano ang maibibigay ko? Oo, sa palagay ko kaya kong doblehin iyan.” Iyan ang nagbibigay nang sobrang saya, ang nagbibigay nang masaya.

At hindi kailanman magkakautang sa iyo ang Panginoon kung ganyan ka magbigay. “At makapangyarihan ang Diyos na pasaganain sa inyo ang lahat ng biyaya; upang kayo, na laging may sapat sa lahat ng bagay, ay managana sa bawat mabuting gawa.” Nakikita ninyo, kapag tama ang iyong saloobin sa Diyos at sa Kanyang Salita, kahanga-hangang kabutihan naman ang ipapakita Niya sa iyo. Pagkatapos ay sinipi ni Pablo ang Awit 112, “Siya’y namudmod; nagbigay siya sa mga dukha; ang kanyang katuwiran ay nananatili magpakailanman.” Sa awit na iyon, inilalarawan ng Diyos ang huwarang taong matuwid. Isa sa kanyang katangian ay may malasakit siya sa ibang tao. Namumudmod siya. Nagbibigay siya sa mga dukha. Ang katuwiran, alam ninyo, ay nangangahulugang pamumuhay na angkop sa kaugnayang kinatatayuan natin. Ngayon, paano tayo

mamumuhay nang angkop kung pinababayaan natin ang ating pakikitungo sa mga nasa kagipitan at sa mga lingkod ni Cristo?

“At Siya na nagbibigay ng binhi sa manghahasik at ng tinapay na pagkain, ay magbibigay at magpaparami ng inyong binhing inihasik, at magdaragdag ng mga bunga ng inyong katuwiran.” Alam ng Diyos na kailangan mo ang mga bagay na ito at aalagaan ka Niya. Magkasama ang katuwiran at pagkabukas-palad. “Yamang kayo’y pinayayaman sa lahat ng bagay para sa buong pagkabukas-palad, na sa pamamagitan namin ay nagbubunga ng pagpapasalamat sa Diyos. Sapagkat ang paglilingkod na ito ay hindi lamang pumupuno sa kakulangan ng mga banal, kundi umaapaw pa sa maraming pagpapasalamat sa Diyos.” Nagsisimula ito sa Diyos at nagtatapos sa Diyos. Makapangyarihan ang Diyos na pasaganain sa iyo ang lahat ng biyaya habang ibinibigay mo sa Kanya ang mula sa iyong kabuhayan. Nagbibigay ka upang tustusan ang Kanyang mga lingkod sa malalayong bukirin. Napagpapala sila at nagpapasalamat sa Diyos, at ang pagpapalang iyon ay bumabalik sa iyo. Lahat ng ilog ay umaagos sa dagat; ang halumigmig mula sa dagat ay umaakyat sa mga ulap; ang tubig ay bumubuhos sa lupa mula sa mga ulap, at dinadala itong muli ng mga ilog sa dagat, kaya may walang-patid na ikot ng pagpapala.

“Samantalang sa katunayan ng paglilingkod na ito ay niluluwalhati nila ang Diyos dahil sa inyong ipinahahayag na pagpapasakop sa Ebanghelyo ni Cristo, at dahil sa inyong masaganang pamamahagi sa kanila, at sa lahat ng tao.” Pansinin, ito ay “ang inyong ipinahahayag na pagpapasakop sa Ebanghelyo.” Iba ang sabihin nating naniniwala tayo sa Ebanghelyo; pero kung sinasabi nating naniniwala tayo na ito

lamang ang daan upang ang mga makasalanan ay makalapit sa Diyos, tiyak na sisikapin nating maipaabot ang Ebanghelyo sa mga tao.

“At sa kanilang panalangin para sa inyo, na nananabik sa inyo dahil sa napakadakilang biyaya ng Diyos na nasa inyo. Salamat sa Diyos dahil sa Kanyang Kaloob na hindi masayod ng salita.” Ang Kaloob na ito ay si Cristo Mismo, at lubos Siyang lampas sa lahat ng ating kakayahang pahalagahan Siya nang wasto.

Aral 17: Ipinagtanggol ni Pablo ang Kanyang Pagka-apostol

“Ngayon ako, si Pablo, ay namamanhik sa inyo alang-alang sa kaamuan at kabaitan ni Cristo, ako na kapag kaharap ninyo ay mababa sa inyong paningin, ngunit kapag wala ay matapang sa inyo: namamanhik ako sa inyo, na huwag sanang kailanganin na ako’y maging matapang kapag kaharap na ninyo, sa pagtitiwalang iyon na inaasahan kong gamitin nang buong tapang laban sa ilan, na nag-aakalang kami’y lumalakad ayon sa laman. Sapagkat bagaman kami’y lumalakad sa laman, hindi kami nakikipagdigma ayon sa laman: (sapagkat ang mga sandata ng aming pakikidigma ay hindi makalaman, kundi makapangyarihan sa pamamagitan ng Diyos upang gibain ang mga muog;) na iginigiba ang mga haka-haka, at ang bawat bagay na nagmamataas laban sa pagkakilala sa Diyos, at binibihag ang bawat pag-iisip sa pagsunod kay Cristo; at handang parusahan ang lahat ng pagsuway, kapag naging ganap na ang inyong pagsunod. Tinitingnan ba ninyo ang mga bagay ayon sa panlabas na anyo? Kung ang sinuman ay nagtitiwala sa sarili na siya’y kay Cristo, isipin niyang muli sa kanyang sarili ito, na kung paanong siya’y kay Cristo, gayundin naman kami ay kay Cristo. Sapagkat kahit na magmapuri pa ako nang higit tungkol sa aming kapangyarihan, na ibinigay sa amin ng Panginoon para sa ikatitibay, at hindi para sa inyong ikagigiba, hindi ako mapapahiya: upang huwag akong magmukhang tinatakot ko kayo sa pamamagitan ng mga sulat. Sapagkat ang kanyang mga sulat, sabi nila, ay mabibigat at makapangyarihan; ngunit mahina ang kanyang pangangatawan at ang kanyang pananalita ay walang halaga. Isipin ng ganyang

tao ito, na kung ano kami sa salita sa pamamagitan ng mga sulat kapag wala kami, ay gayundin kami sa gawa kapag kaharap na ninyo. Sapagkat hindi kami nangangahas na ibilang ang aming sarili, o ihambing ang aming sarili sa ilang pumupuri sa kanilang sarili: ngunit sila, na sinusukat ang kanilang sarili sa kanilang sarili, at inihahambing ang kanilang sarili sa kanilang sarili, ay hindi marurunong. Ngunit hindi kami magmamapuri nang lampas sa aming sukat, kundi ayon sa sukat ng tuntuning ibinahagi sa amin ng Diyos, isang sukat na umaabot hanggang sa inyo. Sapagkat hindi namin iniuunat ang aming sarili nang lampas sa aming sukat, na para bang hindi kami nakaabot sa inyo: sapagkat nakarating kami hanggang sa inyo sa pangangaral ng Ebanghelyo ni Cristo: hindi nagmamapuri nang lampas sa aming sukat, samakatuwid ay sa mga pagpapagal ng ibang tao; kundi may pag-asa, na kapag lumago ang inyong pananampalataya, kami'y lubos na mapalalawak sa pamamagitan ninyo ayon sa aming tuntunin, upang maipangaral ang Ebanghelyo sa mga lupaing lampas pa sa inyo, at hindi magmapuri sa larangan ng iba tungkol sa mga bagay na nakahanda na sa aming kamay. Ngunit ang nagmamapuri, ay magmapuri sa Panginoon. Sapagkat hindi ang pumupuri sa kanyang sarili ang sinasang-ayunan, kundi ang pinupuri ng Panginoon” (2 Corinto 10).

Napakapraktikal na bahagi ng Salita ng Diyos ito, at labis tayong makapagpapasalamat kahit sa ilang hindi kanais-nais na karanasan ni apostol Pablo, dahil sa mga aral na mapupulot natin sa kanyang saloobin tungkol sa mga ito. Gaya ng nakita na natin, matagal siyang naglingkod sa tanyag na lunsod na ito ng Gresya. Sa loob ng isang taon at anim na buwan, siya'y nagtrabaho, nanalangin at nagpagal, gumagawa sa sarili niyang mga kamay upang tustusan ang kanyang sarili at ang mga

kasama niya, habang nangangaral sa publiko at sa bahay-bahay, nagsisikap na maabot ang mga naliligaw na makasalanan at madala sila kay Cristo, at kapag naligtas na sila, ay iharap ang bawat tao na ganap kay Cristo Jesus. Nakita niyang lumago at umunlad ang gawain sa kahanga-hangang paraan. Nakita niyang dumating sa kanila ang mga taong may natatanging kakayahan na makapagpapatibay sa kanila, at pagkatapos, bilang tunay na misyonero, iniwan niya sila at lumipat sa ibang bukirin, upang madala pa ang Ebanghelyo sa mga hindi pa nakaririnig nito. At ngayong malayo na siya sa kanila, nabalitaan niya ang isang planadong kilusan ng ilang kaaway ng Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos upang ilayo ang mismong mga nahikayat niya sa pagtitiwala sa kanya bilang kinasihan at tunay na itinalagang apostol, upang sa ganoon ay mapahina nila ang pananampalataya ng mga nahikayat na iyon sa maluwalhating pahayag ng biyaya ng Diyos na kanyang ipinangaral. Dito ay kinailangan ni Pablo na idiin nang husto ang kapangyarihang ibinigay sa kanya. Kinailangan niyang ipagtanggol ang kanyang pagka-apostol, at itaas ang kanyang tungkulin. At bagaman ito ang pinakahuling bagay na gusto niyang gawin, kinailangan niyang ituro ang gawaing ginawa ng Diyos sa pamamagitan niya at ipakita na siya'y tunay na isinugo ni Cristo. Ang nakita nila ay isang abang manggagawa ng tolda, na madalas ay marumi ang mga kamay sa pagtatrabaho. Nakita nila siyang hinuhubad ang kanyang magaspang na damit upang maghanda para sa isang pangangaral, at pupunta sa tagpuan upang ipangaral si Cristo pagkatapos ng kanyang oras ng trabaho.

Isang karaniwang manggagawa ang nakita nila, at ngayon ay ginamit nila ito laban sa kanya. “Aba,” sabi nila, “hindi siya apostol, isang taong namumuhay nang ganyan kaaba.

Napakakaraniwan, napakasimple ng kanyang hanapbuhay araw-araw! Tatawagin ba ninyo siyang apostol? Kailangan bang magtrabaho ang ibang mga apostol ni Jesu-Cristo gaya niya, sa sarili nilang mga kamay?” Kaya lalo nila siyang hinamak dahil mismo sa kanyang kababaang-loob. Sumagot siya, “Ako mismo, si Pablo, ay namamanhik sa inyo alang-alang sa kaamuan at kabaitan ni Cristo.” Ano ang tingin nila kay Cristo? Siya’y isang karpintero at gumamit ng lagari, martilyo at daras sa karpinterya sa Nazaret, at kinuha ang pinakamababang lugar dito sa lupa upang tayo’y maitaas Niya sa pinakamataas. Kaya, alang-alang sa Kanyang kaamuan, sa Kanyang kabaitan, ako “na kapag kaharap ninyo ay mababa sa inyong paningin, ngunit kapag wala ay matapang sa inyo, namamanhik ako sa inyo, na huwag sanang kailanganin na ako’y maging matapang kapag kaharap na ninyo, sa pagtitiwalang iyon na inaasahan kong gamitin nang buong tapang laban sa ilan, na nag-aakalang kami’y lumalakad ayon sa laman.” Nakikita ninyo, kinailangan niyang sumulat sa kanila ng isang napakatapang na sulat upang ituro at sawayin ang mabibigat na bagay na ginagawa sa iglesia sa Corinto. May pagkakabaha-bahagi roon at, bukod sa iba pang bagay, pinagsasabong nila ang isang lingkod ng Diyos laban sa isa pa. May nagsasabing, “Ako’y kay Pablo, at ako’y kay Apolos, at ako’y kay Cefas,” at ang iba naman ay nagpapahayag, “Kami lamang ang kay Cristo.” At kinailangang sawayin ni Pablo ang lahat ng iyon, at sawayin nang mahigpit. Mayroon ding mga kapatid na nagdedemandahan sa isa’t isa, at may iba pang bagay na kailangang harapin, kaya matalas at matapang ang kanyang mga sulat. Pero ngayon ay kailangan niyang harapin ang mga naninira sa kanya. Sinasabi nila, “Madali lang iyan; kaya niyang umupo nang mag-isa sa kanyang silid-aralan at sumulat nang matapang, pero kung kailangan ka niyang

harapin nang mukhaan, hindi siya mangangahas magsalita nang ganyan.” At para bang sinasabi ni Pablo, “Sana’y hindi na kailanganin iyon. Sumusulat ako sa inyo sa halip na dumalaw, dahil ayaw kong sabihin nang harapan ang mabibigat na bagay na ito: masyado ko kayong minamahal para naisin kong saktan kayo. Inakala kong matutulungan ko kayo sa pamamagitan ng aking mga sulat, pero kung hindi kayo tutugon sa mga ito, kailangan kong sabihin sa inyo nang harapan ang ibig kong sabihin, at ipakita na may kapangyarihang mula sa Diyos na sumusuporta sa lahat ng aming sinasabi.”

“Sapagkat bagaman kami’y lumalakad sa laman, hindi kami nakikipagdigma ayon sa laman.” Nasa laman kami, hindi maaaring hindi, pero, sabi niya, hindi kami nakikipagdigma ayon sa laman. Bilang mga lingkod ni Cristo, hindi kami mga taong kumikilos dahil lamang sa makalamang motibo. “Ang mga sandata ng aming pakikidigma ay hindi makalaman.” Hindi kami umaasal sa makalamang paraan; ang aming mga sandata, na siyang ibinigay sa amin ng Espiritu Santo ng Diyos, ay “makapangyarihan sa pamamagitan ng Diyos upang gibain ang mga muog; na iginigiba ang mga haka-haka, at ang bawat bagay na nagmamataas laban sa pagkakilala sa Diyos, at binibihag ang bawat pag-iisip sa pagsunod kay Cristo.” Napakagandang mithiin iyan para sa lingkod ng Diyos! Ang ministro ni Cristo ay hindi isinugo upang mangaral ng mabubulaklak na sermon na puno ng magaganda at matutunog na pananalitang walang laman, kundi upang ibigay sa mga tao ang katotohanan ng Diyos; at ang epekto ng katotohanang ito sa budhi ay upang ipasakop ang bawat pag-iisip sa pagsunod kay Cristo, upang matigil ang lahat ng pangangatwiran ng tao kapag nagsalita na ang Diyos, at upang magkaroon ng lubos na pagpapasakop sa Kanyang kalooban. Kung hindi kayo handang

sumunod sa Salita ng Diyos, kailangan kong maging handa na parusahan ang bawat pagsuway, sabi niya.

Pagkatapos ay binabalaan niya sila laban sa pagtingin sa panlabas na anyo. Sa palagay ko, ang pisikal na anyo ni Pablo ay hindi gaya ng isang dakilang estadista o dakilang pinuno.

Lalong hinahangaan ng mga Griyego ang magandang pangangatawan, gaya ng makikita natin sa maraming kahanga-hangang estatwang iniwan nila. Pero malamang na napakaliit na tao ni Pablo. Ang pangalang “Pablo” ay nangangahulugang “maliit,” at karaniwan noong panahong iyon na pinapangalanan ang tao ayon sa kung ano siya. Mahina ang kanyang panlabas na anyo at walang halaga ang kanyang pananalita. Maaaring may pag-aalinlangan o pagkautal sa kanyang pagsasalita, na marahil ay dulot ng pagbato sa kanya sa Listra, at baka hindi siya makapagsalita nang malaya o matatas. Kaya hinamak nila siya dahil sa kanyang mga kahinaan sa katawan. Pero ang maliit na lalaking iyon, bagaman mahina sa katawan, ay puspos ng kapangyarihan ng Espiritu ng Diyos, at sa pamamagitan ng kapangyarihang iyon ay nakagawa ng kahanga-hangang mga bagay para kay Cristo, kaya masasabi niya, “Kung ang sinuman ay nagtitiwala sa sarili na siya’y kay Cristo, isipin niyang muli sa kanyang sarili ito, na kung paanong siya’y kay Cristo, gayundin naman kami ay kay Cristo.” Sa ibang salita, “Hindi ako kagandahang tingnan, pero ako’y kay Cristo rin gaya ng mga gwapong guro na may makisig na pangangatawan. Ako’y Kanyang lingkod, at ginagamit Niya ako sa kabila ng aking kahinaan sa katawan. Siya Mismo ang nagbigay sa akin ng tuwirang kapangyarihan.” “Kahit na magmapuri pa ako nang higit tungkol sa aming kapangyarihan, na ibinigay sa amin ng Panginoon para sa ikatitibay, at hindi para sa inyong ikagigiba.” Hindi niya aangkinin ang kapangyarihan upang maghiganti sa

kanila; ang kanyang kapangyarihan ay para sa kanilang pagpapala. Sa pagsunod sa Panginoon ay dinala niya sa kanila ang Ebanghelyo, at ngayon ay nais niya silang patibayin kay Cristo. “Sapagkat ang kanyang mga sulat,” sabi nila, “ay mabibigat at makapangyarihan; ngunit mahina ang kanyang pangangatawan.” “Sige,” sabi niya, “hintayin ninyong makarating ako rian, at makikita ninyo.” Sa palagay ko may kaunting matabang na biro rito. Sa palagay ko napangiti ang apostol nang isulat niya ang sumunod na talata: “Isipin ng ganyang tao ito, na kung ano kami sa salita sa pamamagitan ng mga sulat kapag wala kami, ay gayundin kami sa gawa kapag kaharap na ninyo.” Hindi kami nangangahas na ihambing ang aming sarili sa iba, na nagsasabing, “Aba, mas magaling akong gumawa nito kaysa sa iba.” Sinasabi ni Pablo, “Hindi, hindi iyan ang punto. Hindi lamang ito tanong kung mas magaling akong mangaral kaysa sa iba o hindi. Tayong lahat ay mga lingkod ni Cristo.” “Hindi kami nangangahas na ibilang ang aming sarili, o ihambing ang aming sarili sa ilang pumupuri sa kanilang sarili; ngunit sila, na sinusukat ang kanilang sarili sa kanilang sarili at inihahambing ang kanilang sarili sa kanilang sarili, ay hindi matatalino.” Napakahangal na ihambing o itapat ang ating sarili sa iba. Sa bawat tao ang kanyang gawain. Bawat lingkod ng Diyos ay may natatanging kaloob. Sinabi ni Whitefield, “Maaaring mas magaling mangaral ng Ebanghelyo ang ibang tao kaysa sa akin, pero walang taong makapangangaral ng mas mabuting Ebanghelyo.”

Pero ngayon ay sinasabi ng apostol, “Mayroon akong iisang tiyak na layunin at walang makapaglilihis sa akin mula roon.” “Hindi kami magmamapuri nang lampas sa aming sukat, kundi ayon sa sukat ng tuntuning ibinahagi sa amin ng Diyos, isang sukat na umaabot hanggang sa inyo.” Ang “tuntunin” ay

maisasalin na “kanon.” Ang batas kanoniko ay ang batas o tuntunin na namamahala sa mga iglesya. Para bang sinasabi ni Pablo, “Ito ang kanon na ibinigay sa akin ng Diyos, isang sukat na umaabot hanggang sa inyo, at iyon ay na ipangaral namin ang Ebanghelyo sa mga lupaing lampas pa roon.” Sinasabi niya, “Ang aking tuntunin bilang misyonero ay hindi ang masyadong abalahin ang sarili sa mga iglesyang naitatag na, at tiyak na hindi ang pumunta kung saan nagpagal na ang ibang tao, at saka idagdag doon ang aking kaunting ambag. Ayaw kong magtayo sa pundasyon ng iba. Ang aking gawain ay ipangaral ang Ebanghelyo kung saan hindi pa nababanggit ang pangalan ni Cristo.” Hindi mali ang magtayo sa pundasyon ng iba. Nakatayo ako rito ngayon, at ano ang ginagawa ko? Aba, ang pinakamabuting magagawa ko ay magtayo sa pundasyon ng ibang tao. Pero kinikilala iyan ni Pablo. Sinasabi niya, “Inilagay ko ang pundasyon at ibang tao ang nagtatayo sa ibabaw nito.” Pero ipinapahayag niya, “Ang aking tuntunin ay hindi magtayo sa pundasyon ng iba.” Siya’y tagapaglagay ng pundasyon. Nagpunta siya sa bawat bansa, sa bawat lunsod, sa bawat nayon, dala ang Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos. Sinikap niyang akayin palabas sa kadiliman ang mga kaluluwang hindi pa nakaririnig ng mensahe ng liwanag kailanman. Pagkatapos ay titipunin niya sila sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Espiritu sa maliliit na grupo. Madalas nating marinig ngayon ang salitang “katutubo” kaugnay ng gawaing misyonero. Hinihikayat ang mga katutubo na magtatag ng “mga katutubong iglesya.” Ito ang pamamaraan ni Pablo. Nangaral siya sa Corinto, at umalis na siya. Ang ibang tao na ang maaaring dumating ngayon at magpatibay sa kanila, pero siya ay kailangang magdala ng Ebanghelyo hanggang sa dulo ng lupa. Napakagaling na misyonero ni Pablo! Siya ang huwarang

misyonero sa ibang bansa para sa buong panahon natin. Marami na mula noon ang humayo taglay ang parehong espiritung nagtulak sa kanya. Ito ang gawain ng iglesia, at kung hindi tayo lahat makakahayo, matutulungan nating makahayo ang mga malayang gumawa nito, at maaari tayong manalangin at magbigay upang makagawa sila nang hindi nahahadlangan ng kakapusan. Hindi tayo, sabi ni Pablo, “magmamapuri sa larangan ng iba tungkol sa mga bagay na nakahanda na sa aming kamay. Ngunit ang nagmamapuri, ay magmapuri sa Panginoon.” Nagtatayo man ang isang tao sa pundasyon ng iba o nagsisikap na sabihin kay Cristo ang mga lalaki at babae sa malalayong lupain, iisa lang ang lahat: “Ang nagmamapuri, ay magmapuri sa Panginoon. Sapagkat hindi ang pumupuri sa kanyang sarili ang sinasang-ayunan, kundi ang pinupuri ng Panginoon.” Narito, kung gayon, ang huwarang misyonero na ipinakita sa buhay ni apostol Pablo. Nawa’y makapasok tayong lahat dito, kahit sa ilang sukat man lang. Napakaganda ng pagsisikap ni Pablo na sumunod sa kanyang Panginoon. Sinabi niya, “Tularan ninyo ako, gaya ng pagtulad ko kay Cristo.” Si Cristo ay bumaba mula sa kaitaasan ng kaluwalhatian patungo sa kailaliman ng kasalanan at kapighatian, at Siya’y lumakad sa landas ng pagpapakababa at kahihiyan, at sa wakas ay pumunta sa krus at doon ay ibinigay ang Kanyang buhay para sa pagtubos sa mga taong may sala. “Ang nagsasabing siya’y nananatili sa Kanya ay dapat ding lumakad nang gaya ng paglakad Niya.”

Aral 18: Ipinagkasundo kay Cristo

“Sana’y pagtiisan ninyo ako nang kaunti sa aking kahangalan: at talagang pagtiisan ninyo ako. Sapagkat ako’y naninibugho sa inyo ng maka-Diyos na paninibugho: sapagkat kayo’y ipinagkasundo ko sa iisang asawa, upang kayo’y maiharap kong isang malinis na dalaga kay Cristo. Ngunit natatakot ako, na baka sa anumang paraan, kung paanong dinaya ng ahas si Eva sa pamamagitan ng kanyang katusuhan, ay gayundin ang inyong mga pag-iisip ay mapasama at mailayo sa kapayakan na nasa kay Cristo. Sapagkat kung ang dumarating ay nangangaral ng ibang Jesus, na hindi namin ipinangaral, o kung tumatanggap kayo ng ibang espiritu, na hindi ninyo tinanggap, o ibang ebanghelyo, na hindi ninyo tinanggap, ay mabuti pang pagtiisan ninyo siya. Sapagkat inaakala kong hindi ako nahuhuli kahit kaunti sa pinakadakilang mga apostol. Ngunit bagaman ako’y hindi sanay sa pananalita, hindi naman sa kaalaman; kundi lubos na kaming nahayag sa inyo sa lahat ng bagay. Nagkasala ba ako sa pagpapakababa ko sa aking sarili upang kayo’y maitaas, dahil ipinangaral ko sa inyo ang Ebanghelyo ng Diyos nang walang bayad? Ninakawan ko ang ibang mga iglesia, na tumatanggap ng upa mula sa kanila, upang kayo’y paglingkuran. At nang ako’y kasama ninyo, at nangailangan, hindi ako naging pabigat kaninuman: sapagkat ang kakulangan ko ay pinunan ng mga kapatid na dumating mula sa Macedonia: at sa lahat ng bagay ay iningatan ko ang aking sarili na huwag maging pabigat sa inyo, at patuloy ko itong iingatan. Gaya ng katotohanan ni Cristo na nasa akin, walang sinumang makapigil sa akin sa pagmamapuring ito sa mga lupain ng Acaya. Bakit? Dahil ba hindi ko kayo iniibig? Alam ng Diyos. Ngunit ang ginagawa ko, ay patuloy kong gagawin, upang

alisan ng pagkakataon ang mga naghahanap ng pagkakataon; upang sa bagay na kanilang ipinagmamapuri, ay masumpungan silang gaya rin namin. Sapagkat ang mga gayon ay mga bulaang apostol, mga mandarayang manggagawa, na nagpapanggap na mga apostol ni Cristo. At hindi ito kataka-taka; sapagkat si Satanas mismo ay nagpapanggap na isang anghel ng liwanag. Kaya hindi malaking bagay kung ang kanyang mga ministro ay magpanggap din na mga ministro ng katuwiran; na ang kanilang wakas ay ayon sa kanilang mga gawa” (2 Corinto 11:1-15).

Walang makapupukaw sa puso sa pagsamba gaya ng pagbubulay-bulay sa Salita ng Diyos. Ginawa ni Satanas ang lahat upang nakawin sa atin ang kayamanang ito, pero makapagpapasalamat tayo sa Diyos na ito’y naingatan para sa ating lahat sa buong kasaysayan. Ang Salita ng Diyos ay gaya Niya, ito’y sakdal. Mababasa natin, “Ang mga salita ng Panginoon ay dalisay na mga salita: gaya ng pilak na sinubok sa hurnong lupa, na dinalisay nang makapito.”

Ngayon, ang mga tanging talatang nais kong basahing muli ay ang 2 at 3: “Ako’y naninibugho sa inyo ng maka-Diyos na paninibugho: sapagkat kayo’y ipinagkasundo ko sa iisang asawa, upang kayo’y maiharap kong isang malinis na dalaga kay Cristo. Ngunit natatakot ako, na baka sa anumang paraan, kung paanong dinaya ng ahas si Eva sa pamamagitan ng kanyang katusuhan, ay gayundin ang inyong mga pag-iisip ay mapasama at mailayo sa kapayakan na nasa kay Cristo.”

Madalas nating marinig ang kasabihang, “Walang-humpay na pagbabantay ang kabayaran ng kalayaan,” at kailangan nating tandaan na sa mga araw na ito, kung kailan napakaraming iba’t ibang puwersa ang nagsisikap na sirain ang ating kalayaan dito

sa Amerika, kung kailan ang Komunismo ay nag-aalok ng kalayawan sa halip na kalayaan, at kung kailan ang iba naman ay nag-aalok ng isang uri ng diktadura sa halip na kalayaan, dapat tayong magpasalamat nang labis sa Diyos sa mga pribilehiyong tinamasa natin, at bilang isang bayan ay dapat tayong maging mapagbantay at maingat baka unti-unting maubos ang ating mga kalayaan. Pero gayundin katotoo na walang-humpay na pagbabantay ang kabayaranang dapat nating ibigay upang mapanatili ang katotohanan ng Diyos. Maraming masasamang puwersa ang kumikilos na nagsisikap ilayo ang Cristiano sa pahayag na ibinigay ng Diyos sa Kanyang Salita. Hindi tayo dapat magtaka rito, sapagkat laging ganito. Sa sandaling magsimulang gumawa ang Diyos sa anumang dispensasyon, sinikap na agad ni Satanas, ang kaaway, na siraan ang katotohanang inihayag ng Diyos. Sa naunang dispensasyon, ang labanan ay sa pagitan ng pahayag na ibinigay sa pamamagitan ng mga propeta at mga saserdote sa Sinai at sa pamamagitan ng mga lingkod ng Diyos sa paglipas ng mga siglo sa isang panig, at ng lahat ng uri ng pagsamba sa diyus-diyusan sa kabilang panig. Sa buong dispensasyong Cristiano, ang labanan ay sa pagitan ng isang dalisay at malinaw na patotoo ng Ebanghelyo at ng iba't ibang panghalili na iniharap ng kaaway ng ating kaluluwa sa mga tao, upang ilayo sila sa kapayakan na nasa kay Cristo. Kinailangang harapin ito ni apostol Pablo. Nakita na natin sa mga sulat na ito sa mga taga-Corinto kung paano siya sinusundan-sundan ng mga nagsisikap ilayo ang mga nahikayat niya mula sa mensaheng dinala niya sa kanila tungkol sa kaligtasan sa biyaya lamang, patungo sa isang bagay na magpapalabo sa kahalagahan ng biyayang iyon. Ngayon, sa kabanatang ito, napilitan si Pablo na magpakababa sa isang bagay na lubhang

hindi niya gusto, dahil sa mga maling paratang na ibinabato upang sirain ang pagtitiwala ng mga banal sa kanilang guro, upang tanggihan nila ang kanyang turo. Kung hindi mahikayat agad ng diyablo ang mga tao na talikuran ang isang katotohanan, sasalakayin naman niya ang mga isinugo ng Diyos upang ipagtanggol ang katotohanang iyon. Sinikap niyang mawalan ng tiwala ang mga nahikayat ni Pablo sa kanilang guro, sa kanyang pagka-espirituwal, sa kanyang pagkaunawa sa katotohanan, upang siraan ang kanyang paglilingkod. Ang mga taong ito na buong kasamaang sumalungat sa gawain ni Pablo ay kinutya siya at nagsalita ng pinakamasasakit na bagay, maging tungkol sa kanyang hitsura at kakayahan. Pinaratangan nila siya na hindi siya karapat-dapat maging pinuno ng bayan ng Diyos, na hindi siya apostol ng Panginoong Jesu-Cristo dahil hindi siya kabilang sa orihinal na labindalawa, na hindi niya tinanggap ang kanyang tagubilin mula kay Cristo dahil hindi ito dumaan sa labindalawa. Itinuring nila siyang isang nagsosolo, walang pinanggagalingan. Gusto nilang paniwalaan ng mga tao na makasariling motibo ang nagtutulak sa kanya, na nagsisikap siyang makinabang sa mga pinaglilingkuran niya. Buong galit niyang pinabulaanan ang ganitong mga paratang. Ayaw niyang gawin ito; hindi niya ikinatutuwa ang ipagtanggol ang kanyang sarili. Ang tao ng Diyos ay masisiyahan nang basta magpatuloy sa pangangaral ng Salita ng Diyos at hindi kailanman banggitin ang kanyang sarili, pero dito ay naging kailangan. Nawawalan na ng tiwala ang mga taga-Corinto sa kanilang guro, at kung mawalan sila ng tiwala sa kanya, mawawalan din sila ng tiwala sa maluwalhating mensaheng itinalaga sa kanyang dalhin sa buong sanlibutan. Tinatawag niyang kahangalan ang kanyang pagtatanggol sa sarili. Mas gusto pa niyang magsalita tungkol kay Cristo. Ang dahilang

ibinigay niya ay, “Ako’y naninibugho para sa inyo ng maka-Diyos na paninibugho.” May paninibughong dapat hatulan, ang paninibugho ng isang guro sa kapwa guro. Ang mga lingkod ni Cristo ay naninibugho sa isa’t isa, ang mga tumutulong sa gawain ng Panginoon ay naninibugho sa isa’t isa, at ang mga guro sa Sunday School ay naninibugho sa isa’t isa. Lahat ng kanyang paninibugho ay salungat sa Espiritu Santo ng Diyos. Pero may paninibughong dalisay, malinis, at tama, at iyon ang uri ng paninibughong taglay ng Diyos Mismo. Sinasabi Niya, “Akong Panginoon mong Diyos ay Diyos na mapanibughuin.” Ano ang ibig Niyang sabihin? Ano ang ibig sabihin ni Pablo? Ibig niyang sabihin na hindi niya matiis na makitang tumalikod ang kanyang mga kapatid mula sa Diyos patungo sa mga huwad na diyos, dahil alam niyang walang-hanggang kapahamakan nila iyon kung gagawin nila. Ang kanyang paninibugho ay hindi dahil sa pag-ibig sa sarili, kundi dahil sa pag-ibig niya sa kanila. Ano ang iisipin ninyo sa isang asawang lalaki na nagsasabi tungkol sa kanyang asawa, “Wala talaga akong nararamdamang selos kapag nilalambing siya ng ibang lalaki?” Nakikita ninyo, may paninibughong tama, at ang isang tapat at matuwid na asawang lalaki ay nais na maging tapat sa kanya ang kanyang asawa, gaya ng nadarama niyang pananagutan niyang maging totoo at tapat sa kanya. Ganoon din, nais ng ating Diyos na makita ang Kanyang bayan na tapat sa Kanya at namumuhay nang hiwalay sa pakikisama sa sanlibutan. “Ang pakikipagkaibigan sa sanlibutan ay pakikipag-away sa Diyos.” Sinasabi ni Pablo sa mga taga-Corintong ito, “Ako’y naninibugho sa inyo.” Ayaw niyang makita silang napapalayo, lumilihis, sumusunod sa mga bagay na walang pakinabang, at ayaw niyang mawala sa kanila ang kahalagahan ng kanilang unang pag-ibig. Nais niya silang makitang laging

tapat kay Cristo. Ang kanyang paninibugho ay maka-Diyos, isang paninibughong gaya ng paninibugho ng Diyos. “Sapagkat kayo’y ipinagkasundo ko sa iisang asawa.” Bilang isang kapulungan ng Diyos, sila’y gaya ng isang dalagang nakatak dang ikasal. Sila’y ipinagkasundo sa iisang asawa, si Cristo nga. Ang piging ng kasalan at ang Kordero ay naroon sa kaluwalhatian at hinihintay nila ang Kanyang pagbabalik. Si Cristo ang Lalaking pakakasalan ng iglesya. Namatay Siya para sa atin, at tayo’y sa Kanya, at ang ating puso ay dapat maging tapat sa Kanya. Ayaw ni Pablo na makita silang naliligaw at nagiging di-tapat. Nais niyang masabi sa Hukuman ni Cristo, “Mapagpalang Panginoon, narito ang mga nahikayat ko para sa Iyo, at ang kanilang puso ay naging tapat sa Iyo, at ngayon ay narito sila upang makaisa Mo magpakailanman sa kaluwalhatian.” Natatakot siya na baka hindi ito mangyari. May mga puwersang kumikilos na nagsisikap hadlangan ito. Kaya sinasabi niya, “Natatakot ako na baka sa anumang paraan ay dayain kayo ni Satanas sa pamamagitan ng katusuhan.” Ganyan gumawa ang diyablo. Hindi kailanman sinasabi ni Satanas, “Magandang umaga, ako ang diyablo! Gusto kitang iligaw, gusto kitang akitin, gusto kong ilayo ang puso mo sa Diyos, gusto kitang ipahamak sa buhay na ito at sa walang-hanggan.” Hindi, dumarating siya na may pinakamagandang pagkukunwari at pangako, at sinisikap niyang ilayo ang puso kay Cristo sa pamamagitan ng panlilinlang. Dinaya niya si Eva. Dinadaya na niya ang sangkatauhan sa buong paglipas ng mga siglo. “Natatakot ako, na baka sa anumang paraan, kung paanong dinaya ng ahas si Eva sa pamamagitan ng kanyang katusuhan, ay gayundin ang inyong mga pag-iisip ay mapasama at mailayo sa kapayakan na nasa kay Cristo.” Alam ba ninyo ito? Ang katotohanan ng Diyos ay laging hayag mismo

sa ibabaw ng Kanyang Salita. Saanman kailangang dumaan ng mga tao sa mahabang pangangatwiran upang suportahan ang isang sistemang sinisikap nilang ipilit sa mga banal, iyon ay hindi katotohanan ng Diyos. Anumang bagay na walang banal na kapayakan ay hindi patotoo ng Diyos. Kaya, batang banal, subukin mo ang bawat turo sa pamamagitan ng pagsasaliksik sa Salita, at kung hindi mo ito makitang malinaw na inihayag sa Aklat, tanggiin mo ang lahat ng pangangatwirang hindi ayon sa Kasulatan, gaano man kadunong ang taong nangangatwiran.

At sinasabi ni Pablo sa mga taga-Corintong ito, “Kung talagang dumating ang mga taong ito upang magdala sa inyo ng mas mabuting bagay, mabuti pang pakinggan ninyo sila.” Dumating sila upang hilahin sila pababa sa mas mababang antas, upang ilayo ang kanilang puso kay Cristo at mag-alok sa kanila ng isang panghalili, hindi isang mas dakila o mas mabuti o mas nakasisiya kaysa kay Cristo, kundi isang sistemang ayon sa kautusan na ang tanging magagawa ay ituon sila sa sarili at sa inaakalang kabutihan ng tao. “Sapagkat kung ang dumarating ay nangangaral ng ibang Jesus, na hindi namin ipinangaral, o kung tumatanggap kayo ng ibang espiritu, na hindi ninyo tinanggap, o ibang ebanghelyo na hindi ninyo tinanggap, ay mabuti pang pagtiisan ninyo siya.” Kung may dumating sa inyo at magsabing, “May natagpuan akong mas mabuti kaysa kay Cristo, mas mabuti kaysa kay Jesus,” aba, kung totoo nga, mabuti pang pagtiisan ninyo siya. Pero hinding-hindi kayo makatatagpo ng sinumang mas mabuti kaysa kay Jesus. Si Jesus ang huling salita ng Diyos sa mga makasalanan at ang Kanyang huling salita sa mga banal. Noong isang araw ay may dinampot akong aklat ng teolohiya na sinabi ng sumulat, “Dumating na ang panahon na kailangan natin ng bagong pagsisiyasat sa problema ni Jesu-Cristo.” Aba, mahal kong mga kaibigan, si

Cristo ay hindi problema! Si Jesu-Cristo ang lunas sa bawat problema; Siya ang nagpapalinaw at nagpapaliwanag sa lahat ng bagay; Siya “na sa Kanya ay nananahan sa katawan ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos.” Sinasabi ni Pablo, kung may magpalit ng anumang bagay kay Cristo, magbingi-bingihan kayo sa kanya. Sinasabi niya, kung tumanggap kayo ng ibang espiritu, na hindi ninyo tinanggap, kung may makapagsasabi sa inyo ng anumang espiritong mas dakila, mas makapangyarihan o mas mataas kaysa sa Espiritu Santo ng Diyos, na nananahan sa bawat mananampalataya, mabuti pang sundan ninyo siya. Pero hindang-hindi kayo makatatagpo ng iba, sapagkat ang Espiritu Santo ay Diyos Mismo, kung paanong tunay na Diyos ang Ama, at Diyos ang Anak. Maraming espiritu ang gumagala sa sanlibutan na nagsisikap linlangin ang mga tao, pero ang Espiritu ng Diyos, na nananahan sa mananampalataya, ay ang Espiritong ikinagagalak na luwalhatiin ang Panginoong Jesus. Pagkatapos ay idinagdag niya, “Kung may dumating na may ibang ebanghelyo maliban sa tinanggap ninyo, mabuti pang pagtiisan ninyo siya.” Pero iisa lamang ang Ebanghelyo. Ang Ebanghelyong iyon ay may iba’t ibang anyo sa iba’t ibang panahon. Tinatawag itong “ang Ebanghelyo ng kaharian” kapag ang idinidiin ay ang pagkahari at kapangyarihan ng Panginoong Jesu-Cristo. Tinatawag itong “ang Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos” kapag ang idinidiin ay ang kaligtasan ng makasalanan. Tinatawag itong “ang maluwalhating Ebanghelyo ng Diyos,” o “ang Ebanghelyo ng kaluwalhatian ng Diyos,” kapag ang idinidiin ay ang kalagayang kinaroroonan ngayon ng Tagapagligtas. Kapag tinatawag itong “ang walang-hanggang Ebanghelyo,” naiisip natin ang mensaheng nagsasabi sa atin na may Isa, at Isa lamang, na sa pamamagitan Niya ay

maipagkakasundo ang mga makasalanan sa Diyos, at iyon ang Panginoong Jesus. Sa pagsulat sa mga taga-Galacia, sinabi ng apostol, “Kahit kami, o isang anghel mula sa langit, ay mangaral sa inyo ng ibang ebanghelyo maliban sa ipinangaral namin sa inyo, sumpain siya.” Sapagkat wala nang ibang Ebanghelyo ng Diyos maliban sa Ebanghelyo ng Kanyang Anak, na nagsasabi sa mga makasalanan ng daan upang sila’y maaring-ganap sa Kanyang harapan. Kung gayon, kung wala namang ibang maidadala ang mga tao, bakit nila gugustuhing sirain ang pagtitiwala ng mga tao sa katotohanan ng Diyos? Mabigat na mensahe ito na ayaw sanang ihatid ni Pablo, pero kinailangan niyang ipaliwanag ang mga bagay dahil sa mga maling pagkaunawa at sa malulupit at di-totoong pahiwatig na ikinikintal ng kanyang mga kaaway sa puso at isipan ng mga nahikayat niya. “Inaakala kong hindi ako nahuhuli kahit kaunti sa pinakadakilang mga apostol.” Hindi niya tinutukoy ang likas na kakayahan. Ang ibig niyang sabihin ay ganito: Pagdating sa paglilingkod, sa palagay ko ay hindi ako nahuhuli kahit kaunti sa sinuman sa kanila. Inilagay ng Diyos ang Kanyang tatak sa kanyang paglilingkod. Libu-libo ang naakay niya sa paanan ng Tagapagligtas, pero sinasabi pa rin nila na hindi siya apostol dahil hindi niya nakilala si Cristo noong narito pa Siya sa lupa. Tinanggap ni Pablo ang kanyang pagka-apostol nang tuwiran mula sa langit. Ang nabuhay na mag-uling Cristo ang nagpakita sa kanya, “na inililigtas siya mula sa bayan at sa mga Hentil” na sa kanila siya isinugo. Iyon ang pagkahirang kay Pablo sa pagka-apostol. Ang mga taga-Corintong ito ang tatak ng Diyos sa kanyang gawain.

“Bagaman ako’y hindi sanay sa pananalita, hindi naman sa kaalaman.” Tapat niyang inaamin na wala siyang kaloob ng mahusay na pananalumpati. Pero walang makapagpapahayag

ng katotohanan nang mas malinaw kaysa sa kanya. “Bagaman ako’y hindi sanay sa pananalita, hindi naman sa kaalaman; kundi lubos na kaming nahayag sa inyo sa lahat ng bagay.” Alam nila kung ano ang kanyang pamumuhay noong kasama nila siya. May isang bagay na ipinintas nila sa kanya. Ayaw niyang tumanggap ng anumang pera mula sa kanila! Iyan ang pinakahuling bagay na ipipintas ng sinuman sa isang ministro sa panahong ito! Pero sinabi nila na iyon ang patunay na hindi siya tunay na apostol. Isang taon at kalahati siyang nagpagal sa Corinto at hindi niya sila pinayagang mag-ambag ng anuman para sa kanyang pangangailangan. Sinabi ng kanyang mga kaaway na kung alam niyang siya’y tunay na apostol, pinayagan sana niya silang tustusan siya, pero hindi siya nangahas, dahil hindi siya tiyak sa kanyang kinatatayuan. Kinailangan niyang magpaliwanag. “Nagkasala ba ako sa pagpapakababa ko sa aking sarili upang kayo’y maitaas, dahil ipinangaral ko sa inyo ang Ebanghelyo nang walang bayad?” Pumasok siya sa isang lunsod na isa sa pinakamahalay sa ibabaw ng lupa. Sinabi niya, “Hindi ako aasa sa bayang ito sa anumang bagay.” Nagpunta siya roon upang ipangaral ang Ebanghelyo, at kahit nang magpahayag na sila na sila’y sa Panginoon ay hindi pa rin niya sila pinayagang tustusan siya. Kailangan niyang ipadama sa kanila na lahat ng tinanggap nila mula sa kanya ay walang-bayad na kaloob ng Diyos, upang wala ni bahagyang isipin sa kanilang puso na naghahanap siya ng pansariling pakinabang. Paano siya nabuhay? Aba, sabi niya, “Ninakawan ko ang ibang mga iglesya, na tumatanggap ng upa mula sa kanila, upang kayo’y paglingkuran.” Sa ibang mga iglesya, pinagsama-sama nila ang kanilang mga ambag at ipinadala ang pera sa Corinto at tumulong sa pagtustos sa kanya, upang maipagpatuloy niya ang kanyang gawain ng pag-eebanghelyo nang walang

hinihinging anuman, baka mapagkamalan nila ang kanyang mga motibo. “Nang ako’y kasama ninyo, at nangailangan, hindi ako naging pabigat kaninuman: sapagkat ang kakulangan ko ay pinunan ng mga kapatid na dumating mula sa Macedonia: at sa lahat ng bagay ay iningatan ko ang aking sarili na huwag maging pabigat sa inyo, at patuloy ko itong iingatan.” Gumawa siya ng mga tolda upang tustusan ang sarili, at kapag hindi sapat ang perang iyon, ipinadala naman ng Panginoon ang kailangan sa pamamagitan ng mga kapatid mula sa Macedonia, kaya sa isang paraan o iba pa ay nagawa niyang hindi umasa sa mapamuna at mapamintas na grupong iyon sa Corinto, na baka mapagkamalan ang kanyang mga motibo kung tatanggapin niya ang kanilang pera. Mahirap pasiyahin ang ilang tao; hindi mo talaga sila mapasisiya. Kapag malakas ang boses mo ay ayaw nila, at kapag mahina naman ay hindi nila marinig. Kapag ipinangaral mo ang Ebanghelyo, masyado raw simple, at kapag itinuro mo ang Salita, masyado raw malalim! Kaya hindi masiyahan ni Pablo ang mga taong ito, pero sinikap niyang linisin man lang ang kanyang sarili sa paratang na siya’y makasarili sa kanyang patotoo.

“Gaya ng katotohanan ni Cristo na nasa akin, walang sinumang makapipigil sa akin sa pagmamapuring ito sa mga lupain ng Acaya.” Hindi siya laging namumuhay nang ganito, pero may tanging dahilan kung bakit niya ito dapat gawin sa Acaya. Bakit niya ito ginawa? Dahil ba hindi niya sila iniibig? Alam ng Diyos. Naaalala ko ilang taon na ang nakararaan, nasa Oregon ako, at may isang mabuting matandang Olandes at ang kanyang mabuting pamilya na may sampung anak na lalaki at isang anak na babae, na dumadalo sa halos lahat ng pulong; at ang mahal na lalaking ito ay walang katiyakan ng kaligtasan. Ginagawa niya ang lahat upang mapalugdan ang Diyos. Sinisikap niyang

tuparin ang kautusan, at umaasa siyang sa anumang paraan ay makatatanggap siya ng patunay ng kanyang pagkahirang at malalaman niyang siya'y ligtas. Sinikap kong ipaliwanag ang katotohanan ng kaligtasan sa biyaya para sa lahat ng sumasampalataya. Nakikinig ang matanda, pero sa palagay niya ay masyado itong madali. Inanyayahan ako sa kanilang bahay para maghapunan, at pagkatapos ay umupo kami sa harap ng nakabukas na Biblia, at sinikap kong ipakita sa kanya na maaari siyang maligtas sa isang iglap sa simpleng pagtitiwala sa Panginoong Jesus; pero masyado siyang nakatuon sa hyper-Calvinism kaya hindi niya makita ang simpleng katotohanan at mamahinga kay Cristo na kanyang Tagapagligtas. Pagkaraan ng apat na oras ay paalis na ako, at nang patalikod na ako, ang mahal na matanda—na sa kanyang mahabang balbas ay kamukha ni Paul Krueger—ay dumukot sa kanyang bulsa at inalok ako ng regalong limang dolyar. Sinabi ko, “Sabihin mo sa akin, ibinibigay mo ba iyan dahil sa pag-ibig kay Cristo, o ibinibigay mo ba ito upang subukang makatulong sa pagbili ng iyong kaligtasan?” Tumingin siya sa akin nang ilang sandali at sinabi niya, “Hindi ko iniibig si Cristo, sana nga'y iniibig ko Siya.” Sinabi ko, “Itago mo na ang limang dolyar mo. Pinahahalagahan ko ang kabaitan mo sa pag-aalok nito, pero ayaw kong isipin mo na may anumang kabutihang makapagbibigay ng karapatan sa iyo ang pagbibigay ng pera sa isang lingkod ni Cristo.” Sinabi nila sa akin pagkatapos na pumunta siya sa kanyang silid at umiyak na parang bata. Makalipas ang dalawang taon ay bumalik ako, at hinding-hindi ko malilimutan ang gabing lumapit siya sa akin at nagsabi, “Iniibig ko ang Panginoong Jesus; nagtiwala na ako sa Kanya bilang aking Tagapagligtas; alam kong ako'y Kanya. Tatanggapin mo na ba ngayon ang limang dolyar?” Tinanggap

ko ito, at natuwa akong sikaping gamitin ito para sa Panginoong Jesu-Cristo. Iyan ang kaisipan ni Pablo. Mali ang saloobin ng mga taga-Corinto tungkol sa pera. Hindi ginusto ni Pablo ang kanilang pera para sa kanyang sarili. “Ngunit ang ginagawa ko, ay patuloy kong gagawin, upang alisan ng pagkakataon ang mga naghahanap ng pagkakataon; upang sa bagay na kanilang ipinagmamapuri, ay masumpungan silang gaya rin namin. Sapagkat ang mga gayon ay mga bulaang apostol, mga mandarayang manggagawa, na nagpapanggap na mga apostol ni Cristo.” Nahihinuha ko mula rito na ang mga bulaang gurong ito ay sabik na sabik sa pakinabang na salapi. Kabaligtaran ang saloobin ni Pablo. Bukod dito, mahusay magsalita ang mga bulaang gurong ito; sa karamihan ng bagay ay para silang mga tunay na lingkod ni Cristo. Paano ninyo sila makikilala? Sa mensaheng dala nila. Kung hindi nila ipinangangaral ang katotohanan ng Diyos, hindi sila mga apostol ni Cristo. Pero mukha silang mabubuting tao; napakagiliw at napakahusay nilang magsalita; napakakaakit-akit nila bilang tao. Sinasabi ng apostol, “Hindi ito kataka-taka; sapagkat si Satanas mismo ay nagpapanggap na isang anghel ng liwanag.” Hindi siya lumalapit sa mga tao sa magaspang na anyong karaniwang nakikita nating larawan niya, na may sungay, buntot at kuko. Aba, ang ganyang diyablo ay walang maililigaw na sinuman! Pero ang diyablong dumarating bilang anghel ng liwanag, na may mababait, malalambot, magigiliw na salita at matatamis na tinig—iyan ang uri ng diyablong nandadaya sa mga tao. Kaya sinasabi ni Pablo, kung “si Satanas mismo ay nagpapanggap na isang anghel ng liwanag, hindi malaking bagay kung ang kanyang mga ministro ay magpanggap din na mga ministro ng katuwiran; na ang kanilang wakas ay ayon sa kanilang mga gawa.” Napansin ba

ninyo ang pananalitang iyan, “ang kanyang mga ministro?” May mga ministro ba si Satanas? May mga ministro ba ang diyablo? Oo, iyan ang sinasabi ni Pablo. Maaaring ang isang tao ay may pinag-aralan at pino at inordenahan sa tungkulin ng ministro at nagpapahayag na nagtuturo ng Salita ng Diyos, pero sa lahat ng panahon ay maaaring siya’y hinirang ni Satanas. Paano natin makikilala ang mga ministro ni Satanas mula sa mga ministro ni Cristo? Sa isang simpleng paraan, sabi ni Pablo. Hindi ito kailangang maging mahirap. Kung sila’y kay Satanas, maaaring marami silang sinasabi tungkol sa katuwiran ng tao, pero may isang bagay na hindi nila pinag-uusapan. Walang sinasabi ang mga ministro ni Satanas tungkol sa dugong pantubos ng Panginoong Jesu-Cristo. Ang mga ministro ni Cristo ay gaya ng nobya sa Awit ni Solomon. Sinasabi sa kanya ng lalaking ikakasal, “Ang iyong mga labi ay gaya ng sinulid na matingkad na pula.” Ang tunay na lingkod ni Cristo ay may mga labing nagsasalita tungkol sa dugo ni Jesus. Itinuturo niya ang mga makasalanan sa dugong pantubos na iyon na sa pamamagitan lamang nito maliligtas ang mga taong may sala. Gaano man igiit ng isang tao ang katuwiran, pansarili man, pambayan, o pambansa, kung hindi niya iniharap sa mga tao ang kaligtasan sa pamamagitan ng mahalaga at naglilinis na dugo ng Panginoong Jesu-Cristo, siya’y isa sa mga ministro ni Satanas. Sapagkat walang ibang mensahe ang Diyos para sa mga naliligaw kundi ang mensaheng nakaugnay sa gawain sa krus ng Kalbaryo.

Aral 19: Ang mga Paghihirap ni Pablo Alang-alang kay Cristo

“Sinasabi kong muli, Huwag akong ipalagay ng sinuman na isang mangmang; ngunit kung gayon man, tanggapin ninyo ako bilang isang mangmang, upang ako naman ay makapagmapuri nang kaunti. Ang sinasabi ko ay hindi ko sinasabi ayon sa Panginoon, kundi parang sa kamangmangan, sa pagtitiwalang ito ng pagmamapuri. Yamang marami ang nagmamapuri ayon sa laman, ako man ay magmamapuri rin. Sapagkat malugod ninyong tinitii ang mga mangmang, palibhasa’y kayo’y marurunong. Sapagkat tinitii ninyo kung kayo’y alipinin ng sinuman, kung lamunin kayo ng sinuman, kung may kumuha sa inyo, kung may magmataas, kung sampalin kayo ng sinuman sa mukha. Nagsasalita ako tungkol sa kahihiyan, na para bang kami’y naging mahihina. Gayunman, sa anumang bagay na ang sinuman ay matapang (nagsasalita ako na parang mangmang), ako man ay matapang din. Sila ba’y mga Hebreo? Ako rin. Sila ba’y mga Israelita? Ako rin. Sila ba’y binhi ni Abraham? Ako rin. Sila ba’y mga lingkod ni Cristo? (Nagsasalita ako na parang mangmang) ako’y higit pa; sa mga pagpapagal ay lalong sagana, sa mga hampas ay labis-labis, sa mga bilangguan ay lalong madalas, sa mga kamatayan ay madalas. Sa mga Judio ay limang beses akong tumanggap ng apatnapung hampas na kulang ng isa. Tatlong beses akong pinalo ng mga pamalo, minsan akong binato, tatlong beses akong nabagbag ang sinasakyang barko, isang gabi at isang araw akong napalutang sa laot; sa mga paglalakbay na madalas, sa mga panganib sa mga ilog, sa mga panganib sa mga tulisan, sa mga panganib sa sarili kong mga kababayan, sa mga panganib sa mga Hentil, sa

mga panganib sa lungsod, sa mga panganib sa ilang, sa mga panganib sa dagat, sa mga panganib sa mga huwad na kapatid; sa pagod at hirap, sa mga puyat na madalas, sa gutom at uhaw, sa mga pag-aayuno na madalas, sa ginaw at kahubaran. Bukod sa mga bagay na nasa labas, ang bagay na dumarating sa akin araw-araw, ang pagmamalasakit sa lahat ng iglesya. Sino ang mahina, at hindi ako mahina? Sino ang natisod, at hindi ako nag-aalab? Kung kailangan akong magmapuri, magmamapuri ako sa mga bagay na nauukol sa aking mga kahinaan. Ang Diyos at Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na pinupuri magpakailanman, ay nakaaalam na ako'y hindi nagsisinungaling. Sa Damasco, ang gobernador sa ilalim ni Haring Aretas ay nagbantay sa lungsod ng mga taga-Damasco sa pamamagitan ng mga kawal, sa hangad na ako'y hulihin: at sa isang bintana ay ibinaba ako sa isang bakol sa pader, at nakatakas ako sa kanyang mga kamay” (2 Corinto 11:16-33).

Aaminin ko sa inyo na tuwing binabasa ko ang mga salitang tulad nito, hindi ko maiwasang isipin na sa halos limampung taon na nakilala ko si Cristo bilang aking Tagapagligtas, at halos buong panahong iyon ay sinisikap kong ipangaral ang Kanyang Salita, para bang naglalaro lamang ako sa pagiging Cristiano. Kapag iniisip ko ang dinanas ng mahal na lingkod na ito ng Diyos noong unang siglo alang-alang kay Cristo, na itinutulak ng isang nag-aalab na pag-ibig sa Tagapagligtas, nararamdaman kong napakarami ko pang dapat matutunan kung ano ang ibig sabihin ng pagiging tunay na lingkod ng Panginoong Jesus.

Napansin na natin sa pag-aaral ng sulat na ito na may mga taong lubhang naiinggit sa paglilingkod ni apostol Pablo. Kung maaari lamang ay itinaboy na nila siya sa iba't ibang iglesya;

hindi pa nila siya pinapansin para lamang lasunin ang isip ng mga taong malugod na tumanggap sa kanya bilang lingkod ng Panginoon. Kung minsan, bagaman hindi naman tuwirang nanlait, sinikap nilang ipahiwatig na wala siyang tunay na batayan upang ituring ang sarili na apostol ni Jesu-Cristo, na sa katoninayan ay isa lamang siyang malayang mangangaral na walang pinanggalingan sa iglesya, at na ang kanyang mga salita ay hindi dapat tanggapin bilang tunay na kinasihan ng Diyos, gaya ng mga salita ng orihinal na labindalawang apostol. Dahil sa lahat ng ito, at dahil ang mga taong siya mismo ang nag-akay kay Cristo ay nababalisa at naguguluhan sa ganitong mga bagay, nakita niyang kailangang ituro ang kanilang pansin sa mga tanda ng kanyang pagka-apostol. Sinisikap niyang ipakita na ang Diyos Mismo ang naglagay ng Kanyang tatak sa kanyang paglilingkod sa pamamagitan ng pagpapahintulot na siya'y magdusa alang-alang kay Cristo.

Pansinin muna ang kanyang pagmamapuri. Sinasabi niya sa mga talata 16 hanggang 21: “Huwag akong ipalagay ng sinuman na isang mangmang.” Ibig sabihin, may mga taong nagpapahiwatig na guni-guni lamang niya na tumanggap siya ng banal na tagubilin, na isa lamang siyang taong walang muwang na hindi alam ang pagkakaiba ng isang walang-kabuluhang panaginip at ng isang makalangit na pangitain, ng tuwirang pagtawag ng Diyos at ng pagkilos ng sarili niyang espiritu bilang tao. “Huwag akong ipalagay ng sinuman na isang mangmang”—hindi ako ganoon kawalang-muwang; ngunit sinasabi rin niya, Kung iyan ang tingin ninyo, sige, tanggapin ninyo ako sa ganyang batayan, at bigyan ninyo ako ng pagkakataong magpakamangmang nang kaunti sa pagsasalita tungkol sa aking sarili. Panatag na panatag siya kapag si Cristo ang kanyang pinag-uusapan, ngunit kapag

kailangan niyang magsalita tungkol sa sarili, napakahirap iyon sa kanyang loob, at itinuring niya iyon na purong kamangmangan. Gayunman, tila kailangan iyon upang malinawan ang partikular na suliraning ito. “Ang sinasabi ko ay hindi ko sinasabi ayon sa Panginoon” (hindi siya nagsasalita na para bang may tuwirang utos ng Diyos, kundi parang sa kamangmangan) “sa pagtitiwalang ito ng pagmamapuri.” May ibang dumating sa mga taga-Corintong ito na nagyabang tungkol sa kanilang angkan at sa kanilang mga kagandahang-asal, mga kakayahan at mga kaloob, at sinabi ni Pablo, “Yamang gusto ninyong makarinig ng ganyang bagay, bibigyan ko kayo ng kaunti niyan.” “Malugod ninyong tinitii ang mga mangmang.” Sa ibang salita, ang taong umuubos ng panahon sa pagsasalita tungkol sa kanyang sarili ay mangmang; nakatikim na kayo ng ganyan, at mukhang nasiyahan pa kayo, kaya bibigyan ko pa kayo ng kaunti. “Palibhasa’y kayo’y marurunong.” Medyo pasaring iyon. Kayong mga taga-Corinto ay napakarurunong kaya hinahayaan ninyong magpakasawa kaming iba. “Sapagkat tinitii ninyo kung kayo’y alipinin ng sinuman, kung lamunin kayo ng sinuman, kung may kumuha sa inyo, kung may magmataas, kung sampalin kayo ng sinuman sa mukha.” Sinasabi ni Pablo, kung natitiis ninyo iyan, matitiis din ninyo kung ikukuwento ko nang kaunti ang aking mga personal na karanasan at ang pakikitungo ng Panginoon sa akin.

“Nagsasalita ako tungkol sa kahihiyan, na para bang kami’y naging mahihina. Gayunman, sa anumang bagay na ang sinuman ay matapang, (nagsasalita ako na parang mangmang,) ako man ay matapang din.” May mga taong napakarami ng masasabi tungkol sa kanilang mga katibayan. Siya man ay may masasabi rin tungkol diyan, kaya ikinuwento niya sa kanila ang ilang bagay tungkol sa kanyang angkan. Ang mga dumating na

nanggugulo sa kanila ay kadalasang mga Judiong nagpahayag na sila'y Cristiano, ngunit hindi kailanman tumiwalag sa lumang sistema at pumasok sa ganap na kalagayan ng bagong tipan. Ipinagmamalaki nila na sila'y tunay na mga Hebreo na binhi ni Abraham, at itinanong ni Pablo kung ano ang maipagmamalaki nila na higit sa kanya? "Sila ba'y mga Hebreo? Ako rin. Sila ba'y binhi ni Abraham? Ako rin." Iniisip ko kung ang mensaheng ito ay umaabot sa tahanan ng ilang pamilyang Judio. Sinisipi ko ang mga salita ng isang tanyag na Hebreong Cristiano noong 1900 taon na ang nakaraan, isa sa pinakamataas ang pinag-aralang mga Rabbi sa kanyang panahon, isang taong pinalaki sa paanan ni Rabbi Gamaliel, na kilala sa kanyang matinong pag-iisip at matibay na ortodoksiya. Ang taong ito, si Pablo, na dating tinatawag na Saulo ng Tarso, ay sa lahat ng Judio sa kanyang panahon ang may pinakamapait na poot laban sa pagiging Cristiano; ngunit may nangyari sa kanya na ginawa siyang pangunahing apostol ng bagong aral ng biyaya ng Diyos, at ikinukuwento niya rito sa atin ang ilan sa mga dinanas niya alang-alang sa Panginoong Jesu-Cristo. Kung minsan sinasabi ng mga tao na may mga nagpapalit ng relihiyon para sa makamundong pakinabang. Para kay Pablo, hindi iyon usapin ng pagpapalit ng relihiyon, kundi ng pagkakilala sa buhay na Cristo. At hindi iyon para sa makamundong pakinabang, sapagkat kung nanatili siya sa dati niyang kalagayan ay nabuhay at namatay sana siya bilang isa sa pinakaginagalang na Hebreo sa kanyang panahon. Alam niya, nang ipahayag niya si Cristo Jesus bilang kanyang Tagapagligtas, na ititiwalag siya sa sinagoga, na itatakwil siya ng sarili niyang mga kaibigan at ituturing siyang parang patay na, gayunma'y nagpasya siyang tiisin ang lahat ng iyon alang-alang kay Cristo. Sinasabi niya, "Ang mga bagay na sa akin ay

pakinabang, ay inari kong lugi alang-alang kay Cristo” (Filipos 3:7). Tapat ang taong ito. May naganap sa kanyang kalooban na nagtulak sa kanyang lumabas nang tuluyan sa Judaismo at ipagkatiwala ang sarili sa Panginoong Jesu-Cristo bilang kanyang Tagapagligtas.

“Sila ba’y mga lingkod ni Cristo? (Nagsasalita ako na parang mangmang) ako’y higit pa.” Ipinagmamalaki ba ng iba na sila’y mga lingkod ni Cristo? Ako man ay lingkod ni Cristo, at ang aking paglilingkod ay mas malawak kaysa sa kanila. Hindi niya sinasabing, “Ako’y mas dakilang lingkod, mas dakilang guro, mas dakilang mangangaral.” Ito ang sinasabi niya: “Higit akong nagpagal kaysa sa lahat sa kanila.” Nagpalipat-lipat siya sa bawat lungsod, sa bawat bansa, at sa bawat kontinente, dala ang masaya at maluwalhating mensahe ng biyaya ng Diyos. Wala ni isa man sa kanila ang nakahigit sa kanya rito o nakalapit man lamang sa kanya sa haba ng panahong ginugol, sa dami ng lugar na pinuntahan at sa dami ng taong pinangaralan. Pagkatapos ay ikinuwento niya kung paano siya nagdusa dahil sa kanyang paglilingkod: “Sa mga hampas ay labis-labis, sa mga bilangguan ay lalong madalas, sa mga kamatayan ay madalas.” Kapag binuksan ninyo ang aklat ng Mga Gawa, minsan lamang ninyo mababasa na siya’y hinampas, ngunit sinasabi niya, “Sa mga hampas ay labis-labis.” Minsan lamang ninyo mababasa na siya’y nabilanggo, ngunit sinasabi niya, “Sa mga bilangguan ay lalong madalas.” Hindi buo ang talaang makikita natin sa Mga Gawa. “Sa mga kamatayan ay madalas.” Paulit-ulit siyang dumaan sa mga karanasang mas mahirap pang pasanin kaysa kung namatay na lamang siya para kay Cristo.

Pansinin naman ang nakaaantig na bahaging ito: “Sa mga Judio ay limang beses akong tumanggap ng apatnapung hampas na kulang ng isa.” Iyon ang disiplina ng sinagoga ng mga Judio. Maaari sana siyang makaiwas doon. Nang ipatawag siya upang litisin sa limang pagkakataong iyon, ang mga matatanda ng sinagoga ang nagparatang sa kanya na nagtuturo siya ng mga bagay na salungat sa kautusan ni Moises, at hinatulan nila siyang hampasin ng apatnapung hampas na kulang ng isa. Iyon ang paraan ng mga Judio sa pagdidisiplina sa mga napatunayang lumabag sa kautusan. Natatakot silang baka lumampas sila sa itinakda ng kautusan, sapagkat sinabi ng Diyos na huwag silang maging malupit, kaya nagbibigay sila ng labintatlong hampas sa isang tagiliran, labintatlo sa kabila, at labintatlo sa gitna ng likod. Ganoon nila hinahampas ang sinumang lumabag sa kautusan ni Moises. Kung sinabi lamang ni Pablo, Wala kayong kapangyarihan sa akin; ako’y Cristiano, at hindi ninyo ako mahahatulan at mapapatawan ng parusa; aapela ako sa Roma, nakaligtas sana siya sa lahat ng ito. Ginawa niya iyon nang ang mga opisyal mismo ni Cesar ang lalabag sana sa batas, ngunit nang ang sarili niyang mga kapatid, ang mga Judio, ang naghatol laban sa kanya, iniyuko niya ang kanyang ulo at tinanggap iyon dahil sa pag-ibig niya sa kanila.

Sinabi niya, “Sa mga Judio ay naging parang Judio ako, upang mahikayat ko ang mga Judio” (1 Corinto 9:20). Kung gusto ninyong makita kung gaano kamahal ni Pablo ang mga Judio, makikita ninyo iyon diyan habang nakikita ninyo siyang nakatali sa poste, hubad ang likod. Pansinin ang nanginginig niyang laman habang bumabagsak sa kanya ang mga latigo. At maaari sana siyang makaligtas sa lahat ng iyon kung sinabi lamang niya, “Hindi na ako Judio; ako’y Cristiano na.” Ngunit

bagaman siya'y Cristiano, hindi niya malimutan na sa kapanganakan ay Judio siya, at mahal niya ang kanyang lahi. Narinig natin siyang nagsabi sa ibang pagkakataon, "Mga kapatid, ang nais ng aking puso at ang panalangin ko sa Diyos para sa Israel ay ang sila'y maligtas" (Roma 10:1). Kaya tiniis pa niya ang disiplina ng sinagoga upang hindi siya mapalayo sa mga taong kanyang minamahal, pinaglilingkuran at pinagdurusahan, "upang sila'y maligtas."

Pagkatapos ay ikinuwento niya ang kanyang dinanas mula sa mga Hentil. "Tatlong beses akong pinalo ng mga pamalo." Iyon ang parusa ng mga Romano. "Minsan akong binato;" iyon ay sa Listra. "Tatlong beses akong nabagbag ang sinasakyang barko." Minsan lamang ninyo mababasa sa aklat ng Mga Gawa na siya'y nabagbag sa barko, ngunit may dalawa pang ganoong karanasan. "Isang gabi at isang araw akong napalutang sa laot." Palagay ko'y nawasak ang barko, at palutang-lutang siya habang nakakapit sa isang piraso ng kahoy. Walang tao sa malapit, ngunit nakatingin siya sa Diyos, at sa anumang paraan ay dumating ang kaligtasan. Ang lahat ng ito ay hindi nakapatay sa nag-aalab na sigasig na nagtulak sa kanyang lumibot sa sanlibutan sa loob ng isang buong salinlahi, na ipinahahayag ang kaligtasan sa pamamagitan ng Panginoong Jesu-Cristo.

May iba pang mga panganib na kanyang dinanas. Walong uri ang mga ito, gaya ng nakasaad sa talata 26. "Sa mga panganib sa mga tulisan"—tunay na panganib iyon noong mga panahong iyon na nag-aabang ang mga tulisan sa bawat landas sa bundok, at si Pablo ay naglalakbay sa bawat lungsod na kadalasan ay naglalakad lamang. "Sa mga panganib sa sarili kong mga kababayan, sa mga panganib sa mga Hentil."

Kinapopootan siya ng mga Judio, at hindi naman pinahalagahan ng mundo ng mga Hentil na siya pala ang embahador ng Diyos sa kanila. “Sa mga panganib sa lungsod,” sa gitna ng mga may pinag-aralan at pino, gayundin sa gitna ng mga magaspang at mangmang. “Sa mga panganib sa ilang, sa mga panganib sa dagat, sa mga panganib sa mga huwad na kapatid.” Ang huling ito marahil ang pinakamalungkot sa lahat. Mga taong nagpapahayag ng pangalan ni Cristo ngunit hindi tapat sa Kanya, mga taong nagsasabing sila’y mga lingkod ng Diyos ngunit lumalabas na mga huwad na kapatid, na sisirain sana ang kanyang mabuting pangalan kung kaya lamang nila.

At nagpatuloy siya, “Sa pagod at hirap, sa mga puyat na madalas, sa gutom at uhaw, sa pag-aayuno na madalas, sa ginaw at kahubaran.” Ano bang paghihirap ang naranasan ninyo at ko na kahit malapit man lamang dito? Inaawit natin kung minsan, ngunit iniisip ko kung talagang taos sa ating puso:

*“Jesus, krus ko’y aking pinasan,
Lahat iiwan, Ika’y susundan;
Hubad, dukha, hamak, pinabayaan,
Ikaw na ang aking lahat kailanman;
Mawala na ang bawat pangarap ko,
Lahat ng hinanap, inasahan, natamo;
Gayunma’y kay yaman ng aking kalagayan,
Diyos at Langit ay akin pa rin magpakailanman.”*

Talaga bang taos sa puso natin kapag inaawit natin ang ganitong awit? Handa ba tayong magdusa at magtiis nang ganito alang-alang kay Cristo? Ito ang pagka-Cristiano ng unang siglo; ito ang naging halaga ng pagiging tapat sa Diyos

noong mga unang araw na iyon, at kay tapat ng mga lingkod ng Diyos upang tamasahin natin ngayon ang kahanga-hangang pamanang ito ng katotohanan.

Ngunit may isa pang bagay na nagpabigat sa kanya, at ang may pananagutang mangasiwa lamang sa iglesya ng Diyos ang makauunawa sa kahulugan nito: “Bukod sa mga bagay na nasa labas, ang bagay na dumarating sa akin araw-araw, ang pagmamalasakit sa lahat ng iglesya.” Dala-dala ni Pablo sa kanyang puso ang bayan ng Diyos. Hindi siya basta pupunta sa isang lugar, maglilingkod doon nang ilang panahon, at pagkatapos ay tapos na siya sa kanila. Nasa puso pa rin niya sila, at kung magkaproblema sila, magkagulo, o magkahati-hati, pinabibigatan siya nito, at dinadala niya iyon sa Diyos, sumusulat siya sa kanila, at sinisikap niyang tumulong at magpala. At ngayon ay sinasabi niya, “Sino ang mahina, at hindi ako mahina? Sino ang natisod, at hindi ako nag-aalab?” Ibig sabihin, kung may isang taong dapat sanang mas nakaaalam ang nakatisod sa isa sa pinakamahihina, napupuno ako ng matinding galit. Ganoon katotoong ama siya kay Cristo sa bayan ng Diyos. At idinagdag niya, “Kung kailangan akong magmapuri, magmamapuri ako sa mga bagay na nauukol sa aking mga kahinaan.” Kung kailangan kong magmapuri, hindi ako magmamapuri sa aking nagawa o sa kung ano ako, kundi “magmamapuri ako sa mga bagay na nauukol sa aking mga kahinaan.” Isa lamang siyang dukha at mahinang sisidlang-lupa, gayunma’y kinuha siya ng Diyos at ginamit upang ihatid ang mensahe ng Kanyang kaluwalhatian sa isang nangangailangang sanlibutan. Maipagmamalaki niya ito: na sa kabila ng lahat ng kanyang kahinaan, minabuti ng Diyos na magsalita sa kanya at sa pamamagitan niya.

Kapansin-pansin ang kanyang pagtatapos. Aasahan sana ninyong ikukuwento niya ang isang napakapambihirang karanasan kung saan ipinakita ng Diyos na, sa kabila ng lahat, kagalakan Niya ang parangalan ang taong nagpakababa nang ganoon alang-alang kay Jesus; ngunit ang ikinuwento niya ay isang bagay na iiwan na lamang ng karamihan sa atin. “Ang Diyos at Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na pinupuri magpakailanman, ay nakaaalam na ako’y hindi nagsisinungaling. Sa Damasco, ang gobernador sa ilalim ni Haring Aretas ay nagbantay sa lungsod ng mga taga-Damasco sa pamamagitan ng mga kawal, sa hangad na ako’y hulihin: at sa isang bintana ay ibinaba ako sa isang bakol sa pader, at nakatakas ako sa kanyang mga kamay.” Kay gandang larawan! At isipin naman ninyo ang pagpapahalaga ng ilan sa atin sa sariling dangal. Isipin ninyo siyang nakabaluktot sa loob ng isang bakol at ibinababa sa pader! Iyan ang huling tanaw natin kay Pablo sa kabanatang ito. Maaaring may dumaang tumingala at nagsabi, “Naku, si Rev. Dr. Pablo ba iyan?” Hindi, iyan si Pablo, isang lingkod ni Jesu-Cristo, na itinuring na lugi ang lahat ng bagay alang-alang sa napakadakilang pangalang iyon, at handang mapahiya, handang magdusa, handang magtiis, upang si Cristo ay maipakita sa kanya, maging sa buhay man o sa kamatayan. Turuan nawa tayo ng Diyos, tayong umiibig sa iisang Tagapagligtas, na tularan ang lingkod Niyang ito sa lubos na pagtatalaga kay Cristo, sa pagmamapuri sa mga kahinaan. Tunay na karapat-dapat ang ating Tagapagligtas sa ating pinakamahusay at pinakataos-pusong paglilingkod.

*“Naku, dumugo ba ang aking Tagapagligtas?
Namatay ba ang aking Hari?”*

*Iaalay ba Niya ang banal na ulong iyon
Para sa isang uod na tulad ko?"*

Aral 20: Ang Tinik sa Laman ni Pablo

“Tunay na hindi kapaki-pakinabang sa akin ang magmapuri. Babanggitin ko ang mga pangitain at mga pahayag ng Panginoon. May kilala akong isang tao kay Cristo, mahigit labing-apat na taon na ang nakaraan (kung sa katawan, hindi ko alam; o kung sa labas ng katawan, hindi ko alam: ang Diyos ang nakaaalam), na inagaw hanggang sa ikatlong langit. At kilala ko ang taong iyon (kung sa katawan, o sa labas ng katawan, hindi ko alam: ang Diyos ang nakaaalam), kung paanong siya’y inagaw sa paraiso, at nakarinig ng mga salitang hindi maipahahayag, na hindi matuwid na bigkasin ng tao. Tungkol sa ganoong tao ay magmamapuri ako: ngunit tungkol sa aking sarili ay hindi ako magmamapuri, maliban sa aking mga kahinaan. Sapagkat kung nais ko mang magmapuri, hindi ako magiging mangmang; sapagkat katotohanan ang sasabihin ko: ngunit nagpipigil ako ngayon, baka may mag-isip tungkol sa akin nang higit sa nakikita niya sa akin, o naririnig niya sa akin. At upang hindi ako magmataas nang labis dahil sa kasaganaan ng mga pahayag, binigyan ako ng isang tinik sa laman, isang sugo ni Satanas upang ako’y suntukin, upang hindi ako magmataas nang labis. Tungkol sa bagay na ito ay tatlong ulit akong namanhik sa Panginoon, na alisin ito sa akin. At sinabi Niya sa akin, Sapat na sa iyo ang Aking biyaya: sapagkat ang Aking kapangyarihan ay nagiging ganap sa kahinaan. Kaya buong galak na lalo pa akong magmamapuri sa aking mga kahinaan, upang ang kapangyarihan ni Cristo ay manahan sa akin. Kaya nga ako’y nalulugod sa mga kahinaan, sa mga pag-alipusta, sa mga pangangailangan, sa mga pag-uusig, sa mga kagipitan alang-alang kay Cristo: sapagkat kapag ako’y mahina, saka naman ako malakas” (2 Corinto 12: 1-10).

Pinag-isipan natin ang ilan sa mga karanasang dinaanan ni apostol Pablo habang siya'y nagdurusa alang-alang kay Cristo. Natatandaan ninyong sinasabi sa atin, "Ang lahat ng nagnanais na mamuhay nang may kabanalan kay Cristo Jesus ay daranas ng pag-uusig" (2 Timoteo 3:12). Kaya kung hindi tayo dumaranas ng pag-uusig dahil sa pangalan ni Cristo, ang lumalabas ay hindi tayo namumuhay nang may kabanalan. Maaaring maayos ang ating pag-uugali, maaaring kagalang-galang ang ating pamumuhay, ngunit hindi ang Diyos ang nasa pinakamataas na lugar sa ating buhay kung wala tayong kaunting nalalaman tungkol sa pag-uusig mula sa isang sanlibutang napopoot sa Diyos at nagpako sa Kanyang mapalad na Anak sa mapait na krus.

Mula pa nang sandali ng kanyang pagbabalik-loob ay ipinakilala na ni Pablo ang kanyang sarili na kaisa ng krus na iyon. Sinabi niya, "Huwag nawang mangyari na ako'y magmapuri, maliban sa krus ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan nito ang sanlibutan ay napako sa krus para sa akin, at ako sa sanlibutan" (Galacia 6:14). Natural lamang na kapootan ng sanlibutan ang taong tumanggi rito. Makisabay ka sa sanlibutan at mamahalin ng sanlibutan ang sarili nito. Sinabi ni Jesus, "Hindi kayo maaaring kapootan ng sanlibutan; ngunit Ako'y kinapopootan nito, sapagkat Ako'y nagpapatotoo tungkol dito, na masasama ang mga gawa nito" (Juan 7:7). Kaya ang apostol ay nabuhay, nagpagal at nagdusa sa loob ng isang buong salinlahi alang-alang sa pangalan ng Panginoong Jesu-Cristo. Ngunit hindi puro pagdurusa iyon. May mga panahon ng labis-labis na kagalakan, may mga sandali ng kahanga-hangang pagpapala at espirituwal na pagpapanibagong-lakas. Ipinagmamalaki ba ng iba ang kanilang mga karanasang panrelihiyon? Aba, sabi ni Pablo, kung uso ang magmapuri,

palagay ko'y makapagmamapuri rin ako. Ayaw kong ipagmalaki ang aking sarili, ngunit kung gusto ninyong malaman, maikukuwento ko sa inyo ang ilan sa mga dakilang pribilehiyong dumating sa akin paminsan-minsan.

“Tunay na hindi kapaki-pakinabang sa akin ang magmapuri. Babanggitin ko ang mga pangitain at mga pahayag (o mga pagpapakita) ng Panginoon. May kilala akong isang tao kay Cristo.” Siya mismo, siyempre, ang tinutukoy niya, ngunit kay gandang bagay na masabi mong ikaw ay “isang tao kay Cristo.” May kilala ba kayong “isang tao kay Cristo,” sa ganyang kahulugan? Natatandaan ninyo na minsan, sa pagsulat sa mga taga-Roma, binanggit ng apostol ang ilan sa sarili niyang mga kamag-anak, at ginamit niya ang pananalitang iyon, “Na nauna pa sa akin kay Cristo.” Nakikita ninyo, ang mga tao ay hindi napapasa kay Cristo dahil sa likas na kapanganakan. Hindi ka kay Cristo dahil ang iyong ama ay kay Cristo na bago ka pa isinilang. Hindi ka kay Cristo dahil may ina kang madasalin. Ikaw mismo ay kailangang ipanganak ng Diyos. Hangga’t hindi ka naipapanganak na muli, hindi ka kay Cristo hanggang sa sandaling ito. “Ang ipinanganak ng laman ay laman” (Juan 3:6). Maaaring napakagandang laman iyon, maaaring napakakaaya-ayang laman, maaaring relihiyosong laman pa nga, ngunit laman pa rin iyon. “Ang ipinanganak ng laman ay laman; at ang ipinanganak ng Espiritu ay espiritu.” Ang taong ipinanganak ng Espiritu ang siyang kay Cristo, kaya sinasabi ni Pablo, Naikuwento ko na sa inyo ang ilan sa mga hirap na tiniis ko alang-alang kay Jesus; ngayon ay gusto kong ikuwento sa inyo ang isang dakilang karanasang dumating sa akin minsan bilang isang tao kay Cristo.

“May kilala akong isang tao kay Cristo, mahigit labing-apat na taon na ang nakaraan.” Napakainteresante niyan. Ang taong ito ay nagkaroon ng isang pambihirang karanasan, at sa abot ng ating nalalaman, inilihim niya iyon sa pagitan niya at ng Diyos sa loob ng mahigit labing-apat na taon. Ibang-iba ito sa atin. Kilala ko ang sarili ko, kaya palagay ko, kung nasa ikatlong langit ako kahapon, ikinukuwento ko na iyon sa inyo ngayong umaga. Kalilimutan ko ang lahat ng iba pa at sasabihin ko sa inyo kung gaano kasaya ang naging karanasan ko sa ikatlong langit, at kung maniniwala kayo sa akin, titingnan ninyo ako at sasabihing, “Kay banal siguro niya kaya ginusto ng Diyos na makasama siya sa ikatlong langit!” at ako’y nagkakamit ng papuri para sa sarili sa pagkukuwento nito. Iyan marahil ang dahilan kaya inilihim iyon ni Pablo; ayaw niyang ang isipin ng mga tao ay siya. Hindi siya nag-aatubiling ikuwento ang mahihirap na bagay; hindi siya nag-aatubiling banggitin ang panahong nakahihiya siyang ibinaba sa pader sa loob ng isang bakol. Iyon ay isang bagay na pagtatawanan at kukutyain ng mga tao, ngunit ang isang kahanga-hangang karanasan na gaya ng pagkaagaw hanggang sa ikatlong langit ay kaya niyang itago sa sarili hanggang sa tamang panahon. Ngunit kung ang iba ay nagyayabang tungkol sa kanilang mga karanasan, ikukuwento rin niya ang sa kanya. Hindi ko alam kung gaano ninyo napag-aralan ang pagkakasunud-sunod ng mga pangyayari sa buhay ni apostol Pablo. Mahigit labing-apat na taon bago niya isinulat ang ikalawang sulat na ito sa mga taga-Corinto, naglilingkod siya sa Galacia. Dinalaw niya ang mga lungsod ng Iconio, Derbe at Listra, at labis na nadala sa kanya ang mga tao kaya minsan ay gusto pa nila siyang sambahin bilang diyos; ngunit nang lumaon ay sumiklab ang pag-uusig, at bumaling sila laban sa kanya at sinikap pa nga siyang batuhin hanggang mamatay. Sa

katunayan, dumating ang sandali na ang kanyang durog at bugbog na katawan ay bumagsak sa daan, at sa tingin ng lahat ay patay na siya, at kinaladkad nila siya palabas ng lungsod at itinapon ang katawang iyon sa isang tabi na parang basurang walang halaga. Sa wari ay iyon na ang katapusan ni apostol Pablo, kung ang kanyang paglilingkod ang pag-uusapan. Ngunit nang makabalik na sa lungsod ang mga umuusig sa kanya, isang maliit na pangkat ng mga alagad na wasak ang puso ang nagtipon sa paligid ng katawang iyon, at maiisip natin kung gaano sila nalungkot at nangulila. Ang kanilang ama kay Cristo, ang taong umakay sa kanila upang makilala si Cristo, na nag-alaga sa kanila sa mga bagay ng Diyos, ay nakahandusay sa harap nila at wari'y patay na, at maghahanda na sana sila para sa isang marangal na libing, nang biglang bumangon si Pablo at pinasaya ang kanilang puso sa tila isang tunay na pagkabuhay na muli. Handa na siyang bumalik sa gawain ng pangangaral ng Ebanghelyo.

Ano ang nangyari sa kanya noong panahong iyon na nakahandusay ang kanyang katawan na walang malay? Gusto kong isipin na noon niya naranasan ang tinutukoy niya rito. “May kilala akong isang tao kay Cristo, mahigit labing-apat na taon na ang nakaraan.” Iyon ay halos panahon na sinikap nila siyang batuhin hanggang mamatay, at maaaring sinabi ng Diyos noon, “Pablo, bibigyan kita ng kaunting bakasyon; dadalhin kita sa itaas upang makita mo ang lupaing pupuntahan mo. Sumama ka sa Akin, Pablo,” at natagpuan niya ang sarili, sabi niya, na “inagaw hanggang sa ikatlong langit,” at sinasabi niya sa atin na labis siyang namangha sa mga kaluwalhatiang nasaksihan niya kaya hindi niya namalayan kung siya’y nasa katawan o wala. Pansinin, posibleng lubos na may malay ang isang tao, at gayunma’y nasa labas ng katawan. Ang katawan ay

hindi ang tunay na tao. Hindi ako ang bahay na tinitirhan ko. Nakatira ako sa bahay na ito, ngunit balang araw ay huhubarin ko ang aking toldang ito; lilipat ako, maliban kung kalugdan ng Diyos na mabuhay ako sa laman hanggang sa muling pagbabalik ni Jesus. Ngunit kung kunin ako ng kamatayan, iiwan ng tunay na tao ang katawan. Mamamatay ang katawan, ngunit ang mananampalataya ay “wala sa katawan, kasama ng Panginoon.” Walang kamalayan si Pablo na may katawan siya, o sa kabilang banda, hindi niya hinanap ang kanyang katawan. “Kung sa katawan, hindi ko alam; o kung sa labas ng katawan, hindi ko alam: ang Diyos ang nakaaalam.” Lagi akong natutulungan niyan kapag naiisip ko ang aking mga mahal sa buhay na tumawid na sa kabilang panig. Iniwan na nila ang tanawing ito ng pagsubok, pagpapagal at alalahanin, at umuwi na sa Tahanan upang makasama ang Panginoon magpakailanman, ngunit sila’y tunay pa rin, at tunay pa ring mga nilalang na may pag-iisip, sa labas ng katawan at kasama ni Cristo, gaya noong sila’y narito pa sa ibaba sa katawan. Sa Efeso 3:15 ay binabanggit ni Pablo ang “buong sambahayan sa langit at sa lupa.” Hindi materyalista si Pablo, hindi siya naniniwala sa “pagtulog ng kaluluwa,” sapagkat kung ganoon siya, sasabihin sana niya, “Ang buong sambahayan sa libingan at sa lupa,” ngunit hindi niya itinuring na may sinumang kasapi ng sambahayan na nakahiga sa libingan; ang mga katawan lamang nila ang naroon, ngunit ang mga kasapi ng sambahayan ay nasa langit at nasa lupa.

*“Milyon na ang nakarating sa maligayang pampang,
Tapos na ang kanilang pagsubok at pagpapagal,
At may puwang pa para sa milyon pang daratal.”*

Ikaw ba ay papunta roon? Nagtiwala ka na ba sa mapalad na Tagapagligtas na iyon? Ang lahat ng ito ay namatay sa pananampalataya; sila'y nasa Tahanan na kasama ni Cristo, na lalong mabuti. Kilala mo ba si Cristo? Madalas mong sinasabi na umaasa kang pagkatapos ng buhay na ito ay may lugar ka sa Langit. Sigurado ka bang magiging panatag ka roon? Sigurado ka bang magiging masaya ka sa Langit? May kilala akong mga taong hindi masiyahan kahit isang oras sa isang pulong-panalanginan, ngunit inaakala nilang masisiyahan sila sa walang-hanggang buhay sa Langit. Kung wala kang bagong kalikasan, isang buhay na nakatago kasama ni Cristo sa Diyos, upang masiyahan ka sa Kanya ngayon at magalak sa pakikisama sa Kanyang bayan, paano mo aasahang masisiyahan ka sa Diyos at sa pakikisama sa mga banal sa Langit? Natatakot ako na kung ang ilan sa inyo ay biglang maagaw sa Langit nang walang anumang pagbabago sa kalooban, halos hindi pa kayo nakararating doon ay hahanap na kayo ng paraan upang makalabas sa banal na lugar na iyon, sapagkat wala kayong kalikasang kaugnay ng Langit. Hindi ninyo pinahahalagahan ngayon ang mga bagay ng Langit; paano ninyo aasahang masisiyahan kayo sa mga iyon kung pupunta kayo roon sa inyong kasalukuyang kalagayan? “Kailangan kayong ipanganak na muli” (Juan 3:7), sabi ni Jesus. Si Pablo ay ipinanganak na muli, may bago siyang buhay, at nang matagpuan niya ang sarili sa Langit, panatag siya roon na parang nasa sariling tahanan. Kung bigla kang tawagin palabas ng katawan, uuwi ka ba sa Tahanan?

May isang kawawang lalaking naghihingalo. Lumaki siya sa isang tahananang Cristiano, ngunit tinanggihan niya ang biyaya ng Diyos, at may isang taong sumusubok na aliwin siya, at yumuko sa kanya at nagsabi, “Hindi na magtatagal, at

pagkatapos ng lahat, ang kamatayan ay pag-uwi lamang sa Tahanan.”

Tumingala siya na gulat na gulat at nagsabi, “Pag-uwi sa Tahanan! Ano ang ibig mong sabihin? Ito lamang ang tahananang nakilala ko. Para sa akin, ang kamatayan ay pag-alis sa tahanan, at pagpunta sa lugar na hindi ko alam.”

Ano ang magiging kahulugan nito para sa iyo? Kaya mo bang awitin:

*“Ang aking makalangit na tahanan ay maliwanag at maganda,
Walang sakit ni kamatayang makapapasok doon;
Ang kumikinang nitong liwanag ay higit pa sa araw,
Ang mga makalangit na tahananang iyon ay magiging akin.
Ako’y uuwi na sa Tahanan, at hindi na mamamatay kailanman.”*

O ang kamatayan ba para sa iyo ay pag-alis sa tahanan? Ang sanlibutan bang ito ang iyong tahanan, at aalis ka ba patungo sa kadiliman at kalayuan? Sinabi ni Byron, at hindi Cristiano si Byron, “May mga manlalakbay sa dagat ng walang-hanggan na ang bangka’y patuloy na dumadausdos, at hindi kailanman makadadaong.” O, masasabi mo ba:

*“Sa pananampalataya kay Cristong niluwalhati sa trono,
Iniwan ko ang mga ligaya ng sanlibutan sa kanya;
Bilang dayuhan at manlalakbay ay malinaw kong ipinahahayag,
‘Ang Tahanan ko’y doon sa itaas.’ Ngunit naroon ka rin ba?”*

*“Tahanan, Tahanan, matamis na Tahanan,
Walang kaibigang tulad ni Jesus,
Walang lugar na tulad ng Tahanan.”*

Umuwi si Pablo sa Tahanan nang sandali. Sinasabi niya sa atin sa sumunod na talata, “At kilala ko ang taong iyon (kung sa katawan, o sa labas ng katawan, hindi ko alam; ang Diyos ang nakaaalam), kung paanong siya’y inagaw sa paraiso.” Tatlong beses makikita ang salitang iyan sa Bagong Tipan, at hindi iyon salitang Griyego bagaman nakasulat sa mga titik Griyego. Ang “paraiso” ay salitang Persiano, at ang ibig sabihin ay “isang maharlikang hardin.” Iyon ang pangalan ng hardin ng Hari na kinaroroonan ng bawat magandang bunga at bulaklak, at tinutulungan ako nitong maunawaan kung ano ang kahalintulad ng doon sa itaas. Natutuwa ako na binigyan tayo ng Diyos ng mga bulaklak, natutuwa ako na binigyan Niya tayo ng mga bunga. Maaari sana Niya tayong bigyan ng lilim na walang bunga, ngunit “saganang ibinibigay Niya sa atin ang lahat ng bagay upang ating tamasahin,” at sinisikap kong huwag kailanman kumain ng bunga ng Kanyang kasaganaan o tumitig sa mga bulaklak ng Kanyang pag-ibig nang hindi naaalala ang Paraiso.

Layunin nitong bigyan tayo ng kaunting larawan kung ano ang kahalintulad ng doon sa itaas. Kapag sinasabi nating hindi dapat ibigin ng mananampalataya ang sanlibutan, hindi namin ibig sabihin na hindi na siya dapat magkaroon ng interes sa nilikhang ito. Dapat niyang ibigin ang mga bagay na ginawa ng Diyos na kanyang Ama.

*“Ang langit sa itaas ay mas malambot na bughaw,
Ang lupa sa ibaba ay mas matamis na luntian,*

*May buhay sa bawat kulay na natatanaw
Na di nakita ng matang walang Cristo kailanman.
Mga ibon ay umaawit nang mas matamis,
Mga bulaklak ay mas bagong ganda ang nagniningning,
Mula nang malaman ko, gaya ng alam ko ngayon,
Na ako'y sa Kanya at Siya'y akin."*

At ang Langit ay isang lugar ng kahanga-hangang kagandahan.

Natagpuan ni Pablo ang sarili sa isang maharlikang hardin, at sinasabi niyang nakarinig siya ng “mga salitang hindi maipahahayag.” Ang talagang ibig sabihin niyan ay mga salitang imposibleng maipahayag, mga salitang hindi maipaliliwanag ng anumang dila ng tao: ang awit ng mga tinubos, ang mga papuri ng mga banal, ang kagalakan ng mga anghel. Ngayon ay sinasabi niya, “Tungkol sa ganoong tao ay magmamapuri ako”—tungkol sa taong ito kay Cristo ay magmamapuri siya, ngunit hindi tungkol sa kanyang sarili bilang isang kawawang makasalanang naligaw. “Tungkol sa aking sarili ay hindi ako magmamapuri, maliban sa aking mga kahinaan.” Ngunit bakit? Sabi niya, “Sasabihin ko sa inyo kung paano ko nakuha ang mga ito; ang aking mga kahinaan ay isang regalo ng pag-ibig mula sa aking Ama.” Minsan ay may narinig akong kuwento tungkol sa isang lalaking napakayaman na nakatira sa isang maganda at marangyang mansiyon. Lumaki siyang malayo sa Diyos, at pagkatapos ay dinapuan siya ng kakila-kilabot na sakit na iyon, ang paralisis, at sa loob ng maraming taon ay kinailangan siyang itulak sa kanyang silyang de-gulong; at dahil sa kapighatiang iyon, hindi na siya makalabas at makapagsaya sa mga bagay ng sanlibutan, kaya bumaling ang kanyang puso sa mga bagay ng Diyos at natagpuan niya si Cristo. Itinutulak nila siya papunta sa pagtitipon ng mga banal, at habang sinisikap

niyang iangat nang bahagya ang sarili sa silyang iyon, pupurihin niya ang Diyos at sasabihin, “O Diyos, pinupuri Kita dahil sa mahal kong paralysis.” Alam niya na kung hindi pinahintulutan ng Diyos na dumating sa kanya ang kahinaang iyon, maaaring nabuhay at namatay siyang hiwalay at walang pakialam sa Diyos.

At pagkatapos ay sinasabi ni Pablo, “At upang hindi ako magmataas nang labis dahil sa kasaganaan ng mga pahayag, binigyan ako ng isang tinik sa laman, isang sugo ni Satanas upang ako’y suntukin, upang hindi ako magmataas nang labis.” Nakikita ninyo, walang panganib sa sinuman sa ikatlong langit; ang panganib ay dumarating kapag nanggaling ka na sa ikatlong langit at bumalik sa lupa. Isipin mong naglalakad ka pabalik-balik sa kalye at sinasabi sa sarili: “Ako lamang ang tao sa lungsod na ito na nakarating na sa ikatlong langit at nakabalik.” Nakarating na roon si Pablo, at nang bumalik siya ay sinabi ng Diyos, “Hindi Ko dapat hayaang masira ang Aking lingkod dahil sa karanasang ito,” kaya binigyan Niya siya, sabi sa atin, ng isang tinik sa laman, ngunit ibinigay Niya iyon sa pamamagitan ng diyablo. Alam ba ninyo na walang magagawang anuman si Satanas laban sa anak ng Diyos hangga’t hindi siya pinahihintulutan ng Panginoon? Iyan ang aral ng aklat ng Job. “Tatanggap ba tayo ng mabuti sa kamay ng Diyos, at hindi tayo tatanggap ng masama?” (Job 2:10). Tinanggap ni Job ang lahat mula sa Diyos, kaya sinasabi ni Pablo na ibinigay ito sa kanya upang hindi siya magmataas nang labis. “Tungkol sa bagay na ito ay tatlong ulit akong namanhik sa Panginoon, na alisin ito sa akin.” Ano ang tinik sa laman? Hindi ko masasabi sa inyo dahil hindi ko alam. Hindi ito sinabi sa atin ni Pablo, at walang saysay na manghula pa tayo tungkol dito; ngunit alam kong nasa laman iyon at

samakatuwid ay isang pisikal na kahinaan. Isa iyong uri ng kahinaan na nagpasakit at nagpahirap na para bang may tinik na ibinabaon sa katawan; maaaring isang bagay iyon na nakaapekto sa kanyang pagsasalita sa harap ng madla, isang bagay na nakahihiya, at lumapit siya sa Panginoon at nanalangin nang may matinding paghihirap ng kaluluwa nang tatlong ulit, “O Panginoon, iligtas Mo ako sa bagay na ito.” Sa wakas ay sinabi ng Panginoon, “Hindi, Pablo; hindi kita ililigtas mula ryan, ngunit gagawa Ako ng mas mabuti pa; bibigyan kita ng biyayang makapagtiis nito.” O, ang mga hindi nasagot na panalangin sa ating buhay, kung paano nito nililito ang ilan sa atin! Isipin ninyo ang maraming hindi nasagot na panalangin na nakatala sa Biblia.

Nanalangin si Abraham, “O Diyos, mabuhay nawa si Ismael sa harap Mo.” Ang ibig sabihin ni Abraham ay, “Siya nawa ang magmana ng mga pangako.” Ngunit sinabi ng Diyos, “Hindi; kay Isaac tatawagin ang iyong binhi.” Kay laking pasasalamat ni Abraham ngayon na hindi sinagot ang kanyang panalangin. Nanalangin si Moises, “O Diyos, pahintulutan Mo akong makapasok sa lupain,” at sinabi ng Diyos, “Huwag mo nang banggitin pa iyan sa Akin; hindi ka makapapasok,” at ngayon, habang nakatayo si Moises doon sa kaluwalhatian, kay laki ng kanyang kagalakan na ang kalooban ng Diyos ang nasunod. Nanalangin si David para sa anak ni Bathsheba, “Pagalingin Mo ang bata, at hayaan Mo siyang mabuhay.” Ngunit sinabi ng Diyos, “Hindi; hindi Ko siya pagagalingin; iuuwi Ko na siya sa Tahanan,” at sa wakas ay iniyuko ni David ang kanyang ulo at sinabi, “Hindi na siya makababalik sa akin, ngunit ako ang pupunta sa kanya,” at ang puso ni David ay nahila patungo sa Langit sa paraang hindi sana nangyari kung hindi dahil doon, at kay laking pasasalamat niya ngayon na hindi sinagot ng

Diyos ang kanyang panalangin. Lumabas si Elias sa ilang nang takutin siya ng isang galit na babae. Ang taong kayang tumayo sa harap ni Haring Ahab ay tumakbo palayo sa ilalim ng punong enebro nang habulin siya ni Jezebel, at ibinagsak niya ang sarili sa harap ng Diyos at sinabi, “Hindi ako mabuti kaysa sa aking mga ninuno.” Akala mo ba’y mas mabuti ka, Elias? Natuklasan niyang hindi pala, at saka niya sinabi, “Hayaan Mo na akong mamatay.” Kay laking pasasalamat niya ngayon na hindi sinagot ng Diyos ang panalanging iyon. Si Elias lamang ang taong nabuhay mula sa baha hanggang sa krus ni Cristo na hindi kailanman namatay. Umakyat siya sa Langit nang hindi namamatay. At nanalangin si Pablo, “Alisin Mo ang tinik sa aking laman,” at sinabi ng Panginoon, “Hindi Ko iyon aalisin, ngunit bibigyan kita ng biyayang makapagtiis nito.” May tinik ka ba—isang mabigat na pagsubok, isang kahinaan, isang kagipitan, isang bagay na nagpapabigat sa iyong puso at para bang madudurog ka na sa ilalim nito? Nanalangin ka nang nanalangin, “O Panginoon, iligtas Mo ako rito.” Maaaring hindi kalooban ng Diyos na iligtas ka mula rian, ngunit sinasabi Niya, “Sapat na sa iyo ang Aking biyaya: sapagkat ang Aking kapangyarihan ay nagiging ganap sa kahinaan.” Nang marinig iyon ni Pablo, sinabi niya, “Kaya buong galak na lalo pa akong magmamapuri sa aking mga kahinaan, upang ang kapangyarihan ni Cristo ay manahan sa akin.” Habang lalo akong nanghihina, lalong lumalaki ang pagkakataon ni Cristo na ipakita ang Kanyang Sarili sa akin.

At sa huling talata ng bahaging ito ay sinasabi niya, “Kaya nga ako’y nalulugod sa mga kahinaan, sa mga pag-alipusta, sa mga pangangailangan, sa mga pag-uusig, sa mga kagipitan alang-alang kay Cristo: sapagkat kapag ako’y mahina, saka naman ako malakas.” Ipagkaloob nawa ng Diyos sa bawat isa sa atin na

pumuwesto sa ganoong pagpapasakop sa kalooban ng Diyos,
kung saan maipagmamapuri natin ang ating mga kahinaan.

Aral 21: Pagtulong o Paghadlang sa Patotoong Cristiano

“Ako'y naging mangmang sa aking pagmamapuri; kayo ang pumilit sa akin: sapagkat ako sana'y dapat ninyong purihin: sapagkat sa anumang bagay ay hindi ako nahuhuli sa mga pinakadakilang apostol, bagaman ako'y walang kabuluhan. Tunay na ang mga tanda ng isang apostol ay ginawa sa gitna ninyo nang buong pagtitiis, sa mga tanda, at mga kababalaghan, at mga makapangyarihang gawa. Sapagkat ano бага ang naging kakulangan ninyo kaysa ibang mga iglesya, maliban na ako mismo ay hindi naging pabigat sa inyo? Patawarin ninyo ako sa pagkakamaling ito. Narito, ito ang ikatlong pagkakataon na ako'y handang pumariyan sa inyo; at hindi ako magiging pabigat sa inyo: sapagkat hindi ang inyong ari-arian ang hinahanap ko, kundi kayo: sapagkat hindi ang mga anak ang dapat mag-impok para sa mga magulang, kundi ang mga magulang para sa mga anak. At ako'y buong galak na gugugol at magpapakagugol para sa inyo; bagaman habang lalo ko kayong iniibig, lalo naman akong hindi gaanong iniibig. Ngunit maging gayon man, hindi ako naging pabigat sa inyo: gayunman, palibhasa'y tuso, kayo'y hinuli ko sa pandaraya. Kumuha ba ako ng pakinabang sa inyo sa pamamagitan ng sinuman sa mga isinugo ko sa inyo? Pinakiusapan ko si Tito, at kasama niya'y isinugo ko ang isang kapatid. Kumuha ba si Tito ng pakinabang sa inyo? Hindi ba kami lumakad sa iisang espiritu? Hindi ba kami lumakad sa iisang mga hakbang? Muli, iniisip ba ninyo na kami'y nagdadahilan sa inyo? Kami'y nagsasalita sa harap ng Diyos kay Cristo: ngunit ginagawa namin ang lahat ng bagay, mga minamahal, para sa inyong

ikatitibay. Sapagkat ako'y natatakot, baka sa aking pagdating ay hindi ko kayo matagpuang gaya ng aking ibig, at ako naman ay matagpuan ninyong hindi gaya ng inyong ibig: baka magkaroon ng mga pagtatalo, mga inggitan, mga galit, mga alitan, mga paninirang-puri, mga bulungan, mga pagmamataas, mga kaguluhan: at baka sa muli kong pagdating ay ibaba ako ng aking Diyos sa harap ninyo, at ako'y managhoy dahil sa marami na nagkasala na, at hindi nagsisi sa karumihan at pakikiapid at kahalayan na kanilang ginawa” (2 Corinto 12:11-21).

Ang Iglesya ng Diyos ang pinakabanal na bagay dito sa lupa, ngunit marami pa ring kakulangan sa Iglesyang iyon. Ito pa rin ang pinakamabuting bagay sa sanlibutan ngayon. Kung bigla ninyong aalisin ang Iglesya ng Diyos sa mundong ito, napakagulong tambak ng kasamaan ang maiiwan! Mas mauunawaan ninyo ito kung titigil kayo sandali at iisipin kung ano ang naging kahulugan ng Iglesya ng Diyos sa loob ng maraming siglo. Madalas pagtalunan ng mga tao kung ang mundo ba ay mas mabuti o mas masama kaysa noong 1900 taon na ang nakalipas. Ipinipilit ng ilan na mas masama na ang mundo, at lalo pa itong sumasama. Sinisipi nila ang talata, “Ang masasamang tao at ang mga mandaraya ay lalong sasama nang sasama, na nandaraya at dinadaya” (2 Timoteo 3:13). Ipinipilit naman ng iba na mas mabuti na ang mundo, at itinuturo nila ang milyun-milyong Cristiano, ang kabaitan at ang malasakit sa mahihirap at nangangailangan na makikita na ngayon sa maraming lupain na dati'y punô ng pinakamalupit na kalupitan. Ngunit sa palagay ko, kapwa sila mali.

Ang mundo ay hindi mas masama kaysa noong 1900 taon na ang nakalipas. Kapag sinasabi ng Kasulatan na “Ang masasamang tao at ang mga mandaraya ay lalong sasama nang

sasama,” sinasabi lang nito sa atin ang laging totoo, at laging magiging totoo, sa mga taong tumatalikod sa Diyos. Habang isinusuko ng tao ang sarili niya sa kasamaan, tiyak na lalo siyang sumasama habang lumilipas ang panahon. Ganyan na noon pa man; ganyan pa rin ngayon. Saanman kayo makakita ng masasamang tao, lalo silang sumasama nang sumasama. Ngunit ang mundo ay hindi mas masama ngayon kaysa noong narito ang ating pinagpalang Panginoong Jesus. Ang pinakamabigat na krimen na nagawa kailanman ay ginawa 1900 taon na ang nakalipas, nang patayin ang Anak ng Diyos. At hanggang ngayon ay kinukunsinti pa rin ng mundo ang krimeng iyon, at hangga’t patuloy nitong tinatanggi ang Panginoong Jesu-Cristo, hindi ito kailanman bumuti. Kaya hindi bumubuti ang mundo. Hindi ito umuunlad. Ngunit sasabihin ninyo, isipin naman ang mga Cristiano, ang mga iglesya sa buong lupain, ang kabaitan at malasakit sa nangangailangan na makikita sa maraming lugar. Oo, isinasaalang-alang namin ang lahat ng iyan, ngunit ito ang tanong, “Ang *sanlibutan* ba ay bumubuti?” Kung gusto ninyong malaman kung bumubuti ang sanlibutan, kailangan ninyong ibawas ang Iglesya. Kung maiisip ninyo ang tanawing ito na wala na ang lahat ng Cristiano, iyon ang “sanlibutan,” at makikita ninyong ang sanlibutang iyon ay kasingbulok, kasingsama, kasingtampalasan pa rin noong 1900 taon na ang nakalipas. Totoo na mas maginhawang tirhan ang mundong ito ngayon kaysa noong 1900 taon na ang nakalipas. Nasisiyahan tayo sa napakaraming imbensiyon, at nakinabang tayo sa maraming bagay na tumutugon sa pangangailangan at ginhawa ng tao na hindi pa kilala noon, ngunit hindi binabago ng mga bagay na ito ang puso ng tao. Ang tao ay kasingsama pa rin, may kuryente man, may radyo, may mabibilis na tren, may

de-motor na bangka, may eroplano, gaya noong hindi pa kilala ang mga bagay na ito.

Sa mundong ito ay may isang bagay na napakamahal sa puso ng Anak ng Diyos. Tinawag Niya itong, “Aking Iglesya.” Nang gawin ni Pedro ang kanyang dakilang pahayag, “Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buháy,” sinabi ni Jesus, “Mapalad ka, Simon Bar-jona: sapagkat hindi ito ipinahayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng Aking Ama na nasa Langit; at sinasabi Ko naman sa iyo, Na ikaw ay si Pedro, at sa ibabaw ng batong ito”—ang Batong iyong ipinahayag—“ay itatayo Ko ang Aking Iglesya; at ang mga pintuan ng Impiyerno ay hindi mananaig laban sa kanya” (Mateo 16:17, 18). Inihalintulad ng Espiritu Santo ang Iglesyang iyon sa Katawan ni Cristo, sa Kanyang Nobya —“Inibig ni Cristo ang Iglesya, at ibinigay ang Kanyang sarili para sa kanya; upang ito’y Kanyang pakabanalin at linisin sa paghuhugas ng tubig sa pamamagitan ng Salita” (Efeso 5:25, 26).

Ang Iglesya ay tinitingnan sa dalawang aspeto. Una, saklaw nito ang lahat ng mananampalataya saanman at kailanman mula noong araw ng Pentecostes. Ngayon, may malapit man o wala silang ugnayan sa ibang iglesya, kabilang sila sa “Iglesya na siyang Kanyang Katawan, ang kapuspusan Niya na pumupuno sa lahat sa lahat” (Efeso 1:23). Ngunit binabanggit din ng Kasulatan ang mga *iglesya*. Mababasa ninyo ang tungkol sa mga iglesya sa Galacia, mga iglesya sa Judea, ang pitong iglesya sa Asia, at iba pa, at ang mga lokal na iglesyang ito ay mga grupo ng mga nagpapahayag na mananampalataya. Hindi palaging tunay na mananampalataya ang lahat sa kanila, ngunit inaasahang lahat sila ay nagpapahayag na mananampalataya, kaya nagtitipon sila para sa pagsamba, sa papuri, sa

panalangin, at sa patotoong Cristiano. Ganyan na mula pa sa simula. Ang mga “tumanggap ng Salita ay binautismuhan: at nang araw ding iyon ay nadagdag sa kanila ang may tatlong libong kaluluwa. At sila’y nanatiling matatag sa aral ng mga apostol at sa pakikisama, sa pagpipira-piraso ng tinapay, at sa mga panalangin” (Mga Gawa 2:41, 42). Kailangan natin ang pakikisamang ito, kailangan natin ang panlabas na pagpapahayag na ito ng patotoong Cristiano, kaya bumubuo ang Diyos sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu ng mga lokal na iglesya sa iba’t ibang lugar kung saan nagtitipon ang Kanyang bayan upang sambahin Siya. May ilan na nagsasabi, “Ako’y Cristiano at kabilang sa Iglesya, ang Katawan ni Cristo, at hindi ko na kailangang makisama sa anumang lokal na grupo ng mga Cristiano. Kung may makikita akong talagang perpekto, sasali ako roon.” Ngunit masisira rin iyon pagpasok mo, sapagkat ikaw ang magiging unang masamang bagay doon, dahil papasok ka na dala ang mapamintas mong ugali, at iyon ang sisira sa buong patotoo. Hindi kailanman inaasahan sa Kasulatan na ang mga lokal na iglesya ay magiging perpektong samahan ng mga mananampalataya. Mula pa sa simula ay makikita ninyo ang maraming taong may kakulangan sa mga lokal na kapulungan, ngunit hindi iyon dahilan para buwagin sila. Kaya kayo at ako bilang mga Cristiano ay may pananagutang lumakad sa pakikisama sa ibang mga Cristiano. Kailangan nila tayo at kailangan natin sila. May mga taong nahihirapang makisama sa iba, ngunit tumatanggap sila ng malaking pagpapala dahil sa pagtitiis sa kanila. Ang pinakamahirap na bagay, kung titiisin alang-alang kay Cristo, ay magdudulot ng pagpapala. Pinaluluhod tayo nito sa pagsusuri sa sarili, at itinatulak tayong magtanong, “Ano kaya ang problema sa akin at hirap na hirap akong makuntento sa

ganito kabubuting tao?” Tayong lahat ay mga kawawang makasalanan lamang na iniligtas ng biyaya, ngunit balang araw ay magiging katulad tayo ng Panginoong Jesu-Cristo, at dahil napakamatiisin Niya sa atin, kaya rin nating maging matiisin sa isa't isa.

Makikita natin sa sulat na ito na marami sa unang Iglesya ang malayo sa kasiya-siya. Nakita na natin ang mga hirap na dinanas ni apostol Pablo maging sa sarili niyang mga nahikayat. Pupunta siya sa isang lugar at aakayin ang mga tao kay Cristo, at hindi magtatagal ay iisipin nilang mas marami pa silang alam kaysa sa kanya, at ang ilan sa kanila, sa sarili nilang palagay, ay naging mas banal pa kaysa sa kanya kaya ayaw na nilang makisama sa kanya!

Pagdating niya sa huling bahagi ng seksiyong ito ng sulat, kung saan sinikap niyang ipagtanggol ang sarili niyang paglilingkod, ipinakita sa atin ni Pablo na may mga tumutulong at may mga humahadlang sa Iglesya ng Diyos. Maaari ninyong pagpasyahan sa sarili ninyong isip kung alin kayo, tumutulong ba o humahadlang. Isa kayo sa dalawa. Maaaring tumutulong kayo sa patotoo, nagkakalat ng Ebanghelyo, ipinakikilala si Cristo sa ibang tao, o kaya'y humahadlang kayo, sa pamamagitan ng pag-akay sa mga tao na pagdudahan kung may totoo nga ba sa kaligtasang aming ipinangangaral.

Pansinin muna natin kung paano gumawa ang biyaya kay apostol Pablo. Hindi niya gustong magsalita tungkol sa sarili niya, ngunit pinilit siya ng Espiritu Santo na gawin iyon. Sa ikaapat o ikalimang pagkakataon ay sinasabi niyang siya'y mangmang habang nagsasalita tungkol sa sarili, “Ako'y naging mangmang sa aking pagmamapuri; kayo ang pumilit sa akin: sapagkat ako sana'y dapat ninyong purihin.” Ibinigay sa kanya

ng Diyos ang misyong ito at hindi niya ito maaaring ipagwalang-bahala. Dahil inakay niya sila kay Cristo, dapat sana'y pinuri siya nila. Para itong maliliit na batang nagsisikap na sabihan ang ama kung ano ang gagawin at paano kikilos. Hindi pa gaanong maraming buwan ang nakalipas, nasa isang tahanan ako at may nangyayari sa itaas habang naghihintay ako sa kotse. Bumaba sa hagdan ang isang dalagang mga labimpitong taong gulang, at sinabi sa akin, "Pasensiya na po, nagagalit talaga ako. Ang hirap-hirap pong pakilusin nang maayos si Itay!" Iyan ang diwa ng panahon, at sinisikap ng mga taga-Corinto na ito na pangasiwaan ang kanilang ama kay Cristo.

Sinasabi ngayon ni Pablo na kailangan niyang sabihin sa kanila ang ilang bagay tungkol sa misyong ipinagkatiwala sa kanya, na hindi ibinigay sa sinumang ibang tao. Sinasabi niya, "Sapagkat sa anumang bagay ay hindi ako nahuhuli sa mga pinakadakilang apostol, bagaman ako'y walang kabuluhan." Narito ang kahanga-hangang pagsasama ng kahalagahan ng misyong ipinagkatiwala sa kanya at ng kababaang-loob ng Cristiano. Magiging taksil siya sa kanyang tungkulin kung hindi niya kikilalanin na tunay ngang sa anumang bagay ay hindi siya nahuhuli sa mga pinakadakilang apostol. Ipinagkatiwala sa kanya ng Panginoong Jesu-Cristo ang isang ministryong hindi lubos na napasok ng sinumang ibang apostol, ngunit ang pinagkatiwalaan ng ministryong ito ay nagsabi, "Bagaman ako'y walang kabuluhan." Sa una niyang sulat sa kanila ay sinaway niya ang mga taga-Corinto dahil sa labis nilang pagtingala sa mga pinuno at sa pagsasabing, "Ako'y kay Pablo, ako'y kay Apolos, ako'y kay Cefas," at sinabi niya, "Sino nga ba si Pablo, at sino si Apolos, kundi mga lingkod na sa pamamagitan nila ay sumampalataya kayo?" (1 Corinto 1:12; 3:5). Ngunit ang

lingkod ay walang kabuluhan, si Cristo ang lahat; kaya ipinakita niya ang halimbawa ng tunay na kababaang-loob ng Cristiano. Ang nagnanais na maging katulong sa gawain ng Panginoon ay dapat maging mapagpakumbabang tao. Hindi pumapayag ang Diyos na ikabit nang matagal ang Kanyang pangalan sa mga lumalakad sa kapalaluan. “Ang mga lumalakad sa kapalaluan ay kaya Niyang ibaba” (Daniel 4:37). Kung wala sa atin ang pag-iisip ni Cristo, hindi tayo gagamitin ng Diyos gaya ng nais Niyang paggamit sa atin. Suriin natin ang sarili nating puso at tingnan kung kinikimkim natin ang di-banal na kapalaluang nauuna sa kapahamakan. Maraming taong may pambihirang kakayahan ang kinailangang isantabi ng Diyos dahil ang isang palalo at mapagmataas na espiritu ay laging sumisingit at nakikialam sa gawain ng Panginoon. Turuan nawa tayo ng Diyos na maging mababa ang loob, at tulungan tayong “lumakad nang karapat-dapat sa Panginoon sa ikalulugod Niya sa lahat ng bagay” (Colosas 1:10).

Pansinin, ikatlo, ang lubos na pagtatalaga ng taong ito. Sa talatang 12 ay mababasa natin, “Tunay na ang mga tanda ng isang apostol ay ginawa sa gitna ninyo nang buong pagtitiis, sa mga tanda, at mga kababalaghan, at mga makapangyarihang gawa.” Ang mga himalang ginawa niya ay nagpatunay na siya'y sinang-ayunan at kinilala ng Diyos. “Sapagkat ano бага ang naging kakulangan ninyo kaysa ibang mga iglesya, maliban na ako mismo ay hindi naging pabigat sa inyo? Patawarin ninyo ako sa pagkakamaling ito: Narito, ito ang ikatlong pagkakataon na ako'y handang pumariyan sa inyo; at hindi ako magiging pabigat sa inyo: sapagkat hindi ang inyong ari-arian ang hinahanap ko, kundi kayo: sapagkat hindi ang mga anak ang dapat mag-impok para sa mga magulang, kundi ang mga magulang para sa mga anak.” Nasa gawain siya ng Panginoon at

walang makapantay sa kanya bilang guro at mangangaral. Nilagyan ba niya ng presyo ang kanyang paglilingkod? Sinabi ba niya, “Ayaw kong mangaral, magturo, malibang bayaran ninyo ako ng tiyak na sahod”? Hindi; ang sabi niya, “Ako’y buong galak na gugugol at magpapakagugol para sa inyo.” At nang makita niyang may maling diwa sa gitna nila, nagpasya siyang wala siyang tatanggapin mula sa kanila, at sa buong panahong naglilingkod siya sa kanila ay tinanggap niya ang kanyang ikabubuhay mula sa ibang mga iglesya na nagpadala sa kanya ng kanilang mga handog. Hindi ito naintindihan ng mga taga-Corinto, kaya sinabi nila, “Hindi siya maaaring tunay na apostol, kung hindi ay tatanggap siya ng bayad sa kanyang paglilingkod.” Ngunit sinabi niya, “Ang mismong katotohanang narito ako upang paglingkuran kayo nang walang bayad ay dapat maging katibayan sa inyo na wala akong makasariling layunin.” Siya’y taong hindi makasarili, taong lubos na nakatalaga, may kung anong pagkaprangka, pagkabata, at buong-pusong katapatan sa kanya, na dapat sana’y nagbunga ng kanilang pag-ibig at pagtitiwala sa kanya. “Ako’y buong galak na gugugol at magpapakagugol para sa inyo; bagaman habang lalo ko kayong iniibig, lalo naman akong hindi gaanong iniibig”—handang akong ibuhos ang sarili ko para sa inyo, mataas man ang tingin ninyo sa akin o hindi, narito ako upang gawan kayo ng mabuti. Ngunit sinikap pa rin nilang makita ang isang nakatagong layunin sa likod ng lahat ng iyon, at sinabi nila, “Tuso siya, nagkukunwari lang siyang mapagpakumbaba, nagpapanggap siyang maamo at mababang-loob upang magkaroon ng impluwensiya sa atin at maghari sa atin.” “Gayunman, palibhasa’y tuso, kayo’y hinuli ko sa pandaraya!” Sinasabi ba niyang ginawa niya ito? Hindi, sinisipi niya ang sinabi nila tungkol sa kanya, sapagkat sinabi nila, “Mandaraya

siya, ang tila kawalan niya ng pansariling interes ay katusuhan lang, at nagpapanggap siyang napakapakumbaba at mababang-loob upang mahawakan niya tayo sa ilalim ng kanyang hinlalaki.” Itinatakwil ng apostol ang anumang ganoon at sinasabi, “Ang aking pangangaral ay hindi sa mga kaakit-akit na salita ng karunungan ng tao” (1 Corinto 2:4). “Kumuha ba ako ng pakinabang sa inyo sa pamamagitan ng sinuman sa mga isinugo ko sa inyo? Pinakiusapan ko si Tito, at kasama niya’y isinugo ko ang isang kapatid. Kumuha ba si Tito ng pakinabang sa inyo? Isinugo niya si Tito upang tanggapin ang kanilang handog para sa mga nangangailangang banal, at kasama niya ang isa pa upang bilangin ang pera, para walang hindi pagkakaunawaan. “Hindi ba kami lumakad sa iisang espiritu? Hindi ba kami lumakad sa iisang mga hakbang?”—ipinakikita na ang buo naming paglilingkod ay lubos na hindi makasarili.

Pansinin din, ang buong buhay niya ay masasabing pamumuhay para sa iba, “Muli, iniisip ba ninyo na kami’y nagdadahilan sa inyo? Kami’y nagsasalita sa harap ng Diyos kay Cristo: ngunit ginagawa namin ang lahat ng bagay, mga minamahal, para sa inyong ikatitibay.” Bagaman malayo tayo, kayo at ako, sa pagiging mga apostol, maaari pa rin tayong lahat na makilala sa gayunding diwa ng kababaang-loob, ng lubos na pagtatalaga kay Cristo, ng hindi makasariling paglilingkod sa iba.

Ngayon, tingnan ang kabaligtaran. Tingnan kung ano ang lumitaw sa mga taga-Corinto nang mapasakamay sila ng masamang diwang ito ng paghahanap ng mali. “Ako’y natatakot, baka sa aking pagdating ay hindi ko kayo matagpuang gaya ng aking ibig, at ako naman ay matagpuan ninyong hindi gaya ng inyong ibig: baka magkaroon ng mga

pagtatalo, mga inggitan, mga galit, mga alitan, mga paninirang-puri, mga bulungan, mga pagmamataas, mga kaguluhan.”

Harapin natin nang tapat ang talatang ito, at tingnan kung nahulog na tayo sa kapangyarihan ng alinman sa mga di-banal na bagay na ito. “Baka magkaroon ng mga pagtatalo.” Ano ang ibig sabihin niyan? Iyan ang madalas ninyong makita kapag nagsimulang magtalo-talo ang dalawa o tatlong tao tungkol dito at doon. Napakaisip-bata nito, ngunit gaano nito sinasaktan ang gawain ng Panginoon. At pangalawa, “mga inggitan.” Napakakaunti ng mga taong kayang magalak sa nagagawa ng iba, na natutuwang makitang pinararangalan at kinikilala ang iba. Pangatlo, “galit,” sapagkat ang inggit na kinikimkim ay humahantong sa galit. At napakadaling maging mapamintas at mapait. Ang nagsisimula sa maliit na paghahanap ng mali, kung hindi hahatulan, ay mabilis na nauuwi sa tahasang masamang hangarin sa iba. At pagkatapos, “alitan.” Gaano kadalas may alitan sa bayan ng Diyos. “Mga paninirang-puri.” Kilala ninyo ang kapatid na babaeng lalapit sa inyo at sasabihing, “Narinig mo na ba ang tungkol kay Kapatid na Ganito-at-Ganoon?”

“Hindi pa.”

“Naku, hindi ko alam kung dapat ko pang sabihin sa iyo.”

“Ay, sige na, sabihin mo na.”

“Naku, grabe talaga.”

At sa sandaling iyon ay papasok sa pinto si Kapatid na Ganito-at-Ganoon, at sasabihin ng mga kapatid na babae, “Uy, kumusta ka? Ikaw nga ang pinag-uusapan namin. Kapag binanggit mo ang anghel, siguradong lilitaw!” Hindi laging mga

kapatid na babae ang gumagawa nito. Madalas, mga kapatid na lalaki rin.

Mga kawawang mapagpaimbabaw! Paninirang-puri, pagsasabi ng mga bagay sa likod ng tao na hindi nila kailanman mangangahas sabihin nang harapan! Kung sa bawat pagkakataong may magsalita ng masama o hindi mabait sa likod ng iba ay sasabihin ng kausap, “Ganoon ba? Sige, puntahan natin siya at kausapin tungkol diyan,” madali sanang matitigil ang bagay na ito. At pagkatapos, “mga bulungan.” Matatapos ang pagtitipon, at ang isang maliit na grupo rito ay nagbubulungan at naghahanap ng mali, at doon naman ay may isang grupong magkakasamang nagbubulungan at nagrereklamo. Hatulan ninyo kung nagkasala na kayo ng anumang ganito. “Mga pagmamataas.” Hindi ko maalala kung ano ang salitang Griyego roon, ngunit ang salitang ito ay laging nagpapaalala sa akin ng isang malaking palaka na nakaupo sa troso, umuumbok, umuumbok, umuumbok. Batuhin mo siya, at liliit siya nang husto. At pagkatapos, “mga kaguluhan.” Ilang iglesya na ang nawasak nang sa wakas ay humantong ang masasamang bagay na ito sa mga kaguluhan, mga panloob na gulo na humahati at sumisira sa gawain. Lubos tayong makapagpapasalamat sa Diyos na sa pamamagitan ng Espiritu Santo ay itinuro Niya ang mapapanganib na bagay na ito upang maiwasan natin ang mga iyon at maging mga katulong sa halip na mga hadlang.

Bakit nila pinintasan si apostol Pablo? Kinailangan niyang maging napakahigpit tungkol sa ilang masasamang bagay na kinunsinti ng ilang tao sa iglesya sa Corinto, at sinabi niya, “Baka sa muli kong pagdating ay ibaba ako ng aking Diyos sa harap ninyo, at ako’y managhoy dahil sa marami na nagkasala

na, at hindi nagsisi sa karumihan at pakikiapid at kahalayan na kanilang ginawa.” Ang ilan sa mga taong ito ay nahulog sa marurumi at di-banal na bagay, at upang pagtakpan ang sarili nilang karumihan ay pinipintasan nila ang lingkod ni Cristo dahil sa kanyang katapatan. Iyan lagi ang epekto ng kasalanan. Ang nakatagong kasalanan sa buhay ay humahantong sa hindi makatarungang pamimintas sa mga lingkod ng Diyos na naninindigan laban sa mga ganoong bagay at nagsisikap na itaas ang pamantayan ng kabanalan at kalinisan.

Kaya harapin nawa natin ang tanong, Ako ba'y humahadlang o tumutulong? Ipinagkatiwala ng Diyos sa Kanyang Iglesya ang gawaing ipakilala ang Ebanghelyo ng Kanyang biyaya sa isang naliligaw na sanlibutan. Sa tulong Niya ay nais kong ipagpatuloy ito at hindi hadlangan. Itanim nawa ng Diyos sa ating mga puso ang kahalagahan ng buhay na lubos na nakatalaga para sa pagpapala ng iba.

Aral 22: Ipinako sa Krus Dahil sa Kahinaan

“Ito ang ikatlong pagkakataon na ako'y paparating sa inyo. Sa bibig ng dalawa o tatlong saksi ay pagtitibayin ang bawat salita. Sinabi ko na sa inyo noon, at muling sinasabi nang patiuna, na para bang ako'y naroroon, sa ikalawang pagkakataon; at ngayong ako'y wala riyan ay sumusulat ako sa mga nagkasala noong una, at sa lahat ng iba pa, na kung ako'y pumariyang muli, hindi ako magpapaumanhin: yamang naghahanap kayo ng katibayan na si Cristo ang nagsasalita sa akin, na sa inyo ay hindi mahina, kundi makapangyarihan sa inyo. Sapagkat bagaman Siya'y ipinako sa krus dahil sa kahinaan, gayunma'y nabubuhay Siya sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos. Sapagkat kami rin naman ay mahina sa Kanya, ngunit kami'y mabubuhay na kasama Niya sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos sa inyo. Siyasatin ninyo ang inyong sarili, kung kayo'y nasa pananampalataya; subukin ninyo ang inyong sarili. O hindi ba ninyo nakikilala ang inyong sarili, na si Jesu-Cristo ay nasa inyo, malibang kayo'y mga itinakwil? Ngunit umaasa ako na makikilala ninyong kami ay hindi mga itinakwil. Ngayon, idinadalangin ko sa Diyos na huwag kayong gumawa ng anumang masama; hindi upang kami'y makitang sinang-ayunan, kundi upang gawin ninyo ang tapat, bagaman kami'y maging gaya ng mga itinakwil. Sapagkat wala kaming magagawang anuman laban sa katotohanan, kundi para sa katotohanan. Sapagkat kami'y nagagalak kapag kami'y mahina, at kayo'y malakas: at ito rin ang aming hinahangad, ang inyong pagiging ganap. Kaya isinusulat ko ang mga bagay na ito habang ako'y wala riyan, upang sa aking pagdating ay hindi na

ako gumamit ng kabagsikan, ayon sa kapangyarihang ibinigay sa akin ng Panginoon sa ikatitibay, at hindi sa ikagigiba. Sa wakas, mga kapatid, paalam. Kayo'y maging ganap, maaliw kayo, magkaisa kayo ng pag-iisip, mamuhay kayo nang may kapayapaan; at ang Diyos ng pag-ibig at ng kapayapaan ay sasainyo. Magbatian kayo sa isa't isa ng banal na halik. Binabati kayo ng lahat ng banal. Ang biyaya ng Panginoong Jesu-Cristo, at ang pag-ibig ng Diyos, at ang pakikisama ng Espiritu Santo, ay sumainyo nawang lahat. Amen.” (2 Corinto 13:1-14).

Ang huling kabanatang ito ay talagang mahahati sa dalawang bahagi, ngunit napakalapit ng kaugnayan nila sa isa't isa kaya gusto kong pag-usapan ang lahat ng ito nang sabay.

Natatandaan ninyo na sa dalawang naunang pagkakataon ay sinabi ng apostol sa mga taga-Corinto na nagbabalak siyang dumalaw sa kanila, ngunit may ilang pangyayaring humadlang. Hindi sinabi sa atin kung anong mga pangyayari iyon, ngunit hindi siya nakarating; at dahil hindi niya natupad ang bahagya niyang pangako, may mga nagparatang sa kanya ng kagaanan ng loob, ng kawalan ng seryosong pagtingin, sa pangangako ng mga bagay na hindi niya ginagawa. Ang iba naman ay nagsabing may napakagandang dahilan kung bakit hindi siya dumating. Sabi nila, “May mga ibinintang siya sa atin, na ipinapalagay niyang totoo, at hindi siya nangangahas na pumarito at harapin tayo tungkol doon.” At sinabi niya, “Darating ako, ikatlong beses na akong darating, at pagdating ko, sa bibig ng dalawa o tatlong saksi ay pagtitibayin ang bawat salita. Sumulat na ako sa inyo noon pa tungkol sa mga ugaling salungat sa mga simulaing Cristiano. Ang lahat ng narinig ko ay lubos na mapatutunayan, at umaasa ako na pagdating ko roon ay makikita ko kayong tunay na nagsisisi sa masasamang bagay na ito at hindi kinukunsinti ang mga iyon.” “Sinabi ko na sa inyo

noon, at muling sinasabi nang patiuna, na para bang ako'y naroroon, sa ikalawang pagkakataon; at ngayong ako'y wala rian ay sumusulat ako sa mga nagkasala noong una, at sa lahat ng iba pa, na kung ako'y pumariyang muli, hindi ako magpapaumanhin.” Ayaw niyang dumating. Sinabi niya minsan, “Upang kayo'y aking kahabagan ay hindi na ako pumariyan,” ngunit hindi na niya ito maipagpapaliban pa; pupunta siya sa kanila at haharapin ang mga bagay na iyon nang harapan. Ang kawalan ng kabanalan ay hindi maaaring sumabay sa patotoo ng Iglesya ng Diyos, na siyang templo ng Diyos na buháy. “Ang kabanalan ay nababagay sa Iyong bahay, O Panginoon, magpakailanman.” At kung ang mga nakaugnay sa iba sa pakikisamang Cristiano ay namumuhay nang hindi banal, dapat silang alisin sa kapulungan, ngunit kung sila'y magsisisi, dapat silang ibalik sa ganap na pakikipag-isa.

Sa muli niyang pagsagot sa paratang na hindi tunay na apostol si Pablo, sinabi niya, “Kung naghahanap kayo ng katibayan na si Cristo ay nabubuhay sa akin, siyasatin ninyo ang inyong sarili.” Ngayon, kung aalisin ninyo ang ikalimang talatang ito sa kaugnayan nito, mawawala ang kahulugan nito. Maraming tao ang tumatanggap dito na para bang ang ibig niyang sabihin ay dapat nating siyasatin ang ating sarili upang malaman kung tunay tayong mga Cristiano, ngunit hindi iyon ang sinasabi ni Pablo. Pinagdudahan nila ang kanyang pagka-apostol, kung ang Espiritu ng Diyos ba ay nasa kanyang paglilingkod. Kung ituturing ninyo ang lahat ng kasunod ng “nagsasalita sa akin,” mula sa talatang tatlo hanggang sa talatang apat, bilang panaklong, makukuha ninyo ang eksaktong kahulugan niya. “Yamang naghahanap kayo ng katibayan na si Cristo ang nagsasalita sa akin, siyasatin ninyo ang inyong sarili.” Sa ibang

salita, ang sinasabi niya ay, “Mga Cristiano ba kayo? Paano kayo naging mga Cristiano? Hindi ba sa pamamagitan ng aking paglilingkod? Kung gayon, gumagawa ang Diyos sa akin. Kung kayo'y mga mapagpaimbabaw, kung hindi kayo tunay na mga Cristiano, hindi gumawa si Cristo sa akin. Kung kayo'y tunay na mga Cristiano, kung may katiyakan kayo na kayo'y mga anak ng Diyos, tinanggap ninyo iyon bilang bunga ng patotoong dinala ko sa inyo sa Corinto. Kaya kayo dapat ang pinakahuling tao sa mundo na magdududa kung si Cristo ba ay gumawa sa pamamagitan ko.”

Sa palagay ko, tayong lahat ay may utang na loob sa isang lingkod ni Cristo dahil sa kaalaman natin sa katotohanan ngayon. Kung hindi tayo namumuhay nang maka-Diyos, nagdudulot iyon ng kahihyan sa taong nag-akay sa atin kay Cristo. Kung nais nating magdala ng karangalan sa ating mga ama at ina kay Cristo, dapat tayong mamuhay para sa kaluwalhatian ng Diyos. May ilang bagay na itinuturing ng sanlibutan na sarili nito, at narito ako upang kumatawan sa aking Ama, at ayaw kong magdala ng kahihyan sa pangalan ng aking Ama. Sinasabi ng Aklat, “Huwag ninyong ibigin ang sanlibutan, ni ang mga bagay na nasa sanlibutan. Kung ang sinuman ay umiibig sa sanlibutan, ang pag-ibig ng Ama ay wala sa kanya. Sapagkat ang lahat ng nasa sanlibutan, ang pita ng laman, at ang pita ng mga mata, at ang kapalaluan ng buhay, ay hindi sa Ama, kundi sa sanlibutan. At ang sanlibutan ay lumilipas, pati ang pita nito: ngunit ang gumagawa ng kalooban ng Diyos ay nananatili magpakailanman.” Naku, sana'y lagi nating tandaan iyan bilang mga Cristiano! Narito tayo sa sanlibutan upang kumatawan sa ating Ama at kumatawan sa ating Tagapagligtas, at ang tanging paraan ng mga tao para makilala ang Diyos at si Cristo, ang ating pinagpalang

Panginoon, ay sa pamamagitan natin. Kaya nararapat lang na siyasatin natin ang ating sarili, at tingnan kung ang ating pamumuhay ay nagdadala ng kaluwalhatian sa ating Panginoong Jesu-Cristo.

Balikan natin ngayon at tingnan ang panaklong. Lumihis sandali si Pablo at nagbulalas tungkol sa kanyang paglilingkod, “Na sa inyo ay hindi mahina, kundi makapangyarihan sa inyo. Sapagkat bagaman Siya’y ipinako sa krus dahil sa kahinaan, gayunma’y nabubuhay Siya sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos. Sapagkat kami rin naman ay mahina sa Kanya, ngunit kami’y mabubuhay na kasama Niya sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos sa inyo.” Ito ang panaklong. Pansinin ngayon kung gaano kataimtim niyang inilalahad sa atin ang pagpapakababang tiniis ni Cristo para sa ating pagtubos, na sa isang antas ay tinatawag din tayong makibahagi. “Siya’y ipinako sa krus dahil sa kahinaan.” Ano ang ibig sabihin niyan? Ibig bang sabihin ay napakahina Niya sa Kanyang sarili kaya hindi Niya kayang labanan ang Kanyang mga kaaway? O biktima lamang ba Siya ng mga pangyayari? Naku, hindi. Ang pang-ukol na isinalin dito na “dahil sa” ay karaniwang isinasalin na “sa.” Siya’y ipinako sa krus sa kahinaan, ngunit Siya’y nabubuhay muli sa kapangyarihan ng Diyos. Ito lang ang ibig sabihin: pinili Niyang maging Tao para sa ating pagtubos. Pinili Niyang gawing “bahagyang mababa kaysa sa mga anghel dahil sa pagdurusa ng kamatayan.” Siya na mas mataas pa sa pinakamataas ay “hindi itinuring ito (ang pagkakapantay sa Diyos) na isang bagay na dapat panghawakan,” kundi hinubad Niya sa Kanyang sarili ang kaluwalhatian taglay Niya bago pa nilikha ang sanlibutan, at “nang masumpungan sa anyong tao, nagpakababa Siya at naging masunurin hanggang kamatayan, at ganoong kamatayan, ang kamatayan sa krus.” Sa ganitong

diwa Siya'y ipinako sa krus dahil sa kahinaan. Bilang Diyos na hindi nagkatawang-tao ay hindi Siya kailanman makapamamatay para sa ating kasalanan. Ngunit pinili Niyang magkatawang-tao. Pinili Niyang maging tao, at mapasailalim sa gutom at uhaw at pagod at sa bawat walang-kasalanang kahinaan ng sangkatauhan, at pinili Niyang huwag labanan ang Kanyang mga kaaway. Hinayaan Niyang Siya'y luraan, bugbugin, koronahan ng tinik. "Ibinigay Ko ang Aking likod sa mga humahampas at ang Aking pisngi sa mga bumubunot ng balbas: hindi Ko ikinubli ang Aking mukha sa kahihiyan at pagdura." Pinili Niyang maging "hinamak at itinakwil ng mga tao; taong puspos ng kalungkutan, at bihasa sa paghihirap." Kanyang sariling nais na ibigay ang Kanyang sarili bilang pantubos para sa lahat, kaya mababasa natin sa una niyang sulat (kab. 1:21-25): "Sapagkat yamang sa karunungan ng Diyos ay hindi nakilala ng sanlibutan ang Diyos sa pamamagitan ng karunungan, minabuti ng Diyos na iligtas ang mga sumasampalataya sa pamamagitan ng kamangmangan ng pangangaral. Sapagkat ang mga Judio ay humihingi ng tanda, at ang mga Griyego ay naghahanap ng karunungan; ngunit ang aming ipinangangaral ay si Cristong ipinako sa krus, sa mga Judio ay katitisuran, at sa mga Griyego ay kamangmangan; ngunit sa mga tinawag, maging Judio at Griyego, si Cristo ang kapangyarihan ng Diyos at ang karunungan ng Diyos." Makinig ngayon: "Sapagkat ang kamangmangan ng Diyos ay lalong marunong kaysa sa mga tao; at ang kahinaan ng Diyos ay lalong malakas kaysa sa mga tao." Isipin ang dalawang pananalitang ito: Una, "Ang kamangmangan ng Diyos;" ano ang ibig sabihin nito? Ang totoo ay, "ang kapayakan ng Diyos." Ibig sabihin, ang kahanga-hangang plano ng Diyos sa pagtubos sa pamamagitan ng krus ay kamangmangan sa pilosopo, sa tao ng

sanlibutang ito; ngunit sinasabi ng Kasulatan, “Ang kamangmangan ng Diyos ay lalong marunong kaysa sa mga tao.” At, pangalawa, “Ang kahinaan ng Diyos;” ano ang ipinahihiwatig nito? Ang Diyos na naging Tao, ang Diyos na nagpasakop sa hirap at kahihiyan ng krus, ang Diyos kay Cristo na dumudugo, nagdurusa, namamatay para sa ating pagtubos. “Ang kahinaan ng Diyos ay lalong malakas kaysa sa mga tao.” Nagawa ng Diyos sa pamamagitan ng krus ang hindi Niya kailanman magagawa kung wala ang krus. Naku, ang mga himalang nagawa sa pamamagitan ng krus sa buong mga siglo! May alam ba kayong iba pang bagay na makapagbabago sa puso ng isang matigas, malupit at walang-Diyos na tao, makapagbabago sa kanya at gagawin siyang bagong nilalang?

Ikinuwento ng isang ministro kung paano, minsan sa New Guinea, kung saan marahil wala pang dalawampung taon bago noon ay lubos na nababalot ng kadiliman ang mga pagano, sa pamamagitan ng patotoong ipinagpatuloy doon ng mga tapat na saksi, ang mga tao ay nagtitipon nang may paggalang sa hapag ng Panginoon, at doon ay nakaupo ang isang misyonero ng krus. Katabi niya ang isang matanda ng katutubong iglesia. Nakilala ng ministro na ang matandang ito ay anak ng isang lalaking kumain sa misyonerong ama ng anak na nakaupo roon. Ang anak ng misyonerong pinatay dahil sa pananampalataya at ang anak ng lalaking pumatay sa kanya ay kapwa umaalaala sa Panginoong Jesus bilang Tagapagligtas ng sangkatauhan. May alam ba kayong iba pang bagay na makapagbubuklod ng mga puso nang ganito?

Natatandaan ninyo ang kuwento ni Kayarnak, ang unang nahikayat ng mga misyonerong Moravian sa Greenland. Nang pumunta sila sa bansang iyon at makitang lubog na lubog ang

mga tao sa kasamaan, sinabi nila, “Hindi nila kailanman mauunawaan ang Ebanghelyo. Ang mga taong ito ay mga lasenggo, matatakaw, mga mangangalunya, namumuhay sila sa pinakamarumi sa lahat ng pamumuhay. Hindi nila mauunawaan ang biyaya ng Diyos, gagawin nila itong lisensiya sa pagkakasala.” Kaya itinanim nang paulit-ulit ng mga misyonerong Moravian sa puso at isip ng bayang iyon ang banal na kautusan ng Diyos. Sabi nila, kailangan nilang gawin iyon upang magkaroon ng konsiyensiya ang mga Esquimoux. Ngunit walang naging bunga. Walang sinumang lumapit sa isang misyonero upang makipag-usap tungkol sa kanyang kaluluwa. Nakinig sila sa mga mensahe at umuwi at muling namuhay sa kanilang kasamaan. At pagkatapos ay dumating si Hans Egede, nag-aalab ang puso sa pag-ibig sa bayang iyon. Iniwan niya ang yaman at karangalan upang ialay ang sarili para sa mga taga-Greenland na di-masabi ang karumihan. Ipinahayag na magsasalita siya sa isang lugar sa isang Araw ng Panginoon. Siniksik nila ang isang maliit na kubong kasya ang 200 hanggang 300 katao. Hamak na kubo iyon, binuo mula sa mga piraso ng lumang nawasak na barko. Doon sila naupo. Tumayo si Hans Egede at nangaral at, sa unang pagkakataon sa kasaysayan ng Greenland, isinalaysay ang kuwento ng krus. Buong lambing, buong pag-ibig, na may pusong nadurog na rin mismo ng kapangyarihan ng krus, ikinuwento niya ang Isa na nagdusa at dumugo para sa pagtubos ng mga makasalanan. Inabot ng isa o dalawang oras ang pagsasalaysay niya, at nang matapos siya, si Kayarnak, isang batang pinuno na sabik na nakikinig habang ipinahayag ang Ebanghelyo, ay lumundag pasulong at sumigaw, “Mga misyonero, bakit hindi ninyo ito sinabi sa amin noon pa? Isang taon na kayong kasama namin, at hindi ninyo ito sinabi sa amin noon. Ikinuwento ninyo sa

amin ang Diyos na lumikha ng mundo, at hindi iyon nagpasuklam sa amin sa aming kasalanan. Ikinuwento ninyo sa amin ang Diyos na nagbigay ng Kanyang banal na kautusan. Natutunan namin ang sampung utos, at lumabas kami at naglasing ulit, ngunit ngayon ay sinabi ninyo sa amin kung paano dinurog ng aming mga kasalanan ang puso ng Diyos at dumating Siya upang tubusin kami sa aming mga kasalanan. Misyonero, hindi kayang magkasala ni Kayarnak laban sa ganyang pag-ibig. Mula ngayon, si Kayarnak ay magiging Cristiano.” At si Kayarnak ang naging pinakatanyag na patotoong Cristiano sa loob ng maraming taon sa Greenland. “Ang kahinaan ng Diyos ay lalong malakas kaysa sa mga tao.” Minsan ay sinikap nating dalhin ang mga tao sa kaligtasan sa pamamagitan ng pangangatwiran, nakalimutan nating ang ating tungkulin ay ipangaral ang Kanyang Salita, ipangaral si Cristo. Sinasabi ni Pablo, “Ipinangangaral namin si Cristong ipinako sa krus, ang kapangyarihan at karunungan ng Diyos.” Siya’y ipinako sa krus sa kahinaan. Huwag nating kalilimutan iyan kailanman. Ang kasalanan ko ang naglagay sa Kanya roon; ang kasalanan mo ang naglagay sa Kanya roon. Ano ang ibig kong sabihin? Sasabihin ninyo, “Mga Cristiano kami; ang tinutukoy mo ba ay ang mga kasalanang ginawa namin bago kami naligtas?” Ang tinutukoy ko ay ang kasalanang ginawa mo kagabi, ang kasalanang iyon ang nagpako sa Anak ng Diyos sa krus; ang kasalanang pinagbubulay-bulayan mo ngayong araw, ang kasalanang iyon ang naglagay sa Diyos sa krus. Ang lahat ng kasalanang nagawa natin, ninyo at ko, sa isip, sa salita at sa gawa, nakita lahat ng Diyos, at dahil sa lahat ng iyon ay nagdusa ang Anak ng Diyos, at kung sadya kayong lalabas at gagawa ng kasalanan, nagkakasala kayo laban sa krus ni Cristo. Hindi kayo makapamumuhay na gaya ng sanlibutan nang hindi

niyuyurakan ang Anak ng Diyos. Hindi kayo makapagpapatuloy sa mga bagay na hinahatulan ng Kanyang Aklat nang hindi sadyang tinutusok muli, wika nga, ang tagiliran ng Anak ng Diyos.

Ngunit hindi isang patay na Cristo ang ating pinaglilingkuran. Siya'y nabubuhay sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos at sinabi Niya, “Sapagkat Ako'y nabubuhay, kayo ay mabubuhay rin.” Mayroon tayong buhay na Cristo at nais Niyang lumakad tayo sa Kanyang mga yapak, mamuhay na hiwalay sa sanlibutan. Ang Kanyang bayan ay hindi taga-sanlibutan, at iyan ang isang dahilan kung bakit hindi sila kailanman mauunawaan ng sanlibutan. Hindi kayo makalalakad gaya ng Kanyang paglakad at makapagpapalugod sa sanlibutan; imposible iyon. Sinasabi Niya, “Kayo'y hindi taga-sanlibutan, gaya Ko na hindi taga-sanlibutan. Kung kayo'y taga-sanlibutan, iibigin ng sanlibutan ang kanyang sarili.” Naku, ang kahangalan —masasabi ko ba—o ang panatisisismo ng pag-iisip na maaari kayong maging tapat na Cristiano at gayunma'y mamuhay na gaya ng sanlibutan. Iyan ang pinakamasamang uri ng kahangalan. Kung kayo'y naligtas sa pamamagitan ng Cristong tinanggihan ng sanlibutan, tinatanggap ninyo Siya bilang inyong Panginoon at sinisikap ninyong mamuhay ng uri ng buhay na Kanyang ipinamuhay. Gusto ba ninyong malaman kung ano iyon? Bumalik kayo sa apat na Ebanghelyo at tingnan.

“Ngayon, idinadalangin ko sa Diyos na huwag kayong gumawa ng anumang masama; hindi upang kami'y makitang sinang-ayunan, kundi upang gawin ninyo ang tapat, bagaman kami'y maging gaya ng mga itinakwil.” Hindi tapat ang magpahayag na naglilingkod kay Cristo at hindi isuko ang inyong buhay sa Kanyang pamamahala. Kung ang mga taga-Corinto ay tunay na

mga Cristiano, ang Ebanghelyong ipinangaral ni Pablo ay pinaniwalaan nila, at kung pinaniwalaan ay makikita ito sa buhay. Ang katotohanang ipinahayag ay nagpapatuloy mula tagumpay hanggang tagumpay. Pansinin ang pagiging hindi makasarili ng taong ito na si Pablo: “Kami'y nagagalak kapag kami'y mahina at kayo'y malakas.” Hindi iyan ang paraan ng sanlibutan. Dapat tayong handang tumanggap ng pinakamababang lugar. Nakikita ninyo, hindi kailanman nakikita ni Pablo na ganap na ang mga banal habang nasa katawan. “Hindi sa ako'y nakaabot na, o naging ganap na: kundi nagpapatuloy ako, baka sakaling maabot ko iyon na dahil dito'y inabot din ako ni Cristo Jesus.” Ngunit hinahanap niya ang pagiging ganap ng mga banal, ang pagsulong tungo sa ganap at lubos na hinog na ugaling Cristiano. Iyan ay dumarating lamang habang lumalakad tayo sa pakikipag-isa kay Cristo.

“Kaya isinusulat ko ang mga bagay na ito habang ako'y wala rian, upang sa aking pagdating ay hindi na ako gumamit ng kabagsikan.” Ayaw niyang magsabi ng ilang mabibigat na bagay na talagang kailangang sabihin. “Ayon sa kapangyarihang ibinigay sa akin ng Panginoon sa ikatitibay, at hindi sa ikagigiba.”

At pagkatapos ay dumating ang pangwakas ng kanyang sulat: “Sa wakas, mga kapatid, paalam. Kayo'y maging ganap.” Hinahangad ko ang inyong pagiging ganap. Sa literal, maging ganap kayo, sa patuloy na paglago. “Maaliw kayo.” Lakasan ninyo ang loob. “Magkaisa kayo ng pag-iisip, mamuhay kayo nang may kapayapaan.” Sa palagay ko, isang bagay na nagdudulot ng malaking pighati at hadlang sa gawain ng Panginoon ay kapag ang mga mananampalataya ay nagsasalita nang napakasakit tungkol sa iba. Matuto tayong magsalita

nang mabuti tungkol sa ating mga kapatid kay Cristo.

“Mamuhay kayo nang may kapayapaan; at ang Diyos ng pag-ibig at ng kapayapaan ay sasainyo.” “Magbatian kayo sa isa’t isa ng banal na halik.” Huwag ninyong idiin ang “halik.” Hindi niya sinasabing dapat ninyong batiin ang mga tao ng halik.

“Magbatian kayo sa isa’t isa ng *banal* na halik. Diyan ninyo ilagay ang diin. Magbatian kayo sa isa’t isa ng banal na pakikipagkamay. Napakadi-banal na pakikipagkamay kung pagkasalubong natin sa isang kapatid ay sasabihin nating, “Naku, mahal kong kapatid, kumusta ka?” at pagkatapos ay tatalikod at sasabihing, “Wala akong pakialam sa kanya.” Napakadi-banal na pakikipagkamay iyan. Hinalikan ni Judas ang Panginoon at iyon ay di-banal na halik; iyon ay halik ng pagpapaimbabaw. “Binabati kayo ng lahat ng banal.”

At ngayon ay narito ang kilalang-kilalang basbas na narinig na nang sampung milyong beses mula nang isulat ito ni Pablo: “Ang biyaya ng Panginoong Jesu-Cristo, at ang pag-ibig ng Diyos, at ang pakikisama ng Espiritu Santo, ay sumainyo nawang lahat. Amen.”

Sa mga salitang ito ay nabubuod para sa atin ang mga pangunahing doktrina ng pananampalatayang Cristiano. Ang katotohanan ng Banal na Trinidad ay inihaharap dito nang kasinlinaw ng sa Mateo 28:19. Ang biyaya ng Anak, ang pag-ibig ng Ama, at ang pakikisama ng Espiritu, ay sumasaklaw sa bawat pagpapalang atin sa pamamagitan ng walang-hanggang awa ng Diyos: biyayang tumatakip sa lahat ng ating kasalanan, at nagpapalakas sa atin sa bawat labanan; pag-ibig na nagpapasaya at umaalalay sa ating mga puso sa bawat pagsubok; at isang banal na pakikipag-isa na nagbibigay-daan

upang pumasok tayo at magalak sa ating mayamang mana kay
Cristo!

Mga Tala

1. Sa “Addresses on First Corinthians,” ng parehong may-akda at mga tagapaglathala.
2. Ang mga mensaheng ito ay isinahimpapawid sa Radyo at ipinangaral din sa mga tagapakinig sa awditoryum ng iglesya.

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.